

CHUYỆN KHÔNG KÉ LÚC NỬA ĐÊM

NGƯỜI KHAN TRĂNG

BÍ MẬT

ANH TRĂNG KHUYA

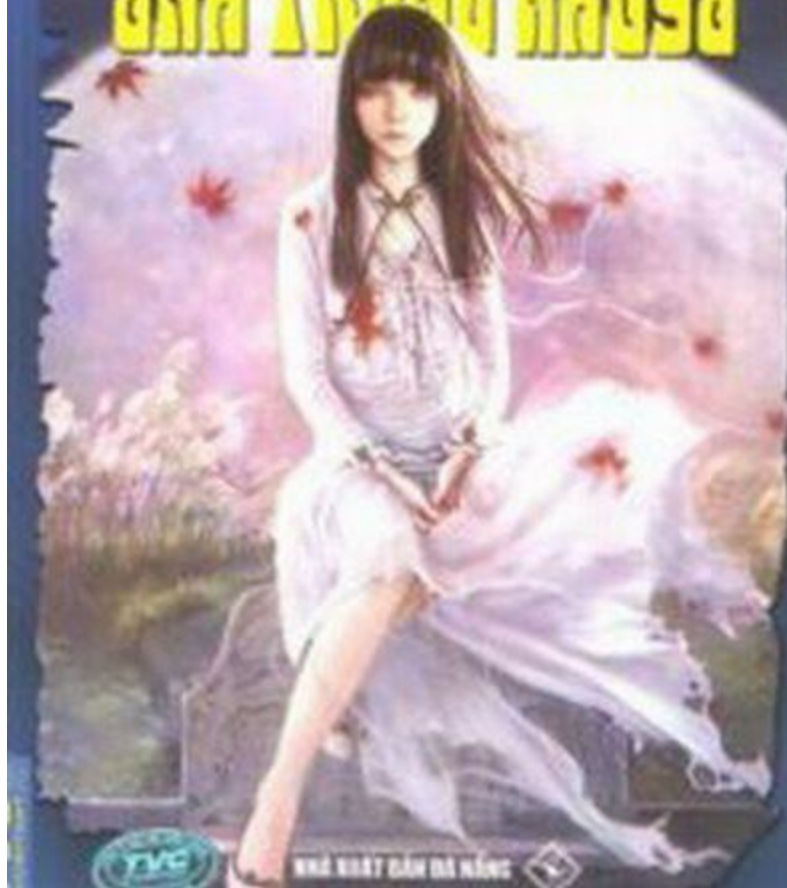
nhà xuất bản Đà Nẵng

CHUYỆN KHÔNG KỂ LÚC NỬA ĐÊM

NGƯỜI KHAN TRẮNG

BÍ MẬT ẢNH TRẮNG KHUYA

THÔNG TIN EBOOK

Tên truyện: Bí Mật Ánh Trăng Khuya

Chuyện Không Kể Lúc Nửa Đêm

Tác giả: Người Khăn Trắng

Thể loại: Kinh dị - Ma quái

Nhà xuất bản: Đà Nẵng

Năm xuất bản: 2007

Số trang: 192

Kích thước: 13,5 x 20,5 cm

Trọng lượng: 200 gr

Số quyển / 1 bộ: 1

Hình thức bìa: Bìa mềm

Giá bìa: 23.000 VNĐ

Chuyển sang ebook (TVE): santseiya

Ngày hoàn thành: 26/03/2010

Nơi hoàn thành: Việt Trì - Phú Thọ

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỤC LỤC

[Phần 1](#)

[Phần 2](#)

[Phần 3](#)

[Phần 4](#)

[Phần 5](#)

Phần 1

- Mẹ kiếp, nằm hoài không ngủ được, hay là dậy kể chuyện ma nghe đi. Tôi có biết chuyện này hay lắm.

Lời đề nghị được hưởng ứng ngay. Cả toa xe nhao nhao ngồi dậy vây quanh người thanh niên vào giữa.

Thích thú vì bỗng trở thành nhân vật quan trọng. Anh ta đằng hắng mấy tiếng trước khi lên giọng kể:

- Xóm tôi, có một khu nghĩa địa nổi tiếng có lắm ma nhiều quý. Ai đi ngang qua đó không ít thì nhiều cũng một lần bị chúng nhát cho thất kinh hồn vía. Duy có bác Bảy của tôi là không tín. Một đêm theo lời thách thức của bạn bè, bác xăm xăm tiến vào nghĩa địa, tay cầm theo cây đèn pin nhỏ.

Đi lòng vòng một hồi chẳng thấy gì, bác của tôi lăm băm mắng:

- Đúng là tin vịt. Ma quý gì đâu chứ!

Vừa dứt lời, bác bỗng thấy xa xa trước mặt thấp thoáng bóng đèn vọng đến, tiếng cười nói xôn xao. Tò mò, bác bước nhanh về hướng ấy. Thì ra là một đám cưới. Chà! Ai mà mời khách vào cái giờ khuya khoắt như vậy nhỉ?

Bác tôi lạ lắm vô cùng.

Một người bước ra, tình cờ nhìn thấy bác tôi liền mời chào, vui vẻ. Đang con khát, sẵn lời mời, bác tôi không khách sáo bước vào ngay. Vị chủ nhà này mới hiểu khách làm sao. Họ mời bác tôi ăn tối tấp. Xong rồi còn mời bác tôi lên giường ngủ nữa.

No say, bác tôi vui vẻ lên giường đánh một giấc cho đến sáng. Đến khi tỉnh dậy.. chà... người thanh niên chợt dừng, hạ giọng:

- Mọi người có biết bác tôi nhìn thấy gì không? Trời ơi, bác tôi thấy mình đang nằm trên một ngôi mộ mới chôn. Miệng ngậm đầy đất sét. Lạ quá! Bác tôi chạy loạn ra đường cầu cứu. Bây giờ những người bạn của bác tôi mới tìm thấy bác. Họ bảo suốt một đêm dài đốt đuốc đi tìm bác khắp nghĩa địa nhưng không thấy. Sau chuyện này, bác của tôi bị bệnh chẳng bao lâu thì chết khủng khiếp chưa?

- Xì!

Người thanh niên chưa dứt tiếng, một người khác đã trề môi:

- Chuyện vậy thì có gì mà ly kỳ, ghê gớm. Nghe tôi kể nè. Hồi đó, ngoại của tôi từng bán bánh cho ma đó.

- Thật sao?

- Những đôi mắt hiếu kỳ quay lại:

- Bán bánh cho ma à? Chuyện thế nào? Kể đi.

- Ủ vầy nè! Người kia lên tiếng kể - Số là hồi đó, ngoại của tôi đi bán rất sớm. Mới ba bốn giờ bà đã quảy một gánh đầy bánh chuối ra chợ bán. Hôm nào trên đường đi, bà cũng bị mấy người chặn lại mua. Bà bán, nhưng khi về đếm tiền thì thấy toàn là giấy tiền vàng bạc âm phủ. Bà tức quá mấy ngày sau đi bán, bà đem theo một xô nước. Ai mua là bà lấy tiền ném ngay vào, tiền chìm mới bán, tiền nổi thì trả lại ngay.

- Sao tiền nổi lại không bán thế? - Một người không hiểu. Một người khác chen vào.

- Có vậy mà cũng hỏi. Tiền nổi là tiền ma chứ sao.

- Trời ơi, ghê quá! Người vừa tò mò lè lưỡi.

- Chưa ghê lắm đâu. Một thanh niên rất đẹp trai, nãy giờ ngồi yên lặng trên ghế nghe mọi người xì xào bàn tán, giờ mới ngẩng đầu lên, cái giọng trầm trầm.

- Chuyện tôi sắp kể đây còn kinh khiếp hơn gấp trăm lần câu chuyện mọi người vừa nghe nữa.

- Chuyện gì mà ghê vậy? Một lần nữa đám người háu chuyện quay hết sang người thanh niên lạ. Nhẹ mím một nụ cười, anh ta từ tốn kể. Giọng anh ta trầm ấm, thật hay. Câu từ mạch lạc, nhấn nhá như một phát thanh viên kể chuyện trên đài.

- Chuyện của thằng bạn tôi. Hôm đó, nó cũng đi xe lửa, trên một chuyến tàu đêm thế này. Nhưng... thằng bạn tôi giàu có lại sang trọng. Hẳn mua toa nằm hạng nhất. Cả toa mà chỉ có một mình nó mà thôi.

Ngưng lời kể, người thanh niên đưa mắt nhìn quanh một lượt. Thích thú thấy mọi người mở tròn đôi mắt, nghe như nuốt lấy từng lời mình kể.

Trên chiếc giường đơn êm ấm, gã ngủ thật ngon. Đến nửa đêm, bỗng nghe bàn tay mình chạm phải một vật gì lạnh lạnh. Cô tiếp viên đem khăn ướp lạnh đến cho mình lau mặt, thằng bạn của tôi cầm lấy. Ủa? Không phải khăn lạnh mà là... một cục nước đá tròn tròn.

Lạ quá! Thằng bạn của tôi mở mắt ra rồi hét lên một tiếng rùng rờ. Trời ơi, trên tay nó không phải là cục nước đá mà là... một cái đầu lâu...

Ồi trời... Ném mạnh luôn cái đầu lâu xuống đất, thằng bạn tôi ôm ngực rùng rờ. Hồi lâu bình tâm lại, hắn oán thăm: "hắn là trò đùa của một kẻ muốn hại mình. Không thì sao tự nhiên trên giường lại có đầu lâu chứ? Hừ! Đùa gì ác độc kiểu này. Rủi gặp người yếu tim hắn là đã sợ chết rồi".

Lầm bầm mắng mấy câu, thằng bạn của tôi lồm cồm bò ra phía cạnh giường ngoài nhìn xuống. Cái đầu rơi mạnh như vậy chắc vỡ đôi rồi.

- Ôi!

Một lần nữa, thằng bạn của tôi té ngựa ra sau vì bất ngờ, không phải cái đầu lâu mà là một cô gái đẹp, đẹp tuyệt trần.

Sau nụ cười xã giao, cô gái nói với bạn tôi bằng cái giọng trong như sương sớm. Rằng mình vì sa cơ lỡ vận, không tiền mua vé nên mới lén trốn vào trong toa xe của hắn đi nhờ.

Thường ngày, thằng bạn của tôi cảnh giác rất cao. Nhưng hôm nay, không hiểu sao trước mặt giai nhân gã bỗng trở nên nhẹ dạ một cách bất ngờ. Dễ dàng nhận lời cho cô gái ở lại xong, gã như chợt nhớ ra, cúi xuống gầm giường tìm kiếm. Lạ thật, cái đầu lâu mới đó đã biến mất tiêu rồi!

Thoáng hoang mang, nhưng thằng bạn của tôi gạt đi ngay. Sẵn có máu "ba mươi lăm", nó quay sang tán tỉnh giai nhân. Đến nửa khuya thì cô gái đồng ý lên giường với hắn. Ôm cô gái vào lòng, gã mới nhận ra thân thể cô ta lạnh như băng, chẳng khác gì cái đầu lâu lúc nãy. Bây giờ thằng bạn của tôi mới nhớ ra, cửa toa tàu bị mình cài chết bên trong, cô gái và cái đầu lâu sao có thể vào được nhỉ? Ôi! Có khi nào... là ma chẳng?

Chợt hiểu ra... đã quá muộn, thằng bạn tôi chưa kịp la đã thấy từ miệng cô gái mọc ra hai chiếc răng nanh nhọn hoắt. Đôi mắt ngầu tia máu, cô ta từ từ cúi xuống cổ bạn tôi toan hút máu. Thời may lúc đó tiếng gõ cửa vang lên.

Mọi tiếng động đều vắng bật. Thậm chí cả hơi thở cũng không còn. Chẳng hện mà tất cả mọi người đều ngồi sát vào nhau. Chân co cả lên ghế, như thể con ma trong câu chuyện kể của gã thanh niên kia có thể nhảy ra ngoài, dùng chiếc răng nanh cắm xuống cổ mình. Đây mới đúng là câu chuyện ma hải hùng kinh dị nhất.

Sợ, nhưng vẫn muốn nghe. Phần cuối câu chuyện thế nào? Người bạn ấy có được tiếng gõ cửa kia cứu thoát? Liệu anh ta có la lên và con ma có sợ người soát vé mà biến đi? Hay vẫn tiếp tục hút máu người bạn ấy, xong rồi lại chuyển sang hút máu người soát vé tàu?

Ồi hồi hộp quá! Mà... gã thanh niên này, như thể trêu người chọc tức cả đám đông, không kể tiếp mà chỉ cười cười nhìn mọi người.

- Kể tiếp đi... - Cuối cùng, nôn nóng quá, một người lên tiếng giục. Đám đông nhao nhao theo.

- Phải rồi, kể tiếp đi. Cuối cùng ra sao hả? Họ có chết không?

- Cuối cùng thì... - Người thanh niên vui vẻ. - Tôi xin lỗi mọi người, tôi không được phép kể tiếp đâu.

- Sao thế? Đám đông tức giận.

Người thanh niên mỉm cười:

- Ừ trong lúc nhất thời, tôi không kịp nghĩ ra. Và... dù có nghĩ ra tôi cũng phải bảo vệ quyền lợi cho tuần báo tin sáng. Mọi người nếu muốn biết được hết câu chuyện, xin hãy đón đọc tiếp tuần báo "Tia sáng" sẽ phát hành vào chủ nhật này. Nó nằm trong câu chuyện ma "Chuyến tàu đêm" của tác giả Kỳ Phương.

- Chỉ là chuyện ma được hư cấu thôi ư? - Giọng một người thất vọng.

Một người khác biết chuyện xen vào:

- Thì ra, anh là Kỳ Phương tác giả kiêm phóng viên nổi tiếng của tuần báo Tia Sáng. Thật là ngưỡng mộ.

- Tôi thích các phóng sự điều tra cũng như thích đọc tiểu thuyết ma của anh lắm.

- Xin cảm ơn. Kỳ Phương gật đầu cười khiêm tốn. Tôi không muốn lộ thân phận cũng không phải đem câu chuyện ma ra kể quảng cáo cho tuần báo của mình. Chỉ tại thấy mọi người thích nghe chuyện ma quá, nên mới ngửa miệng kể thôi. Thật ra... câu chuyện "Chuyến tàu đêm" này, tôi chỉ vừa viết được bảy kỳ. Phải còn hơn ba kỳ nữa mới hết. Hiện tại, tôi vẫn chưa nghĩ ra phần kết cuộc nên không kể tiếp được. Mong mọi người thông cảm.

Ánh mắt chân thành, giọng nói hiền hoà của Kỳ Phương đã chinh phục được lòng người. Như quên mất kết cuộc câu chuyện còn đang hấp dẫn, mọi người hiếu kỳ vây kín lấy anh. Một tác giả lừng danh viết tiểu thuyết ma, làm rón tóc, đứng tim hàng trăm khán giả.

- Kỳ Phương nè, anh viết nhiều chuyện ma hay vậy, có khi nào gặp ma chưa? Một đứa bé trạc mười ba, mười bốn lên tiếng hỏi.

Đám đông cũng nhìn chờ nghe câu trả lời kỳ thú.

- Chưa! Kỳ Phương lắc đầu nói. Dù có một lần, tôi tưởng mình đã được gặp ma rồi.

- Có phải lần anh về tìm hài cốt bà cô của mình rồi tình cờ tìm ra kho báu trong ngôi nhà mồ ông hội đồng không? - Một người ra vẻ thành thạo.

Kỳ Phương gật đầu, người ấy lại hỏi:

- Thế... anh có chinh phục được cô cháu gái ông hội đồng như đã hứa với khán giả không?

Kỳ Phương nhẹ nhún ai, cười mỉm:

- Nếu tôi phải thực hiện hết y như lời hứa của mình... chắc hẳn tôi có đến một trăm cô người yêu mất.

- Anh lãng mạn, đào hoa quá đấy. - Một người như ganh tỵ

Đứa bé lại chen vào:

- Kỳ Phương ơi, anh nói cho em biết đi. Thế gian này có ma không hả?

- Không có đâu bé cưng. Kỳ Phương nhẹ véo má nó.

- Ma chỉ là một sản phẩm tưởng tượng của những nhà văn bọn anh thôi.

- Thật sao? - Đứa bé như mừng rỡ. - Vậy mà mẹ của em lại bảo là thế gian này có ma. Bà không cho em về quê nghỉ hè như đã hứa. Bà bảo dưới quê bây giờ có một con ma, nó đang hoành hành ăn thịt người ta đấy.

- Im đi... Một người đàn bà, có vẻ như là mẹ của đứa bé lên tiếng nạt. Con nít con nôi biết gì. Về chỗ ngồi mau... sắp đến rồi đấy.

Nói rồi, bà nắm tay con lôi xệch đi, mặc cho nó có ngoái đầu nhìn lại. Dường như... còn nhiều chuyện để kể với Kỳ Phương lắm.

Người mẹ và đứa bé đi rồi, mọi người cũng giải tán trở về vị trí của mình. Chà! Thời gian trôi nhanh thật, mới nói tào lao mấy chuyện đã sáng rồi.

Đằng xa ánh dương hồng nhô cao lên khỏi ngọn cây, không đầy mười lăm phút nữa tàu sẽ về đến bến.

Ngã đầu ra ghế, Kỳ Phương kín đáo che miệng ngáp. Vậy là mất đứt một đêm uống phở, khô cả miệng, thức trắng cả mắt không thu hoạch được gì. Câu chuyện chuyến tàu đêm vẫn không tìm ra kết cuộc cho thoả đáng. Chuyến đi này... xem ra vô bổ quá!

Mọi người nếu ai từng đọc thời báo Tin sáng hẳn không lạ với cái tên Kỳ Phương. Từ sau bài phóng sự "Con ma truyền kiếp" tên tuổi của anh đã nổi càng thêm nổi. Nhận thấy đề tài ma đã khiến cho số lượng báo của mình bán chạy gấp đôi, ban biên tập quyết định chuyển hẳn Kỳ Phương từ chuyên mục Phóng sự điều tra sang chuyên mục "Ma".

Không cần biết truyện hư cấu hay phóng sự thật trăm phần trăm. Họ chỉ cần những bài báo của anh liên quan đến những con vật vô hình, chưa ai gặp nhưng đều rất kinh sợ ấy là được.

- Này anh... tôi không đồng ý với cách nói của anh đâu. Một thanh niên ngồi cạnh Kỳ Phương, chợt rụt rè lên tiếng sau hơn ba phút ngập ngừng.

Kỳ Phương quay lại, lạ lùng:

- Không đồng ý với cách nói của tôi ư? Vì sao thế?

Đôi mắt mở to nhìn thẳng vào mặt Kỳ Phương, anh ta chậm rãi buông từng tiếng một.

- Vì thế gian này thật sự có ma tồn tại. Chính mắt tôi đã thấy.

- Chính mắt anh đã thấy ư? Ôi... - Đôi mắt sáng lên, Kỳ Phương dứt hẳn cơn buồn ngủ. - Lúc nào? Ở đâu thế?

- À... anh có thể vui lòng cho tôi biết tên không?

Người thanh niên vẫn giữ thái độ chậm rãi, khoan thai:

- Tôi tên là Vân Phi, người cùng làng với người mẹ và đứa bé kia.

- Sao? - Đôi đồng tử tròn tròn, Kỳ Phương vụt nắm lấy tay người đối diện. - Cùng làng với đứa bé à? Không lẽ chuyện con ma hoành hành ăn thịt người là có thật?

Vân Phi gật đầu. Đôi mắt mờ xa, anh đưa Kỳ Phương ngược dòng xe lửa trở về cái làng quê hút gió của mình.

* * *

Lắc rắc, lắc rắc...

Con mưa đêm dai dẳng, tưởng chừng không bao giờ dứt. Nép mình sau hàng rào dâm bụt, Vân Phi nghe hai hàm răng của mình va vào nhau lập cập. Lạnh quá! Nhưng anh

quyết không bỏ cuộc. Bằng mọi giá, đêm nay Vân Phi phải bắt cho được con vật khốn kiếp kia.

Ba ngày nữa là đám cưới của anh, mọi việc đã chuẩn bị, sắp đặt đâu vào đó. Vậy mà... đừng một cái, vào giờ chót lại xảy ra sự cố.

Đó là chuyện bốn mươi chú gà giò, vàng ươm béo mập được nuôi để giành giết thịt đãi quan khách trong ngày hôn lễ bỗng lẫn dùng ra chết.

Không phải ngẫu nhiên, cũng không do dịch bệnh, Vân Phi biết rõ điều này từ ngày đầu tiên. Khi đàn gà của mình bị chết có năm con. Rõ ràng trên cổ chúng có những dấu răng cắm phập vào.

Ngõ chồn, chó. Đêm hôm sau Vân Phi cài kín chuồng trại. Đặt thêm bẫy gài, Vân Phi quyết trị cho con vật mất nết kia một trận cho bỏ tật. Đừng đại dột mò vào vật nuôi mà mang họa vào thân.

Nhưng... con vật thật tinh khôn. Ba ngày liên tiếp, dù cho Vân Phi cài đặt tinh tế cách nào... nó vẫn biết đường né tránh. Không chỉ thế, nó còn xoi sạch chuồng gà của anh luôn. Sáng sáng ra, nhìn những con gà bị hút hết máu nằm chết la liệt khắp sân, Vân Phi đau lòng khủng khiếp.

Vút!

Một cái gì trắng trắng chợt xẹt ngang đầu làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân Phi. Nó đấy! Giật mình, anh thầm nghĩ. Con dao nắm chặt trong tay, Vân Phi từ từ vạch tán lá bước vào.

Ôi! Bàn chân còn lơ lửng trên không, Vân Phi đã chết điếng té nhào. Trời ơi... không phải chồn, không phải chó... mà là một con ma...

Phải! Một con ma trắng toát từ đầu đến chân, gương mặt gớm ghiếc đầy nanh nhọn. Vừa bước vào đã chụp ngay một con gà đưa lên miệng mình cắn mạnh, hút máu tươi chùn chụt.

Phải chạy khỏi nơi này lập tức. Bản năng sinh tồn bảo Vân Phi như thế. Nhưng... cơ thể của anh lại không còn nghe lời anh bảo nữa rồi. Nỗi sợ hãi khiếp đảm đã làm chân cứng anh rụng rời, mềm nhũn không thể đứng lên để chạy. Vân Phi chỉ còn một cách thụt lùi.

Rắc!

Một cành cây gãy dưới chân. Điếng hồn, Vân Phi ngồi im, nín lặng, nhưng con ma đã nghe động quay đầu lại. Dưới ánh trăng mờ ảo, Vân Phi nhìn thấy rõ, hai con mắt nó lồi

hắn ra ngoài như hai cái chung to. Miệng đầy máu đỏ.

- Đừng giết tôi... đừng giết tôi...

Thấy con ma trừng mắt ngó mình, Vân Phi sợ quá, vội chắp tay sụp quì như thể tế sao. Một lúc, chợt nhớ ra, anh lại lầm rầm đọc câu thần chú từng thuộc nhờ nghe trộm của ông thầy Bảy. "Án ma ni bát nị hồng. Nam mô a di đà Phật".

Câu thần chú lần lời niệm Phật đều không có tác dụng, con ma chẳng lộ chút sợ hãi nào. Từng bước, nó tiến tới gần Vân Phi hơn.

- Không... - Chống tay xuống đất, Vân Phi thụt lùi về phía bờ sông, trong tích tắc giữa sự sống và cái chết, anh gom hết bình tâm gọi lớn:

- Cứu tôi... bố người ta...

Vân Phi không hét được trọn câu. Bàn tay lông lá của con ma đã bịt miệng anh. Hơi thở phì phò, từ miệng nó toả ra một mùi tanh tươi. Rồi một bàn tay nâng bổng Vân Phi lên như một con gà. Nó cắn phập chiếc răng vào cổ anh thật mạnh.

- Á!

Hét lên một tiếng to, Vân Phi té nhào bất tỉnh. Chuyện gì đã xảy ra với mình sau đó Vân Phi không nhớ nổi. Khi tỉnh lại, anh đã thấy mình đang nằm trong bệnh viện.

- Ôi Vân Phi... anh đã tỉnh rồi... thật là may quá!

Giọng một người con gái trong veo, mừng rỡ. Vân Phi quay đầu lại. Phải hơn một phút anh mới nhận ra cô là Trinh Trinh, vợ chưa cưới của mình.

- Có chuyện gì vậy em, sao anh lại ở đây? Vân Phi ngo ngác.

Trinh Trinh trlau mền lau mặt cho anh:

- Em không biết, sáng này qua nhà anh thì bắt gặp anh té xỉu dưới hàng dâm bụt. Sợ quá, em tri hô lên, mọi người ùa chạy lại mới hay anh đã bị con chó cắn vào cổ một vết sâu.

- Chó sói ư? - Bây giờ Vân Phi mới nhớ ra. Anh lắc đầu la lớn. Không, không phải chó sói đâu. Mà là ma, một con ma. Chính mắt anh trông thấy rõ ràng.

- Vâng. - Ngỡ anh tâm trí vẫn còn u mê sau cơn xỉu, Trinh Trinh không cãi. - Để em lấy nước cho anh uống?

Bác sĩ đang truyền nước biển cho anh đấy à? - Đưa mắt nhìn vào ống kim nơi cổ tay mình, Vân Phi nói.

Trinh Trinh dứt cho anh một muỗng nước.

- Không phải nước biển đâu. Máu đấy. Bác sĩ bảo anh bị mất máu quá nhiều, chỉ cần đưa đến bệnh viện trễ một tí nữa thôi là mất mạng rồi.

Ngưng một chút, dứt cho anh thêm mấy muỗng nước, Trinh Trinh tặc lưỡi:

- Hồi hôm anh rình đập con chó sói phải không? Thiệt khổ, em đã bảo anh rồi... thôi kệ nó đi... có mấy con gà, tiếc làm gì... để ra nông nổi... suýt nữa mất mạng rồi... Anh có biết lúc này em lo lắng thế nào không?

- Xin lỗi em. - Vân Phi khẽ cầm tay Trinh Trinh. Anh đã bất cẩn. Nhưng không phải là chó sói, con ma đã tấn công và hút máu anh. Em nên bảo mọi người hãy dè chừng, cẩn thận. Đừng ra đường ban đêm nguy hiểm lắm!

Cho dù Vân Phi lặp đi lặp lại nhiều lần câu nói ấy hàng trăm, hàng ngàn lần, Trinh Trinh và những người dân làng vẫn cười nói thản nhiên. Họ không tin vào chuyện con ma. Cứ nghĩ rằng anh vì quá sợ nên mới tưởng tượng ra. Thời gian thấm thoát trôi, cho đến tuần trăng tròn cuối tháng tiếp theo.

Mọi người chỉ ủa ra, vỡ lẽ khi nghe lời kể của Mai Trâm giống hệt những lời kể của Vân Phi. Một con ma, đôi mắt to, cái miệng đầy răng nhọn và vết cắn duy nhất trên cổ.

Nhưng... cũng thật lạ lùng. Con ma không cắn chết người. Nó chỉ hút một lượng máu vừa đủ làm người ta ngất xỉu. Tại sao như vậy nhỉ? Lòng nhân hậu chăng? Vô lý thật là vô lý quá... mọi người cứ xì xào bàn tán mãi.

Cho đến tháng thứ ba thì Vân Phi bỗng thấy trong người mình có một sự đổi thay kỳ diệu. Đêm đó, anh đang cùng Trinh Trinh đi dạo dọc bờ sông (đám cưới của hai người vẫn chưa được tiến hành), bỗng nghe lòng xôn xao một cảm giác lạ lùng không giống như đói bụng.

Tựa như cơn khát cháy khô cổ họng. Anh thấy mình thèm máu tươi kinh khủng.

- Vân Phi, anh sao vậy?

Thấy Vân Phi tự nhiên thờ người ra, mắt chăm chăm nhìn vào cái cổ trắng của mình, Trinh Trinh thẹn quá. Cứ ngỡ... anh nổi hứng ham muốn thân xác mình.

- Anh... - Vân Phi mấp máy môi... Không... anh không muốn điều đó xảy ra một chút nào.

Anh không muốn hút máu Trinh Trinh. Nhưng... anh lại không thể làm chủ bản thân. Ghì Trinh Trinh vào lòng mình, anh từ từ đặt môi xuống cổ cô cắn mạnh.

- Ôi...! - Đang mơ màng trong cảm giác của nụ hôn, Trinh Trinh chợt nhảy nhồm lên đau điếng, vùng đẩy mạnh Vân Phi ra khỏi người mình rồi giận dữ. Vân Phi, anh điên rồi hả? Tự nhiên sao lại cắn, chảy máu em rồi nè.

Không còn cảm nhận được gì, mùi máu đã làm Vân Phi như điên dại. Nhào người lên chụp lấy Trinh Trinh, vật cô té nhào ra cỏ, Vân Phi ngoạm miệng vào cổ cô uống như điên dại dòng máu đỏ.

- Ồ không! - Bây giờ mới nhận ra sự khác lạ của người yêu, Trinh Trinh sợ quá la to. Buông ra... bỏ người ta... cứu tôi...

Một đôi nhân tình đang tâm sự trong một lùm cây gần đó, nghe tiếng người kêu cứu bước đến.

Vân Phi như vẫn không nhận ra sự hiện diện của mọi người, cứ nhào lên cố đè Trinh Trinh nằm ra đất.

Vân Phi, buông cô Trinh Trinh ra. Người thanh niên bước đến nhẹ nắm tay Vân Phi lại.

Trinh Trinh hét lớn:

- Cứu tôi với, anh ấy muốn ăn thịt tôi.

- Hà??? Bây giờ mới nhận ra miệng Vân Phi đầy máu, người thanh niên sợ quá, vội chụp một cái cây ven đường đánh vào đầu Vân Phi thật mạnh.

- Trinh Trinh... có chuyện gì? Sao Vân Phi lại cắn cô? - Cô gái xé vạt áo băng tạm vết máu trên cổ Trinh Trinh và lo ngại hỏi. Dân làng nghe động kéo ra, vây kín lấy Trinh Trinh và Vân Phi vào giữa. Những cây đuốc trên tay họ sáng rực một góc trời.

- Tôi cũng không biết nữa. Khi đã hoàn hồn, Trinh Trinh thút thít khóc trong lòng cô bạn gái. - Tự nhiên đang ngồi bên nhau tâm sự, anh Phi bỗng chồm lên, vật tôi xuống, cắn mạnh vào cổ tôi hút máu như thèm khát lắm. Trời ơi, nhìn mặt anh lúc ấy thật là khủng khiếp. Cứ như... đã bị biến thành ma vậy..

- Ôi! Không hèn mà đám đông đứng nép sát vào nhau sợ hãi.

Đúng lúc đó, từ cuối góc làng, tiếng một người đàn bà hét lên thất thanh:

- Cứu tôi với, con tôi nó muốn giết tôi.

- Chuyện gì thế? - Đám đông quay đầu lại. Một người đàn bà hốt hải chạy nhanh đến, sau lưng bà là Mai Trâm (cô gái bị ma cắn sau Vân Phi) đang hung hăng đuổi theo.

- Cứu tôi với, nó muốn hút máu tôi...

Chạy ừa vào giữa đám đông, bà Tâm sợ hãi trốn sau lưng họ. Phía sau, Mai Trâm vẫn bám theo một bước. Đã có kinh nghiệm với Vân Phi, chàng thanh niên lúc này lại dùng cây đánh cho Mai Trâm té xiu, rồi lắng nghe bà Tâm thuật lại đầu đuôi câu chuyện. Diễn biến xảy ra hết như câu chuyện của Vân Phi.

- Làm sao bây giờ? - Đám dân làng xôn xao bàn tán. Rõ ràng những người bị ma hút máu đều đã bị biến thành ma. Cái đà này... chẳng bao lâu nữa cái làng này sẽ biến thành ma hết mất, theo cấp số nhân.

Suy nghĩ, suy nghĩ mãi không tìm ra cách giải quyết, đám đông đành chịu đưa Vân Phi và Mai Trâm vào bệnh viện. Hy vọng sẽ tìm ra thuốc chữa.

- Có chuyện này thật sao? - Vị bác sĩ khám cho họ tỏ ý nghi ngờ về câu chuyện kể sặc mùi hoang đường.

Đến khi xem kết quả khám nghiệm ông mới tắc lưỡi hít hà vì một hiện tượng quá lạ lùng. Cả Vân Phi và Mai Trâm đều bị thiếu hồng cầu một cách trầm trọng. Và... đây là lý do khiến họ thêm máu sống.

Trong tình trạng của Vân Phi, Mai Trâm bây giờ thật nguy cấp. Hơi thở nhanh, mạch chậm và cách duy nhất để cứu cả hai bây giờ là phải truyền gấp cho mỗi người hai đơn vị máu.

Giọt cuối cùng của bạch máu truyền hết vào người thì cũng là lúc Vân Phi mở bừng mắt dậy. Đầu óc anh tỉnh táo bình thường, anh như người vừa rơi từ cung trăng xuống. Tất cả sự việc đã diễn ra với mình lúc này, anh hoàn toàn không nhớ được nữa.

Cả Mai Trâm cũng thế, cứ ngơ ngơ ngác ngác như mới vừa tỉnh mộng. Bác sĩ dặn mọi người giấu kín chuyện này nên Vân Phi và Mai Trâm cứ tin rằng mình chỉ bị một cơn bệnh xoàng thôi.

Thời gian trôi, con ma vẫn tiếp tục hoành hành. Mỗi tháng tìm hút máu một người (từ khi hút máu Vân Phi, nó đã không còn tìm đến hút máu gà vịt nữa. Dường như nó thấy hút máu người thú vị hơn). Cả làng quê bé nhỏ sống trong tâm trạng hoang mang, lo sợ. Tới tối không một ai dám ra ngoài đường. Nhất là những đêm trăng tròn, cửa kín, then cài, đèn đuốc đều tắt hết đi. Cả ngôi làng như bất động, chìm lìm trong bóng đêm ghê rợn. Nhưng... con ma thật tinh khôn quái quỷ, càng lúc nó càng lộng hành hơn, dám trở

cả mái nhà xuống để hút máu người. Hành tung của nó cũng trở nên kỳ ảo, bí mật hơn. Ngoài kẻ bị hút máu ra, không một ai nhìn thấy được.

Một lần, để từ chối đi dạo với Vân Phi, Trinh Trinh đã để lộ cho anh biết điều bí mật bác sĩ đã dặn mình và mọi người giấu kín.

- Có lẽ nào lại như thế! - Vân Phi nghe choáng váng trước tiết lộ của người yêu.

Chạy tìm khắp hết các thầy bùa, thầy pháp, anh cầu mong họ hãy giúp mình giải trừ ma tính. Không... anh không muốn, không bao giờ muốn trở thành một con ma hút máu người. Thà chết còn hơn...

Nhưng... ma thuật của con ma thật là siêu huyền bí. Các đạo bùa linh, các phép màu của những bậc thầy cao tay ấn đều tỏ ra vô hiệu. Mỗi tháng trăng tròn, Vân Phi phải vật vã với cơn khát máu của mình. Những lúc như thế, dân làng chỉ biết đập cho anh bất tỉnh rồi đưa vào bệnh viện. Bác sĩ lại phải truyền qua đường tĩnh mạch cho anh hai đơn vị máu.

Truyền máu xong, Vân Phi trở lại làm một con người bình thường. Nhưng giờ đây, trong mắt mọi người anh không còn là một anh nông dân hiền lành chất phác, được trên yêu, dưới mến nữa. Họ xa lánh, sợ hãi không dám đến gần. Thậm chí những người ở cạnh nhà anh cũng vì sợ mà dọn đi nơi khác.

Và điều làm cho Vân Phi phải đau lòng, khổ sở nhất vẫn là lời từ hôn của Trinh Trinh. Vì dù có rất yêu anh cô cũng không đủ can đảm làm vợ một con người có nửa phần ma như anh được.

Đau khổ, buồn chán một thời gian, Vân Phi quyết định rời bỏ làng quê đi xứ khác. Anh không thể sống mãi trong mặc cảm bị xa lánh và ghê sợ....

Vân Phi kể xong câu chuyện, cũng đúng vào lúc con tàu cập bến. Mọi người xôn xao, ùn ùn kéo nhau ra cửa. Tiếng gọi con, tiếng chửi bới cần nhần vang động cả một góc trời. Vậy mà... trong góc con tàu, Kỳ Phương và Vân Phi vẫn cứ ngồi yên bất động. Mỗi người đuổi theo một suy nghĩ của riêng mình.

Vân Phi nghĩ đến những tháng ngày sắp đến của mình. Trên bước đường lưu lạc tha phương, liệu anh có tìm được một quý nhân giúp mình cởi bỏ những phần ma trong bản thân. Có quên được Trinh Trinh, cô vợ sắp cưới đẹp nết, đẹp người?

Trong lúc đó, Kỳ Phương lại thấy lòng đầy ắp nỗi nghi ngờ. Anh không tin ma quỷ... nhưng câu chuyện của Vân Phi vừa kể thì sao? Không thể không tin vào tính chân thật của câu chuyện được. Rõ ràng trên cổ Vân Phi còn hằn sâu vết thẹo. Lẽ nào... thế gian này... có tồn tại một sinh vật vô hình mà mọi người quen gọi là ma? Xưa nay... có ai trông

thấy nó bao giờ đâu?

- Tàu cập bến lâu rồi. Thôi chào anh, tôi đi nhé.

Vân Phi chợt đứng lên, tay đập mạnh vào vai Kỳ Phương từ giã.

- Khoan đã. Kỳ Phương giật mình ngẩng đầu lên.

Trong lúc nhất thời không tìm ra được câu gì, anh chỉ nhớ đến mối bận tâm duy nhất của mình. Anh có thể cho tôi xin địa chỉ làng quê của anh không?

- Để làm gì? - Vân Phi ngơ ngác. - Anh định đến đấy à?

Không trả lời, Kỳ Phương nhẹ gật đầu. Vân Phi xua tay sợ hãi:

- Dừng... anh đừng đến đó làm gì. Mọi người đang kéo nhau bỏ làng mà đi đấy. Nguy hiểm lắm.

- Không sao đâu. - Kỳ Phương mỉm cười. Nghề của tôi mà.

- VẬY... - Ngập ngừng một chút, Vân Phi cầm lấy cây bút trên tay Kỳ Phương ghi vội vào quyển sổ của anh mấy chữ. - Anh đến đó nhớ cẩn thận. Có gặp Trinh Trinh xin nhắn lại giùm. Dù đi đâu... tôi cũng nhớ và yêu cô ấy lắm.

- Tôi sẽ nhắn. - Kỳ Phương hứa hẹn.

Vân Phi không chờ nghe anh nói dứt câu đã xách vali phóng vội qua khung cửa. Một chiếc honda ôm trờ tới. Chẳng cần nói giá và nói địa chỉ, anh nhảy lên bảo nó chở đi ngay.

Sự việc diễn ra nhanh quá, Kỳ Phương chẳng kịp có phản ứng gì. Nhìn theo bóng Vân Phi khuất vào con đường trước mặt, Kỳ Phương giật mình chợt nhớ. Anh đã quên không hỏi địa chỉ nơi Vân Phi sẽ đến.

Một chút ngậm ngùi rồi cũng trôi qua. Cúi nhìn dòng địa chỉ Vân Phi ghi trên quyển sổ tay, Kỳ Phương quyết định ngược vào nhà ga mua vé quay trở lại. Bài phóng sự của anh là ở vùng quê có ma kia, chẳng phải nơi này.

Chắc hẳn sẽ ly kỳ và hấp dẫn lắm đây... linh tính đã bảo với Kỳ Phương như vậy...

* * *

Chiều nay bác sĩ Tùng về sớm hơn ca trực một tiếng đồng hồ. Không phải vì lười biếng mà ông chỉ muốn dưỡng sức cho ngày mai có nhiều việc phải làm thôi.

Tám tháng rồi, kể từ ngày con ma xuất hiện. Cứ đến ngày rằm là ông và tập thể y bác sĩ ở

bệnh viện phải điên đầu, rối óc. Lớp cứu chữa nạn nhân mới, lớp lo truyền máu cho bệnh nhân cũ.

Cấp cứu bệnh nhân, truyền máu chỉ là những thao tác quen thuộc, không lấy gì làm khó khăn. Cái làm cho ông, cho các bác sĩ ở đây rối trí là số lượng máu dự trữ không đủ truyền cho số bệnh nhân ngày cứ tăng lên.

Mỗi ngày trắng tròn, con ma chỉ hút máu một người, nhưng... những người bị nó hút máu không chết. Tất cả đều mang chung một chứng bệnh là bị... con khát máu.

Mỗi lúc như vậy.. nếu không kịp truyền vào người họ một số lượng máu cần thiết là họ lập tức trở nên hung hăng, tìm người hút máu ngay. Họ rất nguy hiểm và cũng là người truyền bệnh lớn. Bởi... những bệnh nhân bị họ hút máu, cũng trở nên gần giống như vậy.

- Nguy hiểm quá... phải giết họ chết để cắt đứt nguồn lây lan. Một lần trong cuộc họp, viên cảnh sát trưởng đã đưa ra yêu cầu nhưng ông bị bác bỏ đi ngay.

- Không thể giết họ được. Dù hung hãn, dù đi hút máu người, họ vẫn không phải là ma. Cách duy nhất chấm dứt tình trạng này là phải tiêu diệt con ma và tìm ra phương pháp cứu chữa cho những bệnh nhân này.

Không có vi rút, vi trùng hay một loại vi khuẩn lạ nào được phát hiện ra trong máu những người nhiễm bệnh. Kết quả xét nghiệm cho thấy máu của họ vẫn bình thường. Điều này đã làm cho mọi người thêm hoang mang tin tưởng đúng là ma ám thật rồi.

Bác sĩ Thanh Tùng không tin vào ma quỷ. Nhưng chuyện này là thế nào? Ông không giải thích được... Cùng với mọi người, ông đã tìm đủ cách diệt trừ cái sinh vật được tạm gọi là ma. Song... con ma thật tinh khôn. Nó không bao giờ lọt bẫy, cũng chẳng để lại chút dấu vết nào. Cả bùa linh, cả súng đạn đều không chạm được vào người nó. Cuối cùng... chỉ còn một cách để giải quyết thôi. Theo lời ông, vào ngày rằm, mọi người phải trốn hết vào trong nhà. Cài kín then cửa để con ma không vào được. Hừ!... nếu đêm nay... nếu vẫn còn người bị con ma hút máu thì...có lẽ ông phải khuyên mọi người mau nhanh chân sơ tán khỏi nơi này.

- Ba mới về.

Giọng người con gái trong trẻo chọt cắt ngang dòng suy nghĩ của ông Tùng. Giật mình ngẩng dậy ông mới hay mình đang đứng trước cửa nhà. Như thường lệ, Nguyệt Cầm, cô con gái cưng duy nhất của ông đang đón cha ở cửa với nụ cười xinh như hàm tiếu.

- Ồ...

Bao giờ cũng vậy, mỗi lúc gặp con là ông nghe tinh thần phấn chấn hẳn lên. Những cơn

mệt mỏi, những nỗi bức mình toan tính trong đầu đều biến cả. Mối ông nở nụ cười hiền hậu.

- Ba đã về rồi đây, con yêu à.

- Hôm nay ba về sớm! Nhưng có vẻ mệt mỏi hơn thường bữa. Ôm lấy tay cha, Nguyệt Cầm mừng ríu rít. Của đáng tội, cô năm nay đã mười chín tuổi rồi, nhưng lúc nào cũng nhõng nhẽo, đeo bám cha như con nít vậy.

- Bệnh viện nhiều việc phải làm lắm phải không ba?

- Không sao đâu, con cưng! - Ngồi xuống chiếc xích đu trước hòn non bộ, ông nheo mắt nhìn con. Trong bộ đồ lụa trắng, mái tóc buông dài óng mượt trên lưng, Nguyệt Cầm đẹp tuyệt vời. Hệt như mẹ nó! Ông thầm nhủ rồi chợt nhận ra, con gái của mình nay lớn quá. Phổng phao, xinh đẹp, đầy sức sống. Chà! Đến lúc... ông phải lo chọn cho nó một tấm chồng xứng đáng rồi đây.

Ba uống nước đi rồi tắm rửa, ăn cơm. Con đã reo sẵn một bộ pijama cho ba trong phòng tắm đấy. - Trao ly nước cho ông, Nguyệt Cầm nói dịu dàng.

Rồi thấy cha cứ ngồi im chăm chú nhìn mình, cô lạ lắm:

- Ba... làm gì mà nhìn con ghê vậy?

- Con đẹp quá! - Chớp mắt, ông tự hào... - Ba thầm nghĩ, anh chàng nào điểm phúc được làm chủ đoá tử đinh hương đẹp nhất đời này..

- Á! Đôi má ửng đỏ lên, Nguyệt Cầm nắm mạnh tay xuống người cha nũng nịu. Không cho ba nói bậy, nghĩ bậy đâu... con còn nhỏ xíu mà...

- Không nhỏ, không nhỏ nữa đâu. - Nghiêng mình né những cú nắm yêu của con, ông cười vui. - Quả thật con của ba đã lớn, lớn thật rồi.

Nguyệt Cầm giậm mạnh chân hòn dỗi:

- Ừ... nếu ba còn nói nữa, con sẽ giận ba luôn đó.

- Ồ không... không, đừng giận... - Nhìn mặt con xụ xuống, ngỡ nó giận thật, ông Tùng quỳnh lên. - Ba không nói, không nói nữa mà. Vào tắm rồi ăn cơm phải không nào?

- Dạ phải! - Nguyệt Cầm tươi ngay nét mặt. - Vào tắm lẹ đi ba, nước nguội hết cả rồi. Để con vào thay cho ba thau nước mới.

- Không sao... ba tắm nước nguội cũng được mà! Ông đưa tay ngăn lại, nhưng không kịp, Nguyệt Cầm đã co chân chạy đi rồi.

Sau một ngày mệt nhọc, được ngâm mình trong nước ấm thật thoải mái vô cùng. Bao mệt mỏi ưu phiền tan biến, ông thầm cảm ơn trời đã ban cho mình một đứa con hiếu thảo.

Vợ mất khi hầy còn là một trung niên chưa đến tuổi bốn mươi, nhưng ông không đi bước nữa. Mặc cho bao người mai mối, bao cô gái đẹp thầm yêu, trộm nhớ. Cuộc đời của ông đã dành trọn cho con và sự nghiệp.

Ông không phải là người xứ này, dù ông đến đây định cư hơn mười tám năm rồi. Mọi người ở đây đều yêu thương, quý trọng đức tính của ông. Nhưng... họ không thể nào hiểu được hoàn cảnh của ông, cũng như quê quán của ông nơi nào, tại sao lại đến đây cư ngụ. Họ chỉ thầm thắc mắc với nhau thôi. Rằng... một bác sĩ giỏi tay nghề như ông sao không tiến thân ở thành phố, ở những nơi dân cư đông đúc, đầy đủ tiện nghi, lại đến đây, đến cái làng quê nhỏ bé và lạc hậu này cư ngụ.

Dẫu sao thắc mắc vẫn là thắc mắc. Mười tám năm rồi, mọi người như đã quen dần cách sinh hoạt khác người của cha con ông. Như một con ốc nhỏ, cha con ông sống trầm tư cách biệt mọi người. Ngoài những lúc ở bệnh viện ra, trở về nhà, ông hầu như chẳng tiếp xúc giao thiệp cùng ai cả.

Cô con gái Nguyệt Cầm thì khỏi nói. Xinh như một đoá hồng nhưng... Các gã trai làng đừng mơ mà để mắt. Cả cái nhìn chiêm ngưỡng dung nhan kiều diễm của cô cũng không có được. Cả ngày giam mình trong ngôi biệt thự, cô chỉ xuất hiện bên cửa rào một ngày đúng hai lần. Đó là lúc tiễn cha đi làm và lúc mở cửa đón ông về mà thôi. Khiến cho bao kẻ si tình, ngưỡng mộ đâm ra chán nản, không còn dám hy vọng nữa.

Tất cả những lời bàn tán của mọi người, ông Tùng đều biết. Cũng như biết rõ cách sinh hoạt kỳ lạ của mình đã làm cho mọi người ở đây khó chịu. Nhưng... thà vậy.

Ông không thể thay đổi nếp sống một khi đã trở thành thói quen rồi.

Ông vẫn biết, một tài năng hiếm hoi như mình bị chôn vùi mãi ở cái vùng quê này là một sự phí phạm. Một thiệt thòi lớn cho mình và con gái. Lẽ ra... cha con ông không phải sống thiếu thốn thế này.

Thật tội nghiệp Nguyệt Cầm, mười tám năm sống bên cha chẳng khác gì bị cầm tù. Ngoài căn biệt thự lớn này ra, nó chẳng biết thế gian còn bao điều thú vị.

Nhiều lúc nhìn con nói những câu ngớ ngẩn, lòng ông đau nhói. Thương con quá. Cuộc đời nó đâu đáng bị thế này. Trong khó khăn nhưng ông vẫn có thể cho nó một cuộc sống khá hơn nhiều. Nó phải được đến trường, phải trở thành cô sinh viên đại học tương lai

xán lạn. Vậy mà... nó chỉ là một cô gái quê gốc nghèo chỉ học hết quyền đánh vần. Tại sao... tại sao ông không thể thả nó ra ngoài bầu trời rộng bao la làm con chim tự do mặc tình ca hát, tự làm chủ cuộc đời mình. Liệu... ông có còn sống mãi để bảo bọc cuộc đời con. Nó mỏng manh như hoa hồng, dễ vỡ như trứng mỏng, làm sao có thể đối phó với cuộc đời đầy sóng gió thăng trầm.

Bao nhiêu lần rồi... ông muốn trở về với con người thật của mình. Rồi cũng bao nhiêu lần ông lắc đầu sợ hãi.

Không... với những gì đã xảy ra trong quá khứ, ông không có quyền tồn tại. Giáo sư tiến sĩ Trịnh Thanh Tùng đã biến mất khỏi cuộc đời. Không phải bây giờ mà là từ hơn mười tám năm về trước.

- Ba ơi, tắm xong chưa? Cơm canh nguội hết cả rồi.

Tiếng Nguyệt Cầm vọng lên ngoài cửa, ông giật mình thoát con suy tưởng, khoác bộ pijama xanh biến vào người, ông bước ra vui vẻ.

- Ủ, ba xong rồi đây, con cưng ạ.

- Mời ba dùng cơm. - Nguyệt Cầm kéo nhẹ chiếc ghế ra khỏi bàn. Hôm nay có món thịt bò bít-tết với khoai tây chiên, món ba thích ăn nhất đó.

- Ồ, vậy sao? - Mắt ông sáng bừng lên thích thú. - Thật ngon quá! À... mà khoan đã, vừa ngồi xuống bưng chén cơm lên, ông như chợt nhớ vội đặt xuống bàn rồi đứng bật nhanh trở dậy.

- Ba sao thế - Nguyệt Cầm nghiêng đầu lạ lẫm. - Có chuyện gì cứ bảo con làm.

- Không được... Chuyện này ba phải tự tay làm mới cảm thấy an tâm. Vừa nói, ông vừa bước đến bên các cửa sổ cài then thật chặt.

Nguyệt Cầm mỉm cười:

- Chỉ có đóng cửa thôi mà ba làm con sợ hết hồn.

- Nhưng... tại sao hôm nay ba lại đóng cửa sớm như vậy hả?

- Ồ...có gì đâu. - Không muốn đầu óc ngây thơ của con phải sợ hãi chuyện ngoài đời đang xảy ra, ông lắc đầu khoả lấp. - Chẳng qua là ba nhớ lúc nào làm việc lúc đó thôi. Nào... con gái cưng, mau đến xới cho ba một chén cơm.

- Con biết rồi... - Nguyệt Cầm bước trở về bàn, vừa xới cơm vừa ranh mãnh nói. - Có phải

ba sợ con ma đêm nay sẽ vào nhà của mình không?

- Hả? Ngụm cơm như nghẹn lại nửa chừng, ông nhìn con lo lắng. - Con nghe đâu mấy chuyện nhảm nhí như vậy hả?

- Chẳng phải nhảm nhí đâu. Nguyệt Cầm ôm cổ cha cười nhí nhảnh. Là sự thật đó, chính chị Lan đã kể cho con nghe đó.

- Chị Lan nào? - Đôi mày chột nhú, ông giận dữ. - Con dám cãi lời ba giao du với dân làng phải không?

- Con không dám cãi lời ba... nhưng... Hai bàn tay xoắn vào nhau, mắt Nguyệt Cầm hoe đỏ. - Suốt ngày bị nhốt trong nhà, con buồn quá. Mà chị Lan có phải là ai xa lạ..., chị ở cạnh nhà mình đây nè. Chị vui tính lắm, kể cho con nghe đủ thứ chuyện. Nhất là chuyện con ma hút máu... Ba à!... có phải đêm nay trăng tròn ma lại xuất hiện không?

Biết chẳng thể giấu con, ông đành nhẹ gật đầu:

- Phải... nhưng con đừng sợ, nhà mình chắc chắn thế này, con ma chẳng thể vào được đâu.

- Con không sợ đâu. Nguyệt Cầm nhẹ lắc đầu. - Con chỉ tò mò, muốn biết hình dạng con ma ấy thế nào thôi. Ba à... nó ra sao hả ba?

- Nó ra sao thì mặc nó... - Chột cảm thấy bất an, ông nạt con. - Con muốn biết làm gì, nguy hiểm lắm.

- Ba à! - Nguyệt Cầm lại thở thê. - Con nghe chị Lan bảo mọi người đang muốn giết chết con ma đó phải không ba?

Ông chưa kịp trả lời, cô đã nói luôn:

- Nghe nó ác, giết nhiều người vậy, sao con muốn phụ một tay để giết con ma ấy quá.

Mồ hôi chột rịn ra khắp thái dương, ông buông chén cơm lấp bắp:

- Thôi... thôi con đừng nói vậy. Mau vào phòng ngủ sớm cho ba nhờ... Từ nay cấm con nhắc đến chuyện con ma nữa đó.

- Ba... - Nguyệt Cầm tỏ vẻ không đồng ý. - Trời còn sớm mà... con muốn...

- Không muốn gì cả... - Nắm tay kéo con về phòng ngủ, ông ấn mạnh nó vào trong rồi cài kín cửa. - Ngủ đi... có động tĩnh gì cũng không được mở đâu.

- Ba... - Nguyệt Cầm động tay vào cửa ầm ầm. - Thả con ra... con muốn đi giết con ma... con đã hẹn chị Lan rồi...

Toàn là những lời nói khủng khiếp, ông chẳng muốn nghe một chút nào. Đứa con gái ngây thơ này, sao hôm nay lại tỏ ra liều lĩnh thế? Chắc cô gái tên Lan nào đó đã nhồi nhét nhiều thứ vào đầu óc nó lắm rồi. Ngày mai... ông phải bịt lối cửa rào, để nó không còn nói chuyện được nữa.

Nghĩ rồi tạm an tâm, ông bước vào phòng tìm cây đèn pin kiểm tra cửa nẻo. Trời đã tối từ lúc nào và không bao lâu nữa, con ma sẽ xuất hiện trên đường. Mọi người đều vào nhà hết thầy. Thử xem đêm nay nó còn hút máu được ai nữa chứ?

Bước ngang phòng con gái, lòng ông lại nao nao. Dường như lúc này ông kéo con hơi mạnh. Chắc nó... giận ông nhiều lắm. Nhưng... biết làm sao... Dám đòi đi giết ma... Nguyệt Cầm đúng là ngây thơ quá. Nghĩ đến cảnh cái cổ trắng ngần của con bị hàm răng nanh của con ma cắn phập vào, ông sợ quá, hai chân run rẩy đứng không vững nữa.

- Nguyệt Cầm, Nguyệt Cầm... - Ông nhẹ gõ tay vào cánh cửa, thầm nghĩ để chắc ăn, để tuyệt đối an toàn, ông quyết định đêm nay sẽ ở lại phòng của con.

- Mở cửa, ba có chuyện muốn nói với con đây.. ngoan nào, đừng giận nữa.

Một phút, hai phút, rồi ba phút trôi qua, mặc cho ông hết lời năn nỉ, bên trong cánh cửa vẫn im lìm.

Nguyệt Cầm đã ngủ rồi ư? Không đâu... mồ hôi bắt đầu rịn ra khắp thân thể ông. Nguyệt Cầm không ngủ nhanh thế, càng không giận ông dài như vậy. Nhất định đã có chuyện gì rồi.

Quỳnh quáng, ông chạy đi tìm cây búa, cố hết sức bình sinh với tấm lòng cực mạnh của người cha lo lắng cho con, chưa tới năm phút, ông đã đập tan ổ khoá.

- Nguyệt Cầm. - Cây búa rơi đúng chân ông làm giập một ngón nhưng không đủ khiến ông đau điếng. Mà hai mắt ông mở tròn, chết đại đi khi nhìn phòng con trống rỗng. Cánh cửa sổ mở toang hoang. Trời ơi... sao ông không nghĩ đến điều này nhỉ? Nguyệt Cầm đã dám trốn ông leo cửa sổ ra ngoài.

* * *

Thường khi lên dốc, trèo đèo, đi chơi hàng trăm cây số không sao cả. Vậy mà, đúng một cái, vào thời điểm quan trọng nhất lại bộc phát ra hàng tỉ bệnh. Hết bẻ bánh đến hư suppap. Hỏi có điên được không trời?

Co chân đá mạnh vào chiếc mô tô 250 phân khối của mình, Kỳ Phương lăm bầm mắng.

Suốt chặng đường dài từ Sài Gòn xuống đây, không quá hai trăm kilômét, chiếc xe khốn kiếp này đã hại anh bầm giập điều đứng non bốn lần rồi. Tức nhất vẫn là chuyện hết xăng đúng vào lúc đoạn đường rừng vắng vẻ, cheo leo không ai bán xăng. Báo hại anh đẩy bộ hàng mấy cây số liền. Một bỏ hơi tai, chân lại phồng dộp cả lên đau chết người.

Vậy là cuối cùng mình cũng đến được rồi. Kỳ Phương đưa tay lau mồ hôi trán thở phào mừng rỡ. May mà...trước khi đi, anh có đem theo vỏ ruột xơ cua, không thì... lỗ mất cơ hội được chứng kiến cảnh con ma hút máu người rồi.

Chà! Không biết hôm nay nó xuất hiện hướng nào để còn phục kích chứng kiến cho tường tận. Chụp được một pô hình càng hay. Nếu đúng là ma thật, anh sẽ là người có được tấm ảnh độc nhất vô nhị. Ban biên tập sẽ tròn mắt ra nhìn anh thán phục. Tiếng tăm của anh càng nổi như cồn.

Vui vì lời khen ngợi sắp có, Kỳ Phương cúi xuống xem lại chiếc máy ảnh treo lưng lẳng bên hông. Tuy nó cũ lắm rồi, nhưng Kỳ Phương không bao giờ có ý định thay nó. Vào hiểm ra nguy, bao phen anh và chiếc máy ảnh cận kề gần bó. Lắm lúc tưởng nguy tính mạng, anh vẫn không định lìa xa người bạn thân nhất đời này, với độ chính xác cao, nó từng cho anh nhiều pô không thể nào ngờ được.

- Lần này cũng thế nhé máy ảnh thân yêu! - Kỳ Phương nhẹ vỗ vào chiếc máy ảnh thầm thì. Rồi đẩy chiếc xe đi dọc trên con đường nhỏ, ánh trăng trên đầu lung linh sáng tỏ, soi rõ bóng Kỳ Phương chập chờn trên bóng lá. Đêm dần trở về khuya. Cả ngôi làng im lìm trong giấc ngủ.

Á!!!

Một tiếng hét thất thanh chột vang dài trong đêm vắng. Kỳ Phương giật mình nghiêng đầu định hướng. Nó dường như được phát ra từ một lùm cây gần đó.

- Con ma! Ý nghĩ vụt loé lên trong đầu. Không kịp suy nghĩ, anh phóng như bay đến nơi vừa vang lên tiếng hét. Chiếc mô tô ngã nhào xuống ruộng tạo nên một tiếng động kinh hồn. Những ngôi nhà cửa vẫn im lìm đóng kín chẳng ai dám phản ứng.

- Ôi!

Nếu không tận mắt nhìn, Kỳ Phương chẳng tin đâu. Rõ ràng trên thảm cỏ, một người, một ma đang quay tròn lẫn lộn. Người bị hại là một người trung niên, tuổi đã cao, nhưng xem ra vẫn còn khoẻ lắm. Nên... giằng co này giờ khá lâu rồi mà con ma vẫn chưa thể cảm phạm chiếc răng nanh của mình vào.

- Lẽ ra... phải lo việc cứu người trước, nhưng phản xạ của một phóng viên đã khiến Kỳ Phương làm điều ngược lại. Không vội bước ra chỗ nấp, anh tìm một góc tốt, đưa máy

ảnh ra chớp lẹ.

Ánh đèn flash loé sáng rực đã thu hút sự chú ý của con ma. Nó buông thông tay, quay đầu tìm kiếm. Thừa cơ hội, người bị nạn vùng thoát ra, bỏ chạy. Con ma không đuổi theo, nó dường như phát hiện ra sự ốm yếu của Kỳ Phương, tấn công anh dễ dàng hơn.

Con ma lưng lửng tiến lên từng bước một, ánh trắng sáng tỏ đủ cho Kỳ Phương nhìn thấy mặt nó rõ ràng hơn. Không giống mặt người, cũng không giống như lời của Vân Phi. Con ma có gương mặt của một con vật quen thuộc. Nhưng con gì... trong lúc nhất thời quỳnh quang Kỳ Phương không kịp nhớ.

Con ma tiến đến gần Kỳ Phương lắm rồi, Kỳ Phương đảo mắt nhìn quanh suy tính. Không thể đấu vật tay đôi được. Kỳ Phương tự biết sức mình. Người trung niên to con vạm vỡ lúc này đấu với nó còn chật vật, huống chi anh... Từ nhỏ đã không quen làm nặng, phải chạy thôi... Nghĩ đến đó, như bừng tỉnh, Kỳ Phương co chân chạy nhanh về phía chiếc mô-tô. Hy vọng con ma sẽ không đuổi kịp tốc độ của chiếc xe... chuyên dùng để đua này.

Ôi trời! Nhìn chiếc mô-tô té ngã nhào nằm chổng gọng dưới thừa ruộng đầy nước, Kỳ Phương than thầm trong bụng. Phóng ngược trở lên đường, anh chạy vòng quanh một lùm tre. Con ma chỉ biết chạy thẳng thôi. Kỳ Phương nhớ có lần một người đã nói với mình như vậy.

Nhưng... Kỳ Phương đã tính lầm. Không chỉ việc chạy vòng tròn, mà cả việc dùng mô-tô để thoát khỏi sự săn đuổi của con ma cũng là khó. Bởi nó không chỉ dễ dàng chạy vòng tròn mà còn chạy với tốc độ lớn hơn tốc độ của chiếc mô-tô nhiều lần nữa.

Sau khi chơi trò rượt đuổi với Kỳ Phương một lúc lâu. Con ma như thấm mệt, dừng chân không đuổi nữa. Kỳ Phương cũng dừng chân hồng hộc thở. Mồ hôi chảy đầm đìa khắp thái dương. Lần đầu tiên trong cuộc đời, anh biết thế nào là sợ hãi.

Đứng yên một phút, con ma bất thần bay vọt lên cao và sà xuống người Kỳ Phương nhanh như tên bắn. Hai bàn tay đầy móng nhọn và lông lá của nó thít lấy Kỳ Phương siết chặt.

- Trời ơi!... - Kỳ Phương té ngựa ra sau chơi với, không hiểu sao tay anh lại quơ trúng nhằm chiếc máy ảnh bên hông, đưa chiếc máy ảnh lên ngang mặt con ma, không cần ngắm, chụp ngay một pô hình. Mong để lại cho đời một cái gì đó trước khi chết.

Nhưng... thật bất ngờ... ánh đèn đã làm con ma sợ hãi. Hàm răng nhọn chưa kịp cắm xuống cổ Kỳ Phương đã rút về. Thừa thắng, Kỳ Phương giơ chiếc máy ảnh lên nhá đèn liên tục. Quả nhiên, con ma sợ hết hồn. Thụt lùi và sau mấy bước, nó phóng mình lên cây cao mất dạng. Cùng lúc, người trung niên kia quay trở lại cùng bốn thanh niên lực lưỡng.

Thì ra... nãy giờ ông đi tìm người cứu viện. Thấy Kỳ Phương còn đứng ngăn người ra nhìn bóng con ma, ông chạy đến bên anh mừng rỡ.

- Cậu thanh niên trẻ cậu có sao không?

- Dạ... không sao. Buông cho chiếc máy ảnh rơi lủng lẳng bên hông, Kỳ Phương quay đầu lại nhìn mọi người vui vẻ. Con ma đã bị ánh đèn flash của tôi xua đi rồi.

- May mắn. Thật là may mắn quá! Đưa tay ôm ngực, ông và mọi người cùng thở phào ra. Rồi nắm lấy tay Kỳ Phương ông nói với vẻ biết ơn. - Cậu thanh niên, vô tình cậu đã cứu tôi thoát đấy. Nếu lúc nãy không có cậu... có lẽ ta đã bị con ma hút máu rồi.

- Bác sĩ... ông đi đâu giữa đêm khuya như vậy? - Một thanh niên tò mò hỏi. Ông đã bảo chúng tôi vào nhà đóng cửa rồi mà.

- Tôi đi tìm con gái tôi. - Nói rồi như chợt nhớ, ông ngược đầu lên sợ hãi. Trời ơi, Nguyệt Cầm, con gái của tôi, không khéo bây giờ nó đã bị con ma hút máu rồi...

- Mau... phụ tôi đi tìm nó.

- Vâng. - Thái độ quính quáng của ông đã làm mọi người hốt hoảng theo. Quên mất sự sợ hãi của mình với con ma, bốn thanh niên hăng hái chia nhau mỗi người một hướng. Đứng nhìn theo họ một lúc lâu, Kỳ Phương quay sang ông:

- Bác sĩ, tôi sẽ đi cùng ông.

- Cảm ơn cậu. - Cúi nhặt một cành cây to, ông Tùng lật đặt bước đi trước dẫn đường. Kỳ Phương lẳng lẳng theo sau. Linh tính một phóng viên lành nghề như báo cho anh biết mình đã điều tra đúng hướng.

* * *

-Tôi phải vào bệnh viện đây, cậu cứ tự nhiên như ở nhà vậy.. - Đẩy đĩa điểm tâm sang bên, bác sĩ Tùng thân mật bảo Kỳ Phương. - Chiều về, chúng ta sẽ cùng bàn luận vấn đề này. Chà! Lâu lắm tôi mới gặp được một người thông thái như cậu đấy. Nguyệt Cầm, ra đóng cửa cho ba, ở nhà nhớ tiếp đãi anh chu đáo.

- Dạ... - Một tiếng dạ nhỏ, thanh thanh rồi Nguyệt Cầm bước ra sau bức rèm hồng.

Thì ra... có người nãy giờ đã trộm nhìn mình và ông Tùng ăn sáng. Đưa tay lên che miệng. Kỳ Phương bỗng lo lo, thẹn thẹn. Mình đã quá háu ăn trước mặt Nguyệt Cầm.

Tùng quen nhìn các cô gái mạnh dạn, tự tin ở thành phố, Kỳ Phương rất ngạc nhiên và thích thú trước vẻ rụt rè, nhút nhát của Nguyệt Cầm. Cô đúng là khuôn mẫu của lá ngọc cành vàng, một người con gái kín cổng cao tường, ngây thơ, toàn bích như một viên ngọc

không tì vết.

Chưa bao giờ Kỳ Phương được nhìn thấy một vẻ đẹp tinh khiết như vậy. Làn da trắng ngần, khuôn mặt trái xoan thanh tú. Đôi mắt liểu, chiếc mũi cao và đôi môi mọng đỏ, Nguyệt Cầm đẹp như tranh vẽ các nàng công chúa Trung Hoa thời cổ. Cô đẹp như Tây Thi vậy, Kỳ Phương thầm so sánh dù chưa từng gặp Tây Thi bao giờ cả.

Chẳng phải phường háo sắc, nhưng không hiểu sao từ sáng đến giờ Kỳ Phương cứ nhìn mãi vào Nguyệt Cầm. Cô đúng là có một nét đẹp thu hút quá, khiến người ta khó có thể cầm lòng. Ô không, đừng nghĩ bậy. Cái không thể cầm lòng ở đây là cầm lòng sáng tác. Cô đúng là một nguồn cảm hứng mênh mông cho các thi nhân nghệ khách. Kỳ Phương chỉ muốn chụp ngay nàng một pô hình... Nhưng không dám.

- Mời anh dùng nước.

Đặt ly trà nóng xuống bàn, trước mặt Kỳ Phương, Nguyệt Cầm vội nhanh chân lui bước. Mái tóc dài óng mượt trên lưng càng khiến Kỳ Phương bồi hồi nhớ chuyện đêm qua. Anh và ông Tùng đã tìm được cô trong tình huống buồn cười đến thế nào.

Giữa lúc mọi người cuống cuồng lo lắng chia nhau đi tìm từng bụi cây, bụi rậm thì Nguyệt Cầm cùng cô bạn gái ôm nhau ngủ ngon lành trong một cái chòi canh lúa giữa đồng.

Nghe tiếng chân người rộn rịp, cả hai mới giật mình mở choàng mắt dậy. Cây gậy trên tay đập tứ tung. Đập cả vào đầu anh giờ hãy còn người một cục đây này.

Thì ra... cả hai đi rình bắt con ma rồi ngủ quên đi. May mà... con ma chưa tìm tới. Không thì... nghĩ đến cái cổ cao trắng ngần của cô bị đôi hàm răng nanh của con ma cắn phập vào Kỳ Phương nghe xót lòng không chịu nổi.

- Thôi, lạy trời, lạy trời... Ai nấy thở phào ra mừng rỡ, ông bác sĩ Tùng vội đưa con gái về nhà, không quên mời luôn Kỳ Phương về tạm nghỉ khi biết anh là khách quá đường lối bước. Trên đường về, họ không tìm thấy một nạn nhân nào, ngoại trừ một con chó bị hút hết máu chết tươi. Con ma không tìm được người buộc lòng đã phải hút máu chó.

Về nhà... dùng mấy chung trà, đàm đạo vài câu, biết Kỳ Phương chính là phóng viên Minh Trí, người từng khám phá ra vụ con ma truyền kiếp và bác sĩ Tùng mừng rỡ như bắt được vàng. Suốt đêm không ngủ, ông cứ mãi miết nói chuyện với anh như thể trong đời chưa từng được nói bao giờ.

Kiến thức của ông thật uyên thâm, hiểu biết cũng hơn người. Qua trò chuyện, Kỳ Phương nhanh chóng nhận ra điều đó cũng như cảm nhận được từ ông những điều thật bất thường.

Căn biệt thự của ông là điều bất thường thứ nhất. Đứng lên khỏi ghế, Kỳ Phương rào bước quanh nó. Tuy cũ kỹ, xây cất từ lâu lắm, nhưng Kỳ Phương vẫn nhận ra vẻ kiên cố đáng ngờ. Linh cảm nghề nghiệp như báo cho anh biết, bên trong cái màu xám xịt, u ám, căn biệt thự ẩn chứa nhiều điều bí mật, cũng như bên trong cái vẻ nhân hoà, bác ái của vị bác sĩ kia.

Giọng nói ông vui vẻ, cử chỉ hoạt bát, bình thường, nhưng thỉnh thoảng Kỳ Phương vẫn nhận ra từ mắt ông vẻ tối sầm lại như sợ hãi hay hoang mang một điều gì đó.

- Thôi, cậu ra một mình đi, tớ không dám đâu... kỳ lắm.

- Không sao đâu, ra đại đi... có gì đâu mà sợ... anh ta cũng là người như tui mình mà.

Tiếng con gái từ xa vắng vắng cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỳ Phương. Ngẩng đầu lên, môi anh thoáng nở nụ cười, khi nhìn thấy trước thềm tam cấp của căn biệt thự, hai cô gái đang kéo đẩy nhau.

Hai cô gái, một là Nguyệt Cầm mà anh đã biết, và... một cô nữa cũng không lạ với anh, đó là Lan, cô gái đã ngủ cùng với Nguyệt Cầm khi cả hai đi rình bắt con ma.

Nghĩ cũng nực cười, hai cô gái này đúng là gan trời có một không hai. Giữa lúc bao nhiêu thanh niên trai làng rúc trong nhà trốn ma thì cả hai lại dám ra giữa chòi ruộng hoang rình đập con ma... Lòng dũng cảm ấy đến Kỳ Phương còn phải chịu thua luôn. Nhất là Nguyệt Cầm, với một người con trai trẻ đẹp như anh không dám gặp, lại dám gặp con ma. Đúng là kỳ lạ thật.

Đang giằng qua, kéo lại, chợt bắt gặp tia nhìn từ Kỳ Phương, Nguyệt Cầm xấu hổ quá vội vàng giấu gương mặt đỏ bừng vào đôi bàn tay búp măng thon đẹp...

- Anh ta nghe hết rồi kìa. Tất cả cũng tại cậu thôi. - Nguyệt Cầm thốt lên.

- Nghe thì nghe, có sao đâu. - Trái với vẻ xấu hổ của Nguyệt Cầm, Thu Lan thản nhiên đưa mắt ngó Kỳ Phương. Rồi còn đưa tay lên vẫy. - Anh nhà báo ơi... làm gì đi lang thang một mình buồn vậy. Lại đây nói chuyện đi.

Mỉm cười, Kỳ Phương chậm rãi bước về phía hai cô gái. Tay vung vẫy cảnh dạ lý anh nheo đôi mắt ngắm hai cô gái tương phản nhau trước mặt mình.

Thật thú vị, thật khéo sắp đặt làm sao, Nguyệt Cầm, Thu Lan đúng là một sự tương phản hoàn toàn đồng diện. Nếu như Nguyệt Cầm là hiện thân của vẻ đẹp mỹ miều, toàn bích của một tiểu thư khuê các thì Thu Lan là đại diện cho sức sống trẻ trung của một cô gái nông dân lao động cần cù. Gương mặt tròn, đôi mắt sáng dưới cặp chân mày rậm. Chiếc

mũi gãy hình lên, đôi môi dày không có vẻ gì đặc sắc ấy lại được tạo hoá sắp xếp một cách hài hoà khiến cô trở nên thu hút và có duyên một cách lạ lùng. Làn da màu đồng, thân hình tay chân thô kệch do phải lao động nhiều trên đồng ruộng, khiến cô trông xấu hơn Nguyệt Cầm đôi chút, nhưng bù lại cô có một sức khoẻ dồi dào, nụ cười cùng phong thái tự tin đầy sức sống rất dễ thu hút người đối diện.

- Anh nhà báo, anh mau giải thích đi. Nguyệt Cầm nó cứ cãi. Có phải chuyện "Chuyến tàu đêm" này do anh viết ra không? - Chìa một tờ báo trước mặt Kỳ Phương, Thu Lan hỏi với vẻ nắm chắc trong tay phần thắng.

- À, phải rồi! - Đưa tay cầm tờ báo, Kỳ Phương nhận ra tờ thời báo Tin sáng của mình. - Là do tôi sáng tác đó. Hai cô thấy thế nào? Có được không?

- Hay lắm. - Thu Lan khen ngay trong khi Nguyệt Cầm mở to đôi mắt nhìn anh đầy ngưỡng mộ.

- Anh nhà báo biết không? - Kéo tay Nguyệt Cầm ngồi phệt luôn xuống cỏ, Thu Lan vui vẻ. - Hôm đó em đi mua thuốc bắc cho ba trên chợ, ông thầy gói bằng tờ báo này đó.

- Vậy sao? - Kỳ Phương cảm thấy bất ngờ. Anh cứ ngỡ, họ vì mền mộ mà cất giữ tờ báo. Thì ra... là quê một cục! Cứ tưởng lúc nào người ta cũng mền mộ mình.

- Dạ... - Như không để ý đến vẻ mặt thèn thẹn của Kỳ Phương, Thu Lan kể tiếp. - Thường khi, em không thích đọc báo đâu. Bỏ thuốc vào niêu xong là cho luôn mảnh giấy vào nhóm lửa. Nhưng hôm đó... buồn buồn, em cầm đọc thử. Thấy chuyện "Chuyến tàu đêm" hay quá em đem qua cho Nguyệt Cầm đọc. Sao câu chuyện trùng hợp với chuyện ma ở đây thế! Anh nhà báo à? Câu chuyện thế nào? Kể cho tui em nghe đi... đọc mất đầu mất đuôi thế này... chẳng hiểu gì hết...

- Đừng gọi tôi là anh nhà báo. - Kỳ Phương mỉm cười ngồi xuống cạnh hai cô gái. Hãy gọi tôi là anh Phương cho thân mật.

- Anh Phương. - Thu Lan gọi ngay không khách sáo.

Nguyệt Cầm bẽn lén giấu tia nhìn vào sau mái tóc buông xoà. Đẹp như tranh tố nữ. - Anh kể đi, câu chuyện ra sao hả? Con ma cuối cùng có bị giết không?

- Được rồi. - Kỳ Phương gật đầu hào hứng. Đừng nôn nóng... từ từ tôi sẽ kể.

- Vâng! - Thu Lan thu gọn người lại ngay. Ngoan như một con thỏ, cả hai ôm lấy đôi má tròn bầu bĩnh, cô nghe như nuốt lấy từng lời. Đôi mắt của Nguyệt Cầm chom chớp, không nói ra nhưng Kỳ Phương biết cô quan tâm đến câu chuyện của anh. Và... bỗng nhiên, điều đó làm anh miệt mài kể hay hơn...

- Vậy đó... - Đúng vào lúc câu chuyện trở nên ly kỳ, hấp dẫn nhất, Kỳ Phương lại không thể nào kể tiếp. Nhìn hai đôi mắt mở to háo hức, anh muốn hư cấu kể luôn phần kết. Nhưng... không được. Cả phần kết cuộc này thật ra là khó quá. Giết con ma bằng cách nào đây? Anh tìm mãi không ra tình tiết hợp lý để dẫn dắt câu chuyện.

- Anh chưa nghĩ được ư? - Thu Lan thở dài tiu nghỉu. Đôi mắt Nguyệt Cầm cụp nhanh đầy thất vọng.

Kỳ Phương chuyển đề tài:

- À... hay là ta chụp hình đi, cảnh ở đây đẹp quá.

- Chụp hình ư? Ô tuyệt quá. Thu Lan nhảy cẫng lên mừng rỡ, nắm tay Nguyệt Cầm kéo đến bên một góc cau kiểng, cô hí hửng như một đứa trẻ. - Kỳ Phương chụp cho tụi em một pô đi.

- Được rồi. Kỳ Phương đưa ống kính lên. Nào, cười... ánh đèn loé lên rồi mà Kỳ Phương vẫn còn đứng yên trong bàng hoàng bất động. Nụ cười của Nguyệt Cầm... Sao mà đẹp, sao mà nên thơ quá! Nó làm cho nửa hồn anh xao động rưng rờ. Ước gì cả đời này được nhìn nụ cười hồn nhiên ấy.

Anh Phương ơi, xong chưa? Sao mà lâu quá vậy?

Tiếng Thu Lan nheo nhéo.

Kỳ Phương giật mình, lơ lửng:

- Ờ xong rồi...

Vậy mình đến khóm hoa này chụp nữa đi. Thu Lan lại hồn nhiên nắm tay Nguyệt Cầm chạy đi. Kỳ Phương bước theo như chiếc máy, tâm trí nhớ mãi nụ cười của Nguyệt Cầm.

Phần 2

- Anh Phương ơi, có ai gửi bưu phẩm cho anh nè!

Từ ngoài cửa, Nguyệt Cầm hí hửng chạy vào, tay cầm theo một gói giấy vuông vuông.

- Lại của tay Văn ấy. - Đặt nhanh cây bút xuống mặt bàn thảo còn trắng tinh, Kỳ Phương vui vẻ trả lời.

- Sao anh biết? - Nhìn theo tay Kỳ Phương thoăn thoắt mở bao bì, Nguyệt Cầm tò mò. - Anh vẫn chưa mở ra mà.

- Sao không biết. - Kỳ Phương vẫn đều tay xé giấy. - Anh bây giờ ngoài ban biên tập gói giấy đòi bản thảo ra, chẳng còn ai gửi thư đâu, thấy chưa. - Lốp giấy gói bên ngoài đã xé hết, Kỳ Phương chìa cho Nguyệt Cầm xem cái bì thư có in địa chỉ toà soạn trên góc trái. - Anh nói có sai đâu nào. Và... không cần đọc anh cũng biết tay Văn ấy viết gì nữa. Ngoài mấy câu cần nhằn, thúc hối bài viết gã chẳng biết viết cái gì hay hơn đâu. Có mấy lời hỏi thăm sức khoẻ cũng không biết nữa.

- Sao cái anh Văn gì đó... Nguyệt Cầm nghiêng nghiêng đầu, thắc mắc. - Ghét anh dữ vậy?

- Ghét ư? Kỳ Phương ngẩng nhanh đầu dậy rồi như chợt nhớ ra bật lên cười lớn. Sao anh lại không nhớ là Nguyệt Cầm ngây thơ lắm. Cô không hiểu hết ý tứ trong câu nói của anh, càng không hiểu tính chất của công việc anh đang làm. Phải tốn công dài dòng lắm anh mới giải thích cho cô biết được rằng Khải Văn không ghét anh, mà ngược lại... cả hai vốn là bạn rất thân với nhau. Ngoài đời, cả hai rất hiểu nhau, thân mật với nhau. Chỉ có trong công việc là luôn gây cãi với nhau thôi. Khải Văn không muốn thua lỗ với anh làm gì. Chẳng qua tính chất công việc đã đòi hỏi anh làm thế thôi.

- Em hiểu rồi... - Nguyệt Cầm nhẹ gật đầu sau khi Kỳ Phương dông dài giải thích. Thế sao... anh không chịu viết bài báo, để người ta phải nhắc như vậy chứ?

- Ừ thì... - Kỳ Phương đưa tay gãi tóc. Câu hỏi của Nguyệt Cầm đúng là khó trả lời. Có phải anh lười biếng chẳng muốn viết đâu. Chỉ tại... tay muốn viết mà đầu óc thì hoàn toàn trống rỗng.

- Thì sao hả anh? - Chẳng hiểu được tâm sự của Kỳ Phương, Nguyệt Cầm ngây thơ hỏi. Có phải tại vì em và Thu Lan hay đến nói chuyện quấy rầy nên anh không viết được?

- Không phải. - Kỳ Phương vội xua tay. - Anh không viết được là tại mình chưa tập trung đủ tài liệu cần thiết thôi. Mấy ngày nay đi khắp làng, dò hỏi lung tung anh cũng chẳng

thu thập được gì hơn. Hết lời Vân Phi đã kể hôm nào. Mà anh thì... không có thói quen viết phóng sự khi chưa điều tra xong manh mối.

Những danh từ nghe ra cao siêu đối với Nguyệt Cầm, khiến mặt cô cứ nghếch ra ngo ngác. Giây lâu như chợt nhớ, cô hỏi tiếp:

- Thế sao anh không viết tiếp chuyện "Chuyến tàu đêm"? Cuối cùng con ma có chết không?

- Có chứ! Kỳ Phương gật đầu, Anh có viết tiếp chứ. Nhưng... em xem... kết quả chỉ là thế này thôi.

Vừa nói anh vừa cầm mấy tờ bản thảo trắng lên chìa ra trước mặt Nguyệt Cầm. - Anh không tìm được tình tiết đặt cho cốt truyện.

- Vâng... tại những danh từ cao siêu khó hiểu khiến Nguyệt Cầm không biết cách tham gia. Cúi nhìn xuống xấp bưu phẩm trên tay Kỳ Phương, cô chợt kêu lên mừng rỡ:

-Ồ báo... anh Khải Văn gửi cho anh nhiều báo quá. Anh xem xong nhớ cho em và Thu Lan mượn nhé!

Chăm chú đọc thư của Khải Văn gửi cho, Kỳ Phương không quan tâm đến chồng báo được gói gọn trong bưu phẩm, bây giờ nghe Nguyệt Cầm kêu lớn anh mới ngạc nhiên nhìn xuống. Là báo ư? Sao Khải Văn lại gửi báo cho anh nhiều thế? Lại toàn là nhật báo "Mặt trời". Anh ta quên đấy là đối thủ cạnh tranh với nhật báo "Tia Chớp" của bọn anh rồi chẳng?

Kỳ Phương không phải thắc mắc lâu. Nhìn vào hàng tit in đậm trên trang một, anh lập tức hiểu ra sự việc: "Ma hút máu người, chuyện không thể tin vào thế kỷ hai mươi". Tay phóng viên Trọng Hải này cũng khéo đặt tựa cho phóng sự của mình.

Lướt mắt đọc nhanh phóng sự điều tra của phóng viên Trọng Hải, Kỳ Phương thầm trách mình đã quá chủ quan. Tại sao anh không nghĩ... Vân Phi kể được câu chuyện này với mình thì cũng còn nhiều người kể được câu chuyện này ra ngoài chứ? Khải Văn sôi gan lên cũng phải. Với bài phóng sự đầu tiên này, Trọng Khải và nhật báo "Mặt trời" đã lấy mất của anh và báo "Tia chớp" nhiều độc giả trung thành. Dù lượng thông tin trong bài phóng sự không nhiều.

Nhưng chỉ cần mỗi tình tiết con ma hút máu người cũng đủ làm giật gân thiên hạ. Anh quả thật đã sai lầm khi chờ điều tra xong mọi chuyện mới bắt đầu thiên phóng sự.

- Kỳ Phương, anh làm gì mà cứ ngăn người ra vậy?

Thấy anh cứ thù người trên ghế, Nguyệt Cầm rụt rè lên tiếng nhất. - Nghĩ không ra cốt truyện hay là... anh cùng em ra sân nói chuyện đi. Nhỏ Lan nó chờ mình này giờ ngoài đó rồi.

- À... ờ - Giật mình ngẩng đầu lên, Kỳ Phương nhẹ mím cười. - Anh không ra cùng em được. Anh cần phải viết gấp một bài gởi cho Khải Văn đây. Em ra ngoài chơi với Thu Lan đi. Bao giờ xong chuyện anh ra ngay.

- Vâng! - Nguyệt Cầm tiu nghỉu quay lưng bước đi chậm chậm, cô không hiểu sao dạo này mình thích nói chuyện với Kỳ Phương quá.

- Ủa, đâu mất tiêu rồi? - Nguyệt Cầm bước chân vừa đặt vô ngạch cửa, bất chợt nghe Kỳ Phương la lớn thất thanh, cô vội quay đầu lại.

- Chuyện gì vậy anh?

- Mấy tấm hình! - Kỳ Phương lật ngược chiếc túi phóng viên xuống bàn. Bao nhiêu vật dụng cá nhân cùng những đồ vật linh tinh xổ ra tung toé.

- Có hình rồi sao? - Nguyệt Cầm sà lại ngay, mừng rỡ. - Em có đẹp không? Cho em xem với.

- À... ờ. Để kiểm được rồi anh sẽ cho em xem.

Kỳ Phương lục tung đám lộn xộn lên. Hình mà anh tìm như thế nó là cây kim vậy. Đẹp lắm... nhưng đâu mất tiêu rồi. Cả mấy tấm hình anh chụp con ma nữa.

- Hình con ma...? - Đôi mắt Nguyệt Cầm tròn xoe chớp chớp. - Anh chụp cả hình ma nữa à? Chắc là kinh khiếp lắm.

- Ủ... - Mồ hôi bắt đầu rịn ra khắp chân tóc, Kỳ Phương chui xuống gầm bàn tìm kiếm. Mấy tấm hình này nếu mất... anh cũng kể như tiêu luôn bài phóng sự. Mà... lạ thật... làm sao mất được. Rõ ràng sau khi rửa xong anh cất kỹ vào chiếc túi này mà...

- Vẫn không có hả anh? - Thò đầu vào gầm bàn, Nguyệt Cầm nhìn anh lo lắng.

Kỳ Phương ngồi phịch xuống:

- Không có!

- Sao kỳ vậy ta?... Nghiêng nghiêng đầu, Nguyệt Cầm không hiểu hết tầm quan trọng của mấy bức hình. Cô chỉ nôn được xem ảnh của mình thôi. - Anh thử kiểm lại đi, xem nó có rơi rớt nơi nào không?

- Anh đã xem kỹ lắm rồi... - Kỳ Phương lo lắng. - Nó không thể nào mất được, ngoại trừ có người lấy nó đi.

- Lấy đi ư? - Đôi mày đẹp nhẹ chau, Nguyệt Cầm bỗng reo lên chột nhó. - A, phải rồi... đúng rồi... có phải mấy tấm hình anh đựng trong cái bao màu vàng không?

- Phải! - Tim Kỳ Phương đập dồn, anh hỏi nhanh. - Em có nhìn thấy chúng à?

- Có có! - Nguyệt Cầm gật đầu nhanh. - Ngày hôm qua, lúc anh đi tắm, ba em vào phòng anh lục lọi, khi trở ra, em thấy ông cầm một cái bao đựng ảnh màu vàng như anh nói.

- Ba của em ư? - Kỳ Phương cảm thấy bất ngờ. - Tại sao bác sĩ lại làm như vậy? Ông cần mấy tấm ảnh đó để làm gì?

- Em cũng không biết nữa. - Nguyệt Cầm nhẹ so vai. - Chắc tại ba thấy hình em đẹp quá nên đem về phòng để xem thôi.

Không đơn giản như Nguyệt Cầm đã nghĩ đâu, Kỳ Phương thầm phán đoán. Nếu chỉ muốn coi, với quan hệ thân mật hiện nay giữa anh và bác sĩ, ông có thể tự nhiên lên tiếng mượn. Đằng này... ông lén lút đi ăn trộm.

Phải... Kỳ Phương tin là ông đã cố tình trộm nó. Những bức ảnh quý của mình. Nếu Nguyệt Cầm không vô tình phát hiện ra, anh đành chịu mất tư liệu mà không tài nào tìm ra nguyên có.

- Em có thể giúp anh sang phòng của ba tìm lại những bức ảnh không? - Quay nhìn Nguyệt Cầm, Kỳ Phương quyết định thật nhanh.

- Sao lại không chứ? - Nguyệt Cầm gật đầu chẳng chút đắn đo.

- Vậy... chúng ta đi ngay đi. - Kỳ Phương đưa mắt ngó đồng hồ. - Chỉ còn hai tiếng nữa là bác sĩ sẽ về đến, cần phải gấp rút tranh thủ thời gian. Nếu không muốn bị ông bắt gặp.

- Anh theo em... - Nguyệt Cầm xăng xái dẫn đường. - Lòng thật vui khi nghĩ mình đã giúp được Kỳ Phương.

- Phòng làm việc của ba em đây. - Dừng chân trước một căn phòng, cửa làm bằng gỗ mun đen bóng, Nguyệt Cầm vui vẻ nói. - Anh chờ một chút để em tìm chìa khoá.

- Em tìm nhanh lên nhé! - Kỳ Phương nôn nóng.

Nguyệt Cầm hớn hờ chạy đi.

Còn lại một mình, Kỳ Phương đưa mắt nhìn kỹ hơn căn phòng trước mặt. Nó không có gì khác biệt ngoài cánh cửa trông thật dày, thật chắc. Mỗi ngày, đàm đạo với Kỳ Phương xong, dù khuya cách mấy ông cũng ghé vào đây ít nhất một tiếng đồng hồ.

- Kỳ Phương, em có chìa khoá rồi đây. Anh mở cửa đi!

Nguyệt Cầm đã trở ra, trên tay là một xâu chìa khoá nhỏ. Kỳ Phương cầm lấy tra vọt vào cánh cửa, Nguyệt Cầm tròn mắt nhìn, nói như khoe. - Xâu chìa khoá này ba em cất kỹ lắm. Ngoài em ra không ai biết nữa đâu. Ba còn dặn em không được vào phòng làm việc của ba phá lung tung nữa.

- Vậy thì... để tránh bị rầy, em đừng tiết lộ chuyện này nhé! - Mở tung được cánh cửa Kỳ Phương dặn khế Nguyệt Cầm.

Cô gật đầu, lòng cảm thấy băng khuâng:

- Vâng... nhưng như vậy là nói dối. Ba bảo nói dối là không tốt đâu!

Mình đã làm đầu óc tinh khiết của Nguyệt Cầm nhuộm một chấm đen, Kỳ Phương thoáng hối hận về lời dặn vừa xong. Nhưng... biết làm sao? Anh không thể để bác sĩ Tùng biết mình đã lục lọi phòng làm việc của ông.

Anh vào đi! - Cánh cửa đã mở, thấy Kỳ Phương còn đứng đó tần ngần, Nguyệt Cầm lên tiếng giục. - Nhanh kéo ba em về tới đó.

- À! - Như bừng tỉnh, Kỳ Phương mới bước vào rồi lại sững người ngơ ngác. Phòng làm việc ư? Thật là không tin nổi, Với tất cả trang thiết bị hiện đại tối tân này, cả một giáo sư tiến sĩ trường đại học còn chưa dám mơ rõ tới.

Thật là một bất ngờ thú vị. Dù không hiểu biết nhiều về y học, Kỳ Phương cũng nhanh chóng nhận ra những trang thiết bị này dùng để trang bị cho một công trình nghiên cứu có tính chất tầm cỡ.

Bước đến bên giá sách, Kỳ Phương lại một lần nữa ngỡ ngàng trước sự phong phú và giàu có về kiến thức của bác sĩ Thanh Tùng, ông là một người kỹ tính và rất yêu sách. Những quyển sách của ông tất cả đều được đóng bìa cứng, mạ chữ vàng trông rất đẹp, rất có giá trị.

- Anh biết không. - Nguyệt Cầm bước đến, cầm một quyển sách lên, nói với vẻ tự hào. Ba của em là tác giả của một trong những quyển sách đẹp này đây.

- Thật ư, Kỳ Phương cầm lấy quyển sách trên tay Nguyệt Cầm đọc. - Gen cấu trúc di

truyền và những phương pháp biến đổi, tác giả... giáo sư tiến sĩ Hữu Bằng.

- Ba của em là giáo sư tiến sĩ Hữu Bằng ư? Không, anh không tin nổi.

- Sao lại không tin nổi? - Nguyệt Cầm nghe tự ái. - Anh đừng có coi thường ba em quá, ông đúng là giáo sư tiến sĩ Hữu Bằng. Anh vẫn không tin hả? Được rồi... để em lấy giấy chứng nhận cho anh xem.

Nói rồi, Nguyệt Cầm xăm xăm bước đến bên bàn làm việc của ác sĩ, Chỉ cần bấm vài con số là chiếc tủ kín chầm trong tường được mở ra. Kỳ Phương nhìn thấy cái bao đựng hình của mình nằm ngay trên xấp tài liệu của ông.

- Hình của anh đây.

Nguyệt Cầm cũng trông thấy. Cô cầm lấy trao cho Kỳ Phương rồi tiếp tục lục tìm trong đồng hồ sơ. Giây lâu, cô tìm được một mảnh giấy được ép nhựa to bằng nửa quyển tập. Mừng rỡ, Nguyệt Cầm trao nó cho Kỳ Phương:

- Anh xem đi, có phải chứng nhận của ba em không hả? Ảnh này ba em chụp lúc trẻ... nhưng cũng giống bây giờ lắm phải không?

Cầm lấy tấm bằng tiến sĩ, Kỳ Phương chợt nghe lạnh cả người. Bác sĩ Thanh Tùng lại là giáo sư tiến sĩ Hữu Bằng. Vị giáo sư danh tiếng lẫy lừng, từng được giới khoa học đánh giá cao. Các tác phẩm của ông tuy chưa từng đọc nhưng qua dư luận, Kỳ Phương biết được rằng, đó là những tác phẩm có giá trị nghiên cứu. Đáng để cho các sinh viên, các nhà khoa học gối đầu nằm.

Danh tiếng như thế, tên tuổi như thế... vậy mà...ông cam tâm sống ẩn dật ở một làng quê hẻo lánh, dưới bóng dáng một bác sĩ quê mùa đôn hậu... Tại sao vậy nhỉ? Chắc chắn là có ẩn tình. Liệu... cái ẩn tình của ông có liên quan gì đến con ma hút máu người không? Lòng Kỳ Phương đầy nghi hoặc.

- Kỳ Phương, anh đã tin rồi chưa hả - Giọng Nguyệt Cầm nồn nóng làm Kỳ Phương gật mình ngẩng nhanh đầu dậy.

- Tin, anh tin rồi. Ba của em đúng là giáo sư tiến sĩ Hữu Bằng. Nhưng tại sao ông không ở thành phố mà lại về đây ở, em có biết không?

- Em không biết. - Nguyệt Cầm lắc đầu vô tội vạ.

- Mà... bộ ở đây không tốt sao anh?

- À... ờ tốt. Rồi bỗng nghe tiếng đồng hồ gõ nhịp thanh thanh, Kỳ Phương giật mình hốt

hoảng. - Nguyệt Cầm khoan nói chuyện đã. Mau phụ anh dọn dẹp mọi thứ như cũ lại đi. Bác sĩ sắp về đến rồi đấy. Đây, em cất luôn cả xấp hình ảnh của anh vào tủ. Anh không muốn bác sĩ biết chúng mình đã lục lạo đồ đạc của ông đâu.

- Thế... những tấm ảnh này với anh không còn quan trọng nữa à? - Cất tất cả vào ngăn tủ kín, Nguyệt Cầm tò mò.

- À... ờ không cần nữa. Kỳ Phương nói dối cô. Thật ra... trong lúc Nguyệt Cầm không để ý, anh đã nhanh tay lấy được tấm phim trong bao ảnh. Có lẽ... không cần phải rửa đâu. Anh sẽ gọi thẳng tấm phim này về cho Khải Văn. Tự anh ta sẽ biết cách giải quyết.

- Xong rồi... chúng ta đi thôi.

Nguyệt Cầm lại lên tiếng nhắc. Kỳ Phương nhẹ gật đầu cùng lúc chuông cửa vang bên ngoài hiên. Bác sĩ Tùng vừa về đến nơi.

* * *

- Kỳ Phương, anh làm sao hay vậy? Dạy em đi. Nhìn con cào cào được thắt bằng lá dừa trên tay Kỳ Phương, Nguyệt Cầm kêu to thích thú.

- Được rồi anh dạy cho. Nhặt một cọng lá lên, Kỳ Phương chậm chạp thực hiện từng động tác trước đôi mắt mở tròn kinh ngạc của Nguyệt Cầm. Gương mặt nghịch ra đầy ngưỡng mộ của cô gái ngây thơ trông đẹp lạ lùng, khiến anh chỉ muốn hôn nhanh lên đôi má hồng một cái.

- Rồi sao nữa hả anh? - Thấy Kỳ Phương dừng tay thắt lá, Nguyệt Cầm nôn nóng giục.

Giật mình với cảm giác một tên trộm bị bắt quả tang, Kỳ Phương xấu hổ đan nhanh. Có lần những cảm xúc dâng tràn trong suy nghĩ.

- Nguyệt Cầm ngây thơ quá! Non nớt chuyện đời lại chưa từng biết chuyện tình yêu là gì. Một gã sở Khanh muốn lợi dụng cô không khó. Chỉ cần vờ vịt quan tâm ân cần một chút là có thể khiến cô trao hết trái tim mình cho gã đó. Nguyệt Cầm không biết nghi ngờ, càng không thể tin trên đôi môi đầy rẫy những lọc lừa, gian dối. Lúc nào cũng tin vào cái đẹp, cái tốt nhất của con người như một thiên thần toàn bích. Thế gian này không còn người con gái thứ hai xinh đẹp và dịu dàng như cô đâu.

- Anh Phương ơi, để em làm thử anh xem có đúng không nhé!

Giọng Nguyệt Cầm thánh thót, Kỳ Phương dứt mình khỏi cơn suy tưởng, thích thú ngắm đôi tay trắng ngần của Nguyệt Cầm vụng về bên cọng lá dừa. Bác sĩ Tùng vẫn chưa phát hiện ra việc anh và Nguyệt Cầm lục lọi phòng làm việc của ông. Mỗi ngày đi làm về, gặp anh ông vẫn vui vẻ chuyện trò. Thậm chí còn gợi ý muốn gả Nguyệt Cầm cho anh nữa.

Chuyện này... chuyện này... mặt Kỳ Phương đỏ bừng ắp úng. Thật không diễm phúc nào bằng được làm chủ đoá hoa quý không nhiễm chút bụi trần kia. Nhưng... không hiểu sao Kỳ Phương cứ ngập ngừng. Thời gian quá ngắn để tình yêu chưa đến kịp hay... anh cảm thấy một gã phóng viên quá lăn lóc, từng trải như mình không xứng với cô? Kỳ Phương cũng không biết nữa...

Anh chỉ cảm thấy lời đề nghị của ông bác sĩ quá vội vàng, quá bất ngờ thôi.

- Anh Phương, anh nhìn em nè. Em làm có đúng không?

Nguyệt Cầm lại cắt ngang dòng suy nghĩ của anh bằng một động tác rất dễ thương. Kỳ Phương cầm lấy con cào cào của cô rồi bật cười lớn:

- Trời ơi...! Cái này là sâu chứ cào cào châu chấu gì...

- Ủ... hổng biết đâu! - Thẹn thùng vì bị chê, Nguyệt Cầm quay người hờn dỗi. - Tại anh không, ai biểu anh hổng dạy em làm chi. Ghét anh quá, em giận anh luôn...

- Thôi... thôi đừng giận, để anh đền cho em một con khác, đẹp hơn. - Kỳ Phương dỗ dành.

Nguyệt Cầm vẫn không quay lại.

- Không, em hổng thèm, em ra chơi với con Lan đây.

- Thì... em cứ đi đi... Thôi không năn nỉ nữa. - Kỳ Phương nghĩ ra một cách thuyết phục khác... Anh sẽ không kể chuyện con ma đó nữa đâu.

Quả nhiên, Nguyệt Cầm trở lại ngay. Trong tất cả các chuyện, cô quan tâm đến chuyện con ma nhiều nhất. Vì sao... Kỳ Phương không hiểu nổi.

- Anh kể đi... em không đi nữa đâu. Sao hả... anh đã phát hiện được gì?

Đưa một ngón tay lên, Kỳ Phương bí mật:

- Hai hôm nữa, con ma sẽ xuất hiện đấy.

- Em biết rồi. - Nguyệt Cầm tỉnh bơ. - Anh kể tiếp đi.

- Nó sẽ đi hút máu người ta. Kỳ Phương tiếp tục giọng rùng rợn của mình. - Em có sợ không?

- Không! - Nguyệt Cầm nhẹ lắc đầu.

Kỳ Phương lại hỏi:

- Thế lần này em có dám cùng Thu Lan đi rình đập con ma nữa không?

Nguyệt Cầm cười bên lên:

- Sao không dám? Thế anh có cùng đi với bọn em không?

Reng... reng... reng...

Chuông cửa vang lên, cắt ngang câu trả lời của Kỳ Phương. Ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra ông Tùng về đến, anh và Nguyệt Cầm đồng đứng lên mừng rỡ:

- Bác sĩ...

- Ba... - Như thường lệ, cánh cửa vừa mở, Nguyệt Cầm đã chồm lên ôm cổ ông thật cứng.

- Được rồi...

Không vui vẻ đáp lại tình cảm của con, ông quay sang nhìn Kỳ Phương giận dữ:

- Nói cho tôi biết, cái này có phải là tác phẩm của cậu không?

Một tờ báo được ném ra sau câu nói. Không cúi xuống nhặt, cũng chẳng cần xem, Kỳ Phương cũng biết ông muốn nói đến điều gì. Rất bình tĩnh, anh gật đầu thừa nhận.

- Vâng, là tác phẩm của tôi.

- Cậu đã vào phòng tôi để lấy lại tấm phim có phải không? - Ông lại hét lên giận dữ.

Nhìn Nguyệt Cầm một cái, Kỳ Phương gật đầu.

- Vâng... xin lỗi bác sĩ, tôi buộc phải làm thế.

- Ôi! - Giọng Nguyệt Cầm chột vang to hốt hoảng. - Người ta đăng hình con ma lên báo nè. Trời ơi... mặt nó giống con dơi quá!

- Con đã giúp Kỳ Phương vào phòng của ba lấy tấm ảnh phải không?

Giật mạnh tờ báo trên tay con, ông giận dữ xé tan đi.

Lần đầu tiên nhìn thấy ba giận dữ thế này, Nguyệt Cầm sợ quá oà lên khóc. Kỳ Phương nhẹ đưa tay đặt lên vai cô:

- Không liên quan gì đến Nguyệt Cầm. Tự tôi bảo cô ấy làm như thế. Nhưng tại sao bác sĩ lại muốn huỷ tư liệu của tôi. Ông thừa biết, những tấm ảnh kia với tôi vô cùng quý giá. Để được nó, tôi suýt phải đổi cả mạng của mình...

- Tôi biết... - Như nhận ra sự nóng giận của mình là vô lý ông hạ giọng đi một chút. Nhưng lẽ ra, trước khi công khai nó lên mặt báo cậu cũng nên... báo với tôi một tiếng. Những tấm ảnh này, không thể đăng lên báo một cách tùy tiện như vậy được.

- Tại sao? Ông có thể nói rõ hơn một chút không?

Kỳ Phương bắt đầu quan tâm hơn. Sự nóng giận của bác sĩ không bắt nguồn từ việc anh và Nguyệt Cầm vào lục tung phòng làm việc của ông. Nó liên quan đến tấm ảnh con ma được Khải Văn phóng to, in trên trang nhất của tờ nhật báo. Trong cái nóng giận bồn chồn, thái độ của ông như pha lẫn chút sợ hãi, hoang mang.

- Tại sao những tấm ảnh này lại không thể tùy tiện đăng lên mặt báo? - Thấy ông cứ lặng im sững người ra, Kỳ Phương lặp lại câu hỏi. Lần này có vẻ gay gắt hơn.

- Tại sao ông lại lấy trộm tư liệu của tôi đem huỷ? Có phải ông muốn tôi không có mặt trong ngôi nhà này nữa?

- Ba... Nguyệt Cầm quay nhìn ông sợ hãi. - Ba đâu có muốn như vậy phải không ba?

- Phải. Tia mắt dịu đi, ông thở ra một hơi dài. Tôi không hề có ý định đuổi cậu đi. Cũng không thể tiết lộ điều gì cùng cậu. Tôi chỉ có thể nói rằng cái làng quê yên tĩnh này sắp sửa bị những tấm hình của cậu làm huyền ảo, ám ĩ lên đấy. Bọn họ... sớm muộn gì cũng sẽ đến đây thôi.

- Bọn họ...? - Kỳ Phương nghe tò mò trước cách nói úp mở của ông. - Là ai thế? Họ đến đây để làm gì?

- Tôi không thể nói gì thêm. Xin lỗi, tôi... tôi nhức đầu quá phải vào nghỉ đây.

Như cảm thấy mình đã nói những điều không nên nói, ông quay lưng bước vội vào nhà như trốn chạy,

Nguyệt Cầm vội đuổi theo ông.

- Ba ơi, vào tắm đi, con đã pha sẵn nước cho ba rồi...

* * *

Đêm nay con ma sẽ xuất hiện! Nguyệt Cầm không hiểu sao mỗi lần nghĩ đến điều này, lòng cô lại khắp khởi y như được ai cho quà vậy. Cô không thấy sợ chút nào. Dù từ chiều

tới giờ, ba với Kỳ Phương và mọi người hết sức căng thẳng vào ra, tới lui bàn tính. Họ quyết đêm nay phải bắt cho kỳ được con ma tinh khôn đó.

Theo lời ba, đêm nay mọi người sẽ vào hết trong nhà. Cửa sổ, cửa cái, cả mái nhà cũng được gia cố cho chắc chắn. Ba đã bảo, Kỳ Phương và mọi người đào một cái hố sâu ở ngay giữa làng. Bên trên lớp vĩ tre mỏng được rắc đầy lá cây là một hình nhân bằng vải to như người thật. Để đánh lừa chiếc mũi thính của con ma, Kỳ Phương cho cột con gà sống vào bên trong người hình nhân nữa. Con ma háu đói nhảy tới chụp con mồi sẽ rơi ngay xuống hố.

Chà! Ý kiến thật tuyệt vời. Nguyệt Cầm nghe mê quá, cô muốn tung cửa chạy ra tham gia với mọi người, nhưng lại sợ. Ngoài đó đông người quá, lại toàn đàn ông, con trai... cô không dám.

- Hình nhân xong rồi à?Ồ! Thật đẹp, hết như người thật. Ai mà làm đẹp thế?

Tiếng người ta xôn xao ngoài cửa, Nguyệt Cầm lại nghe lòng dạ cồn cào. Cô tò mò quá. Muốn được nhìn thấy hình nhân ngay lập tức.

- Dạ... con may đó. Bác thấy con cho nó mặc quần áo của con như vậy có được không?

Giọng Thu Lan, mắt Nguyệt Cầm sáng bừng lên mừng rỡ, vội hé cửa ra, cô vẫy tay khẽ gọi rồi rút:

- Ê, Thu Lan, vào đây... vào đây...

Nhưng... thật đáng giận, nhỏ Thu Lan quá ham vui. Nó chỉ đưa tay chào trả cô một cái rồi tiếp tục cùng mọi người bàn luận. Cái giọng oang oang, nó làm như mình là nhân vật chính không bằng. Tức quá, Nguyệt Cầm nhăn mặt với nhỏ Lan, không ngờ bị Kỳ Phương nhìn thấy.

- Ra đây với mọi người nào. Em làm gì cứ trốn kín trong phòng thế? Đừng sợ hãi, đến khuya con ma mới xuất hiện mà.

- Sợ? - Nguyệt Cầm hơi tự ái. Cô mà sợ con ma sao? Cô chỉ sợ đám đông mọi người thôi. Nhưng... giờ đây chẳng ai thèm nhận ra điều ấy, ức lòng quá, cô bước hẳn ra phòng khách. Bây giờ nhỏ Lan mới chạy đến bên cô tíu tít:

- Đẹp không. Hình nhân này do tao tự tay may đấy.

Vẫn còn giận chuyện lúc nãy, Nguyệt Cầm quay người đi không đáp. Kỳ Phương vô tình nói xen vào:

- Thu Lan quả thật khéo tay. May hình nhân y như thật.

- Xì! - Tự nhiên nghe ganh với lời khen của Kỳ Phương, Nguyệt Cầm quay người sang hờn dỗi.

- Em biết lắm mà, anh bây giờ lúc nào cũng Thu Lan. Cho em ra rìa rồi có phải không?

- Không có... không có đâu... - Nhìn đôi mắt hoe đỏ, biết cô sắp khóc đến nơi, Kỳ Phương nói vội. - Em làm sao ra rìa được.

- VẬY... - Cô níu lấy tay Kỳ Phương, vò vĩnh. Đêm nay anh cho em theo anh rình bắt con ma nhé?

Câu nói vô tình lọt vào tai bác sĩ Tùng đứng gần đó. Ông lập tức quay người lại, nghiêm nét mặt:

- Tuyệt đối không. Đêm nay con phải ở trong nhà.

- Không... con không chịu ở trong nhà đâu. Nguyệt Cầm ngúng nguẩy. - Con phải theo ba và anh Kỳ Phương đi bắt con ma.

- Đừng như thế. - Kỳ Phương dỗ dành. - Nguy hiểm lắm. Để xong chuyện rồi... anh sẽ kể cho em nghe.

- Anh cho Thu Lan cùng đi với anh à? - Nguyệt Cầm phụng phịu.

Kỳ Phương bật cười bẹo má cô.

- Không... cả Thu Lan cũng phải ở kín trong nhà. Đêm nay gần khu vực con ma xuất hiện chỉ có anh và ba em, và các tráng đinh lực lưỡng thôi.

- Anh không nói gạt em à? - Nguyệt Cầm vẫn chưa hài lòng lắm. Cô nói trong tức tối. - Xong chuyện phải kể cho em nghe, không được giấu chút nào.

- Ủ... anh hứa! - Kỳ Phương gạt đầu.

Thu Lan ganh tị xen vào:

- Nguyệt Cầm dạo này nhõng nhẽo anh Kỳ Phương quá. Đâu còn biết đến nỗi bận thân này.

- Hồi nào đâu! Mà đừng nói bậy. - Thẹn quá, Nguyệt Cầm nắm mạnh tay vào vai Thu Lan khoả lấp. - Ai bảo cậu lúc này bỏ mặc tớ trước làm gì?

- Thôi, đừng nói dông dài nữa. Đến giờ rồi, chúng ta đi thôi Kỳ Phương! - Bác sĩ Tùng lên tiếng giục.

Kỳ Phương bế con hình nhân đứng dậy:

- Vâng. - Rồi quay sang Nguyệt Cầm, anh vui vẻ. - Thôi, anh đi nhé! Cả Thu Lan cũng mau về nhà cài kín cửa lại đi, con ma sắp xuất hiện rồi đó.

Hiểu ngay cái đá mắt của anh mang ý nghĩa gì, Thu Lan vội đứng lên không quên từ tạ Nguyệt Cầm:

- Thôi, tớ về nhé. Bao giờ anh Kỳ Phương kể chuyện nhớ kêu tớ sang nghe với. Đừng ích kỷ nghe một mình đó.

- Hay là... - Nguyệt Cầm nắm tay Thu Lan. - Cậu ở lại với tớ đi!

- Không được đâu... - Thu Lan vội lắc đầu nguây nguây. - Ba tớ đêm nay không được khoẻ, tớ phải về... Thôi, mọi người đã đi hết rồi, chào cậu.

Nói xong, Thu Lan nhanh chân theo mọi người ra hết bên ngoài, Nguyệt Cầm buồn bã bước ra mở cửa.

Nhưng... bác sĩ Tùng đã đưa tay ngăn lại.

- Con hãy vào phòng của mình, ở ngoài này.. ba không an tâm lắm.

Đã bị bắt ở nhà, nên dù bị nhốt trong phòng hay trong nhà cũng vậy thôi. Nguyệt Cầm không buồn cãi, ngoan ngoãn theo cha trở về phòng, rút kinh nghiệm của lần trước. Ông đích thân khoá cửa sổ, bấm chốt ngoài rồi cẩn thận cầm theo xâu chìa khoá.

- Lên giường ngủ một giấc đi con.

Trừu mến bảo con một câu, ông bước ra ngoài, cánh cửa lớn đóng sập sau lưng. Con ma sẽ không vào được, ông cảm thấy an tâm khi nhìn vào cánh cửa chắc chắn được cài hai lần khoá.

* * *

- Bác sĩ, sao ông có vẻ bồn chồn, lo lắng vậy? - Thấy ông Tùng cứ nhấp nhóm không yên trên ghế, Kỳ Phương quay sang trấn an ông. - Không sao đâu, mọi việc đã chuẩn bị chu tất lắm, con ma nhất định sẽ sập bẫy thôi.

- Ta không lo lắng chuyện con ma. - Đưa mắt nhìn các tráng đinh một lượt, ông thở hắt ra một hơi dài. - Ta chỉ không an tâm cho Nguyệt Cầm thôi. Bỏ nó ở nhà một mình như vậy

liệu có ổn không?

- Ổn mà... - Kỳ Phương nắm lấy tay ông. - Cửa đã được khoá chắc chắn. Con ma không vào được đâu.

- Nhưng không hiểu sao lòng ta lại cứ bất an. - Bỗng đứng dậy, ông quyết định nhanh. - Ta muốn về xem một chút rồi trở lại ngay.

- Bây giờ ư? - Kỳ Phương nhìn đồng hồ rồi lắc đầu lo lắng. - Không được đâu. Chỉ còn không đầy ba phút nữa con ma đã xuất hiện rồi. Bác sĩ ra đường lúc này nguy hiểm lắm.

- Nhưng ở nơi này ta không an lòng được. - Đưa tay nhặt một con dao to bản trong đồng vũ khí lên, ông cương quyết. - Ta phải về với Nguyệt Cầm, không sao đâu.

- VẬY... tôi về với ông. - Kỳ Phương cũng đứng lên.

- Nếu cậu cũng theo tôi thì ai chỉ đạo mọi người ở đây? - Ông xua tay. - Lỡ con ma xuất hiện thì sao? Tôi tự biết lo cho mình mà.

Kỳ Phương vẫn không an tâm, anh kêu một tráng đinh tới gần:

- Cậu cùng về với bác sĩ.

- Tôi ư...? - Người tráng đinh khẽ rung vai, lo ngại. - Con ma sắp ra rồi đó.

- Đừng ầm ĩ, đừng làm lớn chuyện. - Ông đặt tay xuống vai Kỳ Phương dứt khoát. - Tôi đi đây.

- Bác sĩ cẩn thận. - Kỳ Phương dặn với theo rồi như chợt nhớ, anh trao cho ông ngọn đèn flash. - Con ma dường như rất sợ ánh sáng loé này. Bác sĩ cầm theo, lỡ gặp nó còn có thể vùng ra mà chạy.

- Cảm ơn cậu. - Nhận ngọn đèn, ông Tùng gật đầu chào rồi băng nhanh ra cửa hậu, chạy tắt theo con đường đồng, ông trở về nhà gần hơn.

Nhìn theo bóng ông chập chờn mất dần trong màn đêm, lòng Kỳ Phương bỗng dấy lên một cảm giác lạ lùng. Nửa nghi ngờ, nửa như thông cảm. Vị bác sĩ này thật khó mà đoán được. Nhiều bí ẩn, nhưng cũng hiền lành, đôn hậu lắm. Anh không biết mình đúng hay sai khi nghe theo lời ông như vậy. Hôm đó... sau một lúc đắn đo, anh quyết định gọi điện về toà soạn, bảo Khải Văn ngừng phát hành số báo còn lại, cũng như lập tức thu hồi số báo đã bán ra.

- Tại sao? - Giọng Khải Văn đầy kinh ngạc. - Cậu có biết tấm ảnh đó đã ảnh hưởng thế

nào không? Số lượng báo bán tăng gấp ba lần so với bình thường đó. Thu về... e thiệt hại nặng nề lắm.

- Không sao đâu. - Kỳ Phương nói đúng theo ý của ông. - Cậu cứ thu hồi về và huỷ bỏ số báo đó đi... bao nhiêu tổn thất, tôi sẽ đền cho toà soạn.

- Nhưng tại sao? - Khải Văn vẫn hoang mang.

- Tại... vì bức ảnh đã không đúng sự thật. - Và... tác giả Trọng Hải đã nhờ một người hoá trang để chụp tấm ảnh kia. Giờ nghĩ lại mới thấy mình liều lĩnh quá. Cậu mau đăng đính chính cáo lỗi giùm mình nhé.

- Trời...! - Khải Văn kêu lên sợ hãi. - Kỳ Phương, cậu làm tớ bất ngờ quá. Tạo tư liệu giả. Xưa nay... đâu phải phong độ của cậu... giám đốc biết chuyện này... cậu sẽ bị cạo một trận ra trò đấy...

- Một phút nông nổi thôi. - Kỳ Phương cười mà nghe bầm tím cả ruột gan. Tự nhiên mang một tội danh động trời như vậy. Oan còn hơn thị Kính. - Tạm biệt cậu. Bao giờ có tin tớ sẽ gửi.

- Nè... nè... thế bao giờ cậu cho tớ phần kết câu chuyện "Chuyến tàu đêm", độc giả hỏi...

Không chờ nghe hết câu, Kỳ Phương úp nhanh điện thoại. Quay sang nhìn ông Tùng, anh nghiêm giọng:

- Tôi đã làm đúng yêu cầu của ông, huỷ số báo đó rồi. Bây giờ ông hãy nói đi... ông biết gì về con ma đó?

- Vào lúc này, tôi chưa thể nói gì cùng cậu cả... - Rồi thấy mắt Kỳ Phương trợn lên, ông vội vàng giải thích.

- Đừng hiểu lầm, tôi không có ý gạt hay giấu cậu đâu. Chỉ tại tôi chưa biết rõ. Chỉ mơ hồ nghi ngờ. Bao giờ điều tra xong... tôi nhất định sẽ nói cho cậu biết.

- Nhưng... - Kỳ Phương hạ bót giọng của mình. - Lý do khiến một giáo sư tên tuổi như ông về sống ẩn dật nơi này thì có thể cho tôi biết chứ?

Suy nghĩ một lúc, ông chậm rãi gạt đầu:

- Có rất nhiều lý do. Nhưng cậu có thể hiểu, tôi về ẩn dật nơi này để lẩn tránh một kẻ thù.

- Lẩn tránh kẻ thù ư? Kỳ Phương cảm thấy bị kích thích trước khám phá bất ngờ. - Tại sao họ lại thù ông?

- Vì ta đã sai lầm trong một giây nông nổi. - Giọng ông buồn thảm, nét mặt đầy ăn năn hối hận. - Ta đã làm một việc để mỗi lần nghĩ đến lòng lại bất ổn không yên.

- Thế chuyện đó là chuyện gì? Kỳ Phương được nước hỏi già.

- Cậu thanh niên trẻ, ta rất mến cậu. - Nắm bàn tay Kỳ Phương, ông nhẹ lắc đầu. - Nhưng... chuyện này ta không thể kể cho ai nghe được. Cậu chỉ nên biết, đây là nỗi khổ tâm lớn nhất của ta. Vì nó, bao nhiêu năm trời ta phải giấu bắt tuổi tên, sống âm thầm ẩn dật. Vì nó mà Nguyệt Cầm không được hoà nhập cuộc sống tiện nghi, văn minh thành thị mà phải làm một con chim nhỏ bị giam cầm giữa lồng son.

Giọng của ông đầy thương tâm, Kỳ Phương cảm thấy động lòng anh nhẹ siết tay ông an ủi:

- Bác sĩ, đừng bi quan, cũng đừng tự quá nghiêm khắc trách bản thân mình như thế. Sai lầm... ai không một lần mắc phải trong đời. Không nên cứ dày vò bản thân như thế. Thời gian cũng đã lâu rồi... thôi hãy cho tất cả trở thành quá khứ.

- Lỗi lầm của ta không thể quên cũng không thể nào tha thứ được. - Úp mặt vào lòng bàn tay, ông bật khóc trong đau khổ. - Nó sẽ dày vò, ray rứt cho đến ngày ta nhắm mắt. Ta không sợ chết đâu. Ta chỉ tội nghiệp Nguyệt Cầm. Nó ngây thơ, vô tội...

Không biết dùng từ gì an ủi, Kỳ Phương đành ngồi yên nhìn ông khóc. Trong cái dáng già nua, mái tóc trắng bạc phơ của ông run lên từng chập trong cơn nức nở. Anh nghe thương quá, không biết ông đã phạm sai lầm gì trong quá khứ, khủng khiếp đến độ nào... nhưng phút này nhìn ông ta ân hận, khổ đau như vậy, anh cảm thấy tội nghiệp và sẵn sàng tha thứ cho ông tất cả.

Lạ thật. Đã mười hai giờ mười lăm sao con ma chưa xuất hiện? Hay nó biết mình đặt bẫy nên không thèm tới nữa. Hồng chừng nó hút máu ông bác sĩ rồi cũng nên...

Những tiếng xì xào chột dậy lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỳ Phương. Giật mình đưa mắt ngó đồng hồ, anh bỗng thấy lo lo. Con ma đã không xuất hiện. Hay... đã xuất hiện và giống như những gì người ta đã bàn tán.

- Bác sĩ... ông có gặp chuyện gì không? - Ôi... giá mà anh có phép thần đuổi theo ông nhỉ?

Một mình độc hành trên con đường vắng nhưng bác sĩ Thanh Tùng không cảm thấy hoang mang, lo sợ. Dù bất cứ lúc nào, từ một bụi rậm trên đường con ma cũng có thể nhảy xổ ra chụp lấy ông.

Lúc vật lộn với con ma, ông đã có ý nghi ngờ. Đến khi nhìn kỹ mấy tấm hình Kỳ Phương

chụp được ông mới dám tin là mình đúng. Con ma đó quả thật là... Nghĩ đến đây trong lòng ông lại cảm thấy lo lo. Số báo phát hành hôm trước thu lại không nhiều. Nếu có tờ nào lọt vào tay bọn họ... Ôi!... cầu trời... cho tất cả hãy là dĩ vãng.

Bọn người năm xưa theo năm tháng đã quên mất huyện này... không thì... hậu quả thật khó lường. Kỳ Phương hẳn là đang thắc mắc lắm đây. Xong chuyện con ma... thế nào cậu ta cũng tìm cách đều tra ra manh mối. Tới chừng đó ông phải làm sao? Chắc... tới đâu hay tới đó. Nghĩ đến Nguyệt Cầm trước đã. Cửa vẫn còn cài then chốt thế này.. hẳn chưa có điều gì xảy ra đâu.

Nhẹ nhàng mở cửa lách mình vào, ông lập tức khoá lại ngay. Chầm chậm bước đến phòng khách ông ăm lòng nghĩ đến Nguyệt Cầm. Giờ này.. hẳn con ông đã ngủ say rồi. Trong giấc ngủ thiên thần con nào nghĩ đến mối hiểm hoạ lúc nào cũng chập chờn đổ xuống đầu cha con mình. Nguyệt Cầm ơi, nếu một ngày chẳng may sự việc xảy ra, bao nhiêu tội tình, hậu quả cha xin một mình gánh lấy. Con cứ mãi hồn nhiên ngây thơ nhé.

Cánh cửa phòng Nguyệt Cầm vẫn đóng im lìm. Không có dấu hiệu gì. Mỉm cười, ông thầm trách mình đã quá lo xa. Rồi chợt nhớ, ông lật tay xem đồng hồ.

Mười hai giờ ba mươi. Con ma hẳn đã sa vào bẫy. Mình phải trở ra với Kỳ Phương và dân làng thôi. Quay lưng dợm bước, ông còn quay trở lại, ghé mắt nhìn qua lỗ khoá, ông muốn ngắm con thêm lần nữa.

Cạch!

Chùm chìa khoá rơi xuống đất. Tay chân bỗng rụng rời, run rẩy, ông ngỡ người chết lạng. Như không tin những gì mình trông thấy, ông đưa tay dụi mắt nhìn qua lỗ khoá thật lâu.

Đúng thật rồi... không thể nào lầm lẫn được. Trên giường trải tấm drap trắng toát, không phải Nguyệt Cầm đang ngủ mà là một con ma đang lông lộn. Trong con khát máu nó hung hãn xé nát tấm drap giường. Những chiếc gối bị xé tung ra, bông văng tung toé trắng toát.

Nếu chẳng phải là ông thì không bao giờ tin con ma đó chính là Nguyệt Cầm biến thành đâu. Ngoài bộ đồ lụa trắng cô thường vẫn mặc, con ma chẳng có nét nào của Nguyệt Cầm.

- Quả báo! Đúng là quả báo thật rồi... Chẳng còn chút sinh lực nào, ông té ngồi luôn xuống trước cửa phòng con và khóc. Tại sao điều ấy lại xảy ra trên chính người của Nguyệt Cầm? Lẽ sống duy nhất của cuộc đời ông? Tàn nhẫn quá! Con gái của ông là con ma hút máu người... làm sao ông có thể chịu đựng được sự trừng phạt khủng khiếp này? Trời ơi! Sao ông không giết con đi...

Nguyệt Cầm đang lên cơn khát máu. Nếu không tìm thấy máu nó sẽ chết sau một giờ đồng hồ nữa! Không thể cứ ngồi đây than khóc. Phải làm một điều gì đó...

Sức sống như bùng trở lại, ông vọt đứng lên chạy quanh nhà tìm kiếm. Máu, phải tìm thấy máu ngay lập tức.

Gâu...gâu...

Một chú chó nhỏ từ đâu bỗng chạy ra quẩn lấy chân ông. Vương váu, nhìn xuống, ông nhận ra nó là Lucky.

Con chó Nhật lông xù màu trắng mà mình đã tặng Nguyệt Cầm vào lần sinh nhật thứ mười lăm. Ông dừng lại ngập ngừng. Nguyệt Cầm thương con lucky này lắm. Lần trước, nó bị bệnh bỏ ăn, cô đã khóc suốt ngày. Lo lắng đổ cho nó từng muỗng sữa như thể nó là con mình vậy.

Khi tỉnh lại... biết mình mất con chó, Nguyệt Cầm sẽ buồn lắm. Nghĩ đến giọt nước mắt của con... ông co chân đá con chó ra xa... Rồi nghĩ đến tính mạng của con đang nguy kịch, ông đành cúi xuống bế con chó lên tay.

- Lucky... xin lỗi mày nhé!

Lòng ông se thắt thương con chó nhỏ khi thấy nó vẫn vui mừng lè cái lưỡi hồng ra liếm tay mình. Vuốt ve nó thêm một lần nữa như vĩnh biệt, ông hé cửa ném con chó vào rồi nhắm nghiền đôi mắt lại. Tiếng con chó nhỏ sủa đuổi dần...

- Bác sĩ... bác sĩ ơi, ông có ở nhà không. Chúng tôi đang trở về đây.

Trước cổng rào bỗng dậy lên tiếng chân người. Tiếng đập cửa kêu inh ỏi. Chết! Bọn họ đã trở về. Đưa tay lau nhanh nước mắt, ông quỳnh quáng sửa sang y phục, rồi lấy vẻ điềm tĩnh ra mở cửa.

-Ồ mọi người đã về rồi à? Có bắt được con ma không? - Ông cố lấy giọng tự nhiên, nhưng nghe vẫn khàn đi.

Kỳ Phương bước lên một bước:

- Con ma đã không xuất hiện. Ngỡ nó đã tấn công bác sĩ trên đường đi, chúng tôi vội trở về đây.

- Vậy à! - Nhướn mắt, ông làm ra vẻ ngạc nhiên. - Thật kỳ lạ, trên đường đi... tôi cũng không thấy gì?

- Nguyệt Cầm vẫn ngủ, thưa bác sĩ? - Một người hỏi.

Tưởng họ nghi ngờ, ông giật mình kinh sợ. Nếu Kỳ Phương đòi vô thăm Nguyệt Cầm lúc này... ông sẽ xử trí ra sao?

- Bác sĩ? Ông sao thế? Sao mặt mày ông bỗng xanh lè vậy? - Kỳ Phương nắm lấy tay ông rồi kêu lên hốt hoảng.

- Trời! Tay ông lạnh quá! Chắc bị cảm lạnh rồi. Mọi người mau phụ tôi dìu ông ấy vào phòng.

- Ồ, không, không! Như bừng tỉnh mộng, ông xua tay vội vã. - Không sao đâu... không phiền đến mọi người phải quan tâm. Thôi, cũng khuya rồi, mọi người hãy về nghỉ đi, sáng còn phải đi làm sớm.

Mọi người nhìn ông, chùng chùng như nhận thấy sức khoẻ ông đã phục hồi, thì đồng giải tán, Kỳ Phương dặn với theo:

- Cẩn thận, coi chừng con ma nó quay trở lại đấy!

Rồi anh quay lưng trở bước vô nhà. Được mấy bước, chợt nhận ra ông Tùng vẫn đứng ngay người bên cửa, không bước theo mình, anh ngạc nhiên quay lại:

- Bác sĩ, vào nhà thôi.

- À ờ! Giật mình ông bước vội theo Kỳ Phương như một cái xác không hồn.

- Bác sĩ? Ông làm sao vậy? Từ lúc trở về nhà cứ như kẻ mất hồn. - Kỳ Phương nhìn ông lạ lẫm.

- Không có gì... - Ông lắc đầu, lòng canh cánh nỗi lo.

Kỳ Phương ngồi xuống ghế.

- Đêm nay con ma không xuất hiện. Bác sĩ, ông nghĩ sao về vấn đề này?

- Xin lỗi. - Ông không ngồi xuống ghế. - Tôi cảm thấy mệt mỏi quá... không thể bàn luận cùng cậu được.

Nói rồi, ông bước vội vào phòng, sập nhanh cửa lại. Kỳ Phương nhìn theo ngơ ngác. Bảo mệt mỏi, sao ông không vào phòng ngủ mà lại vào phòng làm việc nhỉ?

* * *

Mới sáng, vừa mở mắt ra đã nghe tiếng Nguyệt Cầm khóc lớn ngoài sân, Kỳ Phương hốt hoảng ngồi bật dậy ngay. Chẳng kịp đánh răng, rửa mặt, anh chạy vội xuống hoa viên, lạ lẫm nhìn Nguyệt Cầm ôm con chó nhỏ trong lòng khóc nghẹn ngào.

- Nguyệt Cầm... có chuyện gì? - Con mắt còn bị chói nên Kỳ Phương không nhận ra con Lucky đã chết - Con chó... nó cắn em à?

- Thà nó cắn em còn hơn - Nguyệt Cầm nói trong tiếng nấc. - Bây giờ nó đã không còn cắn em được nữa rồi.

- Vì sao thế - Ngồi xuống cạnh bên cô, Kỳ Phương không hiểu gì cả.

Nguyệt Cầm đưa con chó ra trước mặt anh và khóc:

- Anh xem đi, con chó của em đã chết rồi!

- Hả - Kỳ Phương té ngồi xuống cỏ. Đôi mắt mở tròn.

Bây giờ anh mới nhận ra thân thể con chó cứng đơ. Chứng tỏ... nó đã chết lâu rồi. - Sao lại chết? Mới hồi hôm này... anh hãy còn thấy nó tung tăng chạy theo em mà...

- Em cũng không biết nữa. - Nguyệt Cầm áp đôi má mình lên lớp lông mịn của con chó nhỏ. - Sáng này, bước ra cửa em đã thấy nó nằm chết dưới khóm hoa rồi. Em liền ẵm nó đến gặp ba để ông ấy cứu nó. Nhưng sau khi khám cho nó xong, ba em bảo không cứu nó được. Lucky đã bị con ma hút hết máu rồi!

- Hả? - Kỳ Phương kêu lên sừng sốt. Gỡ con chó ra khỏi tay Nguyệt Cầm, anh lật nhanh mở lông trên cổ nó.

Quả thật... có hai dấu răng cắm vào sâu hoắm. Thương con chó đẹp, anh lẫm bẫm tự trách mình. - Thật tệ! Lo bao nhiêu việc, cuối cùng lại bỏ quên con chó ngoài sân.

- Không có bỏ quên nó ngoài sân đâu. - Nguyệt Cầm ngược mắt nhìn anh cãi lại. - Hôm qua, lúc ba và anh đi rồi, nhìn qua ổ khoá, em còn thấy nó trong nhà. Nó còn khều cánh cửa đòi em mở cho nó vào nữa. Nhưng cửa bị khoá rồi, em không cho nó vào được.

- Nếu vậy thì... sao sáng nay em lại thấy nó chết ngoài sân? Kỳ lạ thật. - Đôi mày Kỳ Phương chau lại.

- Không có gì là lạ cả. - Giọng bác sĩ chột vang sau lưng. Kỳ Phương và Nguyệt Cầm đồng giật mình quay lại.

Ông nói tiếp bằng cái giọng trầm trầm. - Hẳn là nó đã lén chạy ra ngoài lúc ta mở cửa trở

về.

Câu giải thích nghe hợp lý, Kỳ Phương gật đầu lắm bầm:

- Chắc là thế. Tội nghiệp con chó quá.

- Cũng tại ba đó - Nguyệt Cầm lại oà lên khóc. - Sao ba hồng kêu nó vào nhà chứ để con ma hút máu nó rồi... Hồng biết đâu, con bắt đền ba.

- Nín đi con. - Ngồi xuống cạnh bên Nguyệt Cầm, ông nhẹ vuốt đầu con âu yếm. Ba sẽ tìm mua cho con một con chó khác, đẹp hơn.

- Con không muốn con chó khác, con chỉ muốn Lucky, con thương nó lắm. Nếp đầu và ngực cha, Nguyệt Cầm nức nở.

Ông rung rung đôi mắt sâu hoắm vì mất ngủ:

- Ba cũng thương nó lắm. Nhưng biết làm sao. Đừng buồn nữa con à, Lucky không chết oan đâu... nó chết để cứu một mạng người đó con.

- Phải rồi. - Kỳ Phương gật đầu nói chen vào. - Em cũng đừng buồn nữa, đừng trách ba nữa. Bác sĩ có muốn vậy đâu. Hãy tránh ra, để bác sĩ còn đi làm kéo trễ quá rồi...

- Hôm nay tôi không đến bệnh viện. - Nhưng ông đã lắc đầu cắt ngang câu nói của Kỳ Phương.

Nguyệt Cầm ngẩng đầu lên ngơ ngác:

- Sao ba không đến bệnh viện? Hôm nay.. sẽ có nhiều bệnh nhân lắm. Ba quên những người bị ma hút máu rồi ư?

- Ba không quên con à! Đôi mắt cụp xuống, ông nén tiếng thở dài. Nhưng ba còn có việc quan trọng phải làm hơn.

- Việc gì vậy ba? Nguyệt Cầm tò mò.

Ông nựng khẽ con trước khi đứng dậy.

- Đừng hỏi. Bây giờ ba vào phòng làm việc đây. Nếu qua giờ cơm mà chưa thấy ba ra, con cũng đừng sợ, đừng làm phiền ba nhé! Ba cần phải tập trung cao độ.

- Dạ. - Nguyệt Cầm gật đầu ngoan ngoãn.

Kỳ Phương nghe hiểu kỳ trước thái độ của ông. Anh không hỏi, vì biết chắc ông sẽ chẳng bao giờ trả lời đâu. Tốt nhất là im lặng, âm thầm tự điều tra.

Nguyệt Cầm lại thút thít khóc bên tai khiến Kỳ Phương quay đầu lại. Anh nhẹ lau cho cô dòng lệ tuôn tràn trên má, rồi cất giọng khẽ khàng:

- Đừng khóc nữa Nguyệt Cầm. Bây giờ chúng ta cùng đi chôn Lucky.

- Chôn Lucky à? Không đâu. - Nguyệt Cầm lắc đầu. - Em hông chịu đâu... Em chỉ muốn ôm nó trong lòng như thế này thôi.

- Không được. - Kỳ Phương dịu dàng. Như vậy sẽ mất vệ sinh lắm. Hãy nghe lời anh đem chôn nó. Em biết không, rồi chúng ta sẽ xây cho nó một ngôi mồ thật đẹp.

- Xây mồ cho Lucky à? - Đôi mắt đẹp ngược lên.

Biết Nguyệt Cầm đã xiêu lòng, Kỳ Phương dụ tiếp:

- Phải rồi, chúng ta sẽ xây cho nó một ngôi mồ thật đẹp. Nào... em chọn đi... ta sẽ chôn nó ở nơi nào hả?

Nghiêng nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, Nguyệt Cầm quyết định:

- Em sẽ chôn nó ở dưới khóm hoa hồng.

- Được thôi. - Kỳ Phương vui vẻ. - Đi nào!

Khải Văn trông thấy cảnh này hẳn sẽ nghĩ sao nhỉ? - Loay hoay đào đất, Kỳ Phương mỉm cười thầm nghĩ. Đúng là điên rồ. Bài vở không lo viết, phóng sự chẳng điều tra... ở đây lo làm mồ chôn chó.

Nhưng... cũng thật lạ lùng. Khi làm việc đó bên cạnh Nguyệt Cầm, anh không hề cảm thấy thừa, thấy vô nghĩa chút nào. Nhìn về mặt đau khổ, đặt con chó vào huyệt, anh cũng thấy nao nao một cảm giác lạ lùng. Nguyệt Cầm nhân hậu quá. Anh ước mình có phép màu để cứu con Lucky sống lại, chắc Nguyệt Cầm mừng vô hạn.

- Nay cô cậu ơi, vui lòng cho hỏi thăm.

Một người đàn ông đứng tuổi, ăn mặc đàng hoàng, không giống dân địa phương đứng ngoài cổng rào gọi lớn.

- Vâng, ông muốn hỏi gì? - Phúi tay, Kỳ Phương từ tốn đứng lên. Nguyệt Cầm vẫn ngồi yên, đôi mắt cô mở to, ngơ ngác nhìn người khách lạ.

- Tôi muốn hỏi thăm nhà bác sĩ Hữu Bằng.

- Bác sĩ Hữu Bằng ư?

Kỳ Phương chưa kịp trả lời. Nguyệt Cầm đã bật lên thảng thốt. Sợ cô làm lộ bí mật của cha mình, Kỳ Phương vội chen vào. Giọng anh đầy ngạc nhiên:

- Bác sĩ Hữu Bằng ư? Cái tên nghe lạ quá! Chưa từng nghe bao giờ.

- Vậy à! - Giọng ông ta đầy thất vọng. - Nhưng cô gái kia... sao có vẻ hốt hoảng như vậy chứ? Cô ơi, cô biết bác sĩ Hữu Bằng phải không?

- Không... không... Nguyệt Cầm lắc đầu lia lịa. - Tôi không biết, tôi không biết gì hết.

- Con chó cưng của cô ấy vừa chết, nên tâm hồn cô ấy chưa ổn định. - Đưa tay ôm lấy vai Nguyệt Cầm, Kỳ Phương trầm tĩnh. - Xin ông đừng làm phiền cô ấy.

- Được, cảm ơn.

Gật đầu chào, người đàn ông bước đi chậm rãi không quên nhìn vào Nguyệt Cầm một cái. Đôi mắt ông ta sáng rực như ánh điện, xoáy vào tận tâm hồn người đối diện.

- Ông ấy tìm ba em... để làm gì? - Nép sát vào vòng tay Kỳ Phương, Nguyệt Cầm hoang mang hỏi.

Nhẹ ôm lấy vai cô, Kỳ Phương lặng yên không đáp. Đó cũng là điều anh muốn biết.

* * *

Biết rằng ý nghĩ đột nhập vào phòng bác sĩ là mạo phạm, nhưng Kỳ Phương không sao ngăn được cái tính mạo hiểm của mình, nhất là từ khi phát hiện những điều lạ xung quanh ông. Sự việc tắm bằng, xấp ảnh cùng người khách lạ xuất hiện đã thôi thúc bàn chân thám tử hành động.

Trăng mười sáu trong ngần vằng vặc. Bức tranh quê thu hồn khách lãng du. Bóng đen của lá của cây, của đụn rơm, chái nhà chằng hiện ra một chút ma quái nào mà ngược lại nó như một bức tranh trầm tư của một đêm miền quê sâu lắng.

Nép mình sau gối dạ lý hương, Kỳ Phương như nghe thấy rõ một hoạt động xung quanh, suy nghĩ của một kẻ trộm khiến anh đôi lần chùn bước. Nguyệt Cầm đã ngủ say. Bác sĩ vẫn chưa ra khỏi phòng làm việc.

Cạch!

Cánh cửa bỗng bật mở trước mắt Kỳ Phương. Cuối cùng sự chờ đợi của anh cũng được đáp trả. Nhanh như một con mèo, vốn đã tính trước, Kỳ Phương đột nhập vào phòng ông một cách an toàn.

Căn phòng chẳng có gì lạ ngoài những vật dụng y tế bình thường mà có lần Kỳ Phương đã thấy. Duy chỉ có tất cả các đèn là được thấp sáng. Muốn tìm ra sự khác lạ với người không chuyên môn chẳng dễ tí nào..

Biết thời gian không nhiều, Kỳ Phương đi ngay tới phòng làm việc của ông. Trên bàn là những chai lọ ngón ngang. Cầm một ống nhỏ, Kỳ Phương nhận ra ngay đây là một ống máu. Bởi nó ghi đầy đủ ký hiệu về nhóm máu, về lượng hồng cầu, huyết tương và cả cấu trúc. Cũng chẳng có gì đặc biệt, đây là một công việc bình thường đối với một bác sĩ tài giỏi như ông. Những điều làm Kỳ Phương thắc mắc là tại sao ông không làm việc này ở bệnh viện, ở đó sẽ có nhiều phương tiện hơn ở đây?

Mắt Kỳ Phương bỗng chạm phải một miếng gương nhỏ, loại gương thường được dùng để lấy vài giọt máu của bệnh viện đem xét nghiệm. Dường như giọt máu đã khô. Mảnh giấy ghi chú nhỏ dán trên miếng gương đã khiến Kỳ Phương tò mò. Tiện tay anh cầm lên, để gần vào chiếc đèn bàn thì bỗng phụt.

Tất cả đèn đều phụt tắt.

Ánh điện tắt bất ngờ làm Kỳ Phương chỉ kịp đứng yên cùng lúc giọng bác sĩ Tùng vang lên nơi ngưỡng cửa:

- Ai cho phép anh vào phòng tôi?

Đã dự trù tình huống này nhưng mang tâm trạng một kẻ trộm bị bắt quả tang đã làm Kỳ Phương xấu hổ quay mặt lại ấp úng:

- Dạ... xin lỗi!

Trong một thứ ánh sáng xanh lò mờ trông có vẻ ma quái, gương mặt bác sĩ Tùng hiện ra giận dữ khác thường:

- Thật đáng uổng công tôi đã yêu quý cậu!

- Bác sĩ! - Kỳ Phương cúi đầu. - Tôi chỉ vì quá tò mò.

- Có phải ông đang nghiên cứu, cố tìm ra cách chữa trị cho các bệnh nhân bị ma hút máu?

- Tôi không muốn nói nhiều với kẻ đã chẳng tôn trọng mình. - Vẻ mặt như đánh lại, ông

cất giọng lạnh lùng. - Cậu ra khỏi phòng tôi ngay lập tức.

Ông đang giận! Kỳ Phương biết khó có thể giải thích cho ông thông cảm ngay được vào lúc này. Gật đầu, anh chậm rãi bước dần ra cửa.

- Và tránh để tình trạng này lặp lại thêm một lần nữa. Từ ngày mai, tôi muốn cậu dọn ra ngoài.

- Bác sĩ? - Kỳ Phương quay trở lại ngay. - Xin ông đừng giận, tôi hứa đây là lần cuối cùng.

- Tôi không tin cậu. - Cánh cửa sập lại ngay trước mặt, ông không quên lặp lại lần cuối quyết định của mình. - Đừng để lặp lại lần thứ hai đấy!

- Bác sĩ... bác sĩ... - Kỳ Phương đập mạnh vào cánh cửa.

Nhưng vô hiệu, ông không nghe thấy. Mà dù có nghe ông cũng chẳng bao giờ mở cửa đâu.

Phần 3

Phùng mang, trợn mắt thối muốn đứt hơi mà cái bếp chỉ tuôn ra toàn khói, với khói. Tức mình quá, Kỳ Phương ném luôn cái bếp xuống chân rồi thừ người ra thở.

- Chán chết được. - Trong cuộc đời làm phóng viên của mình, chưa bao giờ Kỳ Phương bị xúi quẩy như lần này.

Ăn nằm, nằm dề ở cái làng quê đèo heo hút gió hàng tháng trời để vẫn không tìm ra chút manh mối nào. Bị đuổi khỏi nhà như tên ăn trộm chưa hết ê cái mặt, đã nghe đầy tai những lời kêu réo, chửi bới của Khải Văn. Hắn hắt hủi anh ở đây sung sướng ngon lành như đi du lịch nghỉ mát chắc?

Hừ. Hắn có biết nỗi khổ của anh đang nếm chịu đoạn trường thế nào không? Cái khách sạn vừa ấm vừa êm mà hắn ngỡ chỉ là chuồng bò cũ nát. Một người dân trong làng thương tình đã cho anh mượn tạm ở để điều tra.

Thế sao cậu không vào khách sạn, vào nhà trọ mà kêu ca chứ? Thế nào hắn cũng phốt ăng lê bảo thế khi nghe anh than thở. Của đáng tội, có phải anh ngu lắm đâu. Chỉ kẹt nổi, ở vùng quê này... dân trí quá nghèo nàn, lạc hậu. Cả cái bếp dầu cũng không thấy bán, lấy đâu ra khách sạn, nhà trọ tiện nghi cho anh thuê chứ? Nấu có mỗi nồi cơm, hì hục nãy giờ hơn nửa tiếng đồng hồ vẫn không có cách này làm cho đám củ tươi này chịu cháy.

Cứ cái mà này chắc anh đành phải... cuốn gói trở về toà soạn quá!

Nói thì nói vậy, chứ Kỳ Phương biết mình không đời nào làm thế. Anh đâu phải hạng người dễ bỏ cuộc, gặp khó mà chùn bước như chuyện cơm với nước này... anh quyết bắt nó phải sôi lên, chứ quyết không chịu đối.

Nghĩ rồi... Kỳ Phương cúi xuống bếp lửa tiếp tục phùng mang trợn mắt.

- Trời, Kỳ Phương, anh làm gì mà bụi khói bay mù trời vậy? - Bóng Nguyệt Cầm xuất hiện sau làn khói.

Kỳ Phương ngẩng nhanh đầu dậy mừng như bắt được vàng:

- Nguyệt Cầm... anh đang nấu cơm đây. Em ngồi chơi với anh một chút.

Tiếng Nguyệt Cầm dạ khẽ. Kỳ Phương cúi xuống bên bếp lửa rồi chợt nhớ mình đã bảo Nguyệt Cầm làm một điều không thể được. Cái chuồng bò trống rỗng, ngoài mảnh đệm mới mua trải tạm làm chỗ ngủ, anh chẳng có cái bàn, chiếc ghế nào.

- Trời ơi, anh chắt củi như vậy thì làm sao mà cháy được? - Nhìn thấy điệu bộ của anh, Nguyệt Cầm kêu lên lạ lẫm.

- Ủ! - Kỳ Phương ngược lên, trên má anh xuất hiện một vết lõm nghe dài, Nguyệt Cầm không nhìn được mỉm cười.

- Củi còn ướt quá, nhóm bao nhiêu giấy cũng không cháy nổi.

- Không phải củi ướt đâu. - Ngồi xuống bên cạnh anh, Nguyệt Cầm nhẹ rút hết những cây củi chắt lên đây một bếp của anh ra. - Chỉ tại anh chắt đầy quá, bếp bếp ngập không cháy được.

- Vậy ư? - Kỳ Phương xum xoe. - Vậy em chắt lại giùm anh đi!

- Cho em xin tờ giấy. - Nguyệt Cầm nói.

Kỳ Phương đặt luôn tờ giấy cuối cùng trong xấp bản thảo của mình cho cô. Không đầy hai phút, Nguyệt Cầm đã làm bếp lửa cháy bùng, Kỳ Phương kêu lên đầy thán phục:

- Nguyệt Cầm, em thật tài giỏi quá!

- Cảm ơn anh. - Cô cúi đầu bên lén rồi đáp khẽ. - Trên mặt anh có lõm nghe kia!

- Vậy sao? - Kỳ Phương vội đưa tay lên quẹt mạnh. Nhưng vì không thấy nên vết lõm bên này, anh quẹt bên kia. Nguyệt Cầm không nhìn được, đưa tay lên lau cho anh, rồi như chợt nhận ra như vậy là gần gũi quá! Cô then thùng rút nhanh tay mình lại. Cử chỉ thật đáng yêu.

- Anh xin lỗi... - Cho một cây củi vào bếp lửa hồng đang cháy, Kỳ Phương trầm giọng. - Hôm đó... làm em bị ba rầy oan một trận.

- Em không giận anh đâu. - Nguyệt Cầm rút đầu e then. - Em chỉ không biết tại sao anh lại làm như vậy. Cả anh, cả ba... ai cũng khó hiểu như nhau. Tại sao phải úp úp, mở mở giấu giếm nhau?

- Anh không có giấu em! - Kỳ Phương nhặt khối tóc Nguyệt Cầm một nhánh dây nhỏ. - Anh tìm tư liệu để viết phóng sự. Anh chỉ không hiểu sao ba em lại giận dữ thôi. Công việc nghiên cứu tìm thuốc cứu người đâu là gì bí ẩn.

- Em cũng không biết luôn. - Mắt Nguyệt Cầm buồn rười. - Em chỉ biết là mình buồn lắm thôi. Anh đi rồi... căn nhà trở nên hoang phế, lạnh lùng hơn bao giờ hết. Ba không đến bệnh viện. Nhưng chẳng phải vì vậy mà em được gần ba hơn trước. Cả ngày lẫn đêm... ba

chỉ một mình trong phòng làm việc. Nét mặt lúc nào cũng trầm tư, buồn bã. Kỳ Phương!... Hay là... anh trở về nhà em ở như cũ đi. - Ngập ngừng giây phút, Nguyệt Cầm mở lời thật nhanh, thật nhỏ. Đây chính là cái lý do khiến cô phải leo rào trốn ba đến gặp Kỳ Phương.

- Anh cũng muốn như vậy lắm nhưng e bác sĩ không đồng ý. - Kỳ Phương nhìn Nguyệt Cầm chăm chú. Tội nghiệp, chắc bây giờ cô buồn nhiều hơn. Anh đi, ba cô chỉ quan tâm đến công việc. Con chó nhỏ cũng đã không còn. Mới có mấy ngày mà trông cô tiêu tụy thấy rõ.

- Vậy thôi... em về đây. - Thở ra một cái dài thất vọng, Nguyệt Cầm chậm rãi đứng lên. Kéo ba biết lại mắng em nữa đấy.

- Ủ!

Kỳ Phương không dám giữ cô ở lại, dù lòng còn lưu luyến. Anh muốn mời cô dùng cơm với mình, nhưng lại e cái hột vịt dầm nước tương lạt lẽo. Anh chỉ dám lấy từ nẹp vách một con cào cào vừa được thả trao cho cô:

- Tặng em nè!

- Cảm ơn anh. - Nguyệt Cầm mừng rỡ đón lấy hí hửng như đứa trẻ. Mấy con anh thất trước đây đó héo hết rồi. À... Kỳ Phương... anh biết không, người đàn ông hôm nọ hỏi thăm đường đã quay trở lại. Ông ta biết ba em là bác sĩ Hữu Bằng.

- Sao? - Mắt Kỳ Phương hấp háy. - Ông ta đã trở lại, khi nào? Chuyện gì đã xảy ra?

- Em không biết! - Nguyệt Cầm lắc đầu bàng quang. - Chiều hôm đó, ông ta ghé nhà đòi gặp đích danh ba của em. Lúc gặp ông ta, em thấy ánh mắt ba rất lạ. Hai người vào phòng, đóng kín cửa nói chuyện rất lâu. Rồi ông ta trở ra, mặt hầm hầm, giận dữ.

- Thế còn ba của em? Ông có thái độ gì sau khi người đó bỏ đi?

- Ba em không nói gì. - Nguyệt Cầm khẽ nghiêng đầu. - Em chỉ thấy ông thở ra, gác tay lên trán... đắm chiêu như suy nghĩ nhiều lắm thôi. Kỳ Phương à! - Nắm lấy tay Kỳ Phương, Nguyệt Cầm lo lắng. - Anh có biết chuyện gì đang xảy ra với ba của em không? Sao mấy bữa nay, lòng em như có điều gì đó, phập phồng lo sợ.

- Không có gì đâu. - Kỳ Phương trấn an Nguyệt Cầm. - Em hãy về nhà nghỉ đi. Bao giờ biết được gì, anh sẽ kể cho em nghe.

- Vâng!

Gật đầu chào, Nguyệt Cầm ngoan ngoãn bước đi ngay. Bóng cô khuất lâu rồi sau hàng dâm bụt mà Kỳ Phương vẫn còn đứng đó, dáng người bất động. Câu trả lời nằm ở đâu? Sao những gì anh biết rồi rạc quá? Mãi đắm chìm trong suy nghĩ, anh không hay bếp lửa Nguyệt Cầm nhóm được đã bị nồi cơm trào tắt ngấm.

* * *

- Thất thế nào nhỉ? Cọng lá dừa cầm lên rồi bỏ xuống, Nguyệt Cầm thở ra một hơi dài buồn bã. Tiếng chim sơn ca ríu rít hót trên đầu, cánh vườn thưa nhộn nhịp mà cô nghe sao lạnh vắng.

Cô nhớ Kỳ Phương. Nhớ còn cào da diết. Hơn lúc nào hết, cô muốn chạy đến gặp anh. Nhưng... ngại ngần không dám, ai đòi con gái... mà cứ đến tìm con trai như vậy? Người ta sẽ khi dễ đấy. Nhỏ Lan khi nghe cô kể đã lắc đầu không tán thành hành động của cô rồi.

Làm gì bây giờ. Cô cầm con cào cào đã khô của Kỳ Phương tặng. Giá có thể biến thành anh. Giá có thể chuyện trò cùng nó?

Những ngày anh có mặt ở ngôi nhà này là những ngày Nguyệt Cầm vui nhất đời mình. Từ nhỏ sống lặng yên, bình dị bên cha, cô đâu biết thế gian này tồn tại một cảm giác tuyệt vời như thế!

Tình yêu! Mối Nguyệt Cầm thoáng nở nụ cười. Mặc cho nhỏ Lan và mọi người chê trách, Nguyệt Cầm vẫn không cấm trái tim mình nói tiếng yêu anh. Bởi anh đáng thế... cả làng này có chàng trai nào hơn anh được?

Còn Kỳ Phương! Anh có yêu mình không? Tim Nguyệt Cầm thoáng ngập ngừng, e ngại. Trông thái độ anh gần gũi, thân mật. Nhưng... với nhỏ Lan... anh cũng ân cần, dịu dàng giống như vậy. Hẳn là trong mắt anh, cô hay nhỏ Lan chỉ là những cô gái quê mùa không hơn không kém. Người yêu của anh phải là một cô gái thị thành, xinh đẹp, văn minh và giàu học thức. Nghĩ đến điều này... không hiểu sao, tim Nguyệt Cầm nghe đau nhói. Cô muốn oà lên khóc quá!

- Nguyệt Cầm! Nguyệt Cầm!...

Có tiếng Kỳ Phương văng vẳng gọi, hoà lẫn tiếng chim kêu. Nguyệt Cầm mừng rỡ ngẩng nhanh đầu dậy. Nhưng cô chợt thở ra ngay. Chỉ là ảo tưởng thôi. Kỳ Phương sẽ không bao giờ tìm đến cô đâu!

- Nguyệt Cầm! Nguyệt Cầm!...

Tiếng kêu nghe rõ quá, không giống ảo giác. Một lần nữa, Nguyệt Cầm ngẩng đầu lên. Nhận ra bàn tay anh đang vẫy mình cuối gò tường, cô mừng quá, chạy ào ngay tới.

- Kỳ Phương... ôi... em nằm mơ sao thế này?

- Không phải nằm mơ đâu. - Tiếng Kỳ Phương vui vẻ. - Anh đến rủ em đi chơi. Em có dám đi không?

- Dám, em dám.

Nguyệt Cầm gật đầu ngay không suy nghĩ. Dù một lát nữa trở về bị ba đánh chết, cô cũng không bao giờ từ chối giây phút được ở gần bên anh.

- Vậy thì em ra đây. - Kỳ Phương hớn hờ. - Anh có điều thú vị tặng cho em.

- Dạ... - Bàn tay đặt lên chốt cửa, Nguyệt Cầm chợt kêu lên thất vọng. - Thôi chết... ba đã khoá cửa lại rồi.

- Em không có chìa khoá sao - Kỳ Phương lo lắng. - Từ lúc phát hiện ra việc em lén đến nhà anh. Ba của em đã lấy lại tất cả chìa khoá rồi. - Nguyệt Cầm thở ra buồn bã.

- Vậy... đành bó tay à? - Đôi môi Kỳ Phương mím lại, anh thất vọng nhìn con điều lớn trên tay. Nó được dán bằng những trang bản thảo viết vội của anh đó. Nguyệt Cầm nhất định sẽ bất ngờ, thích thú khi nhìn thấy nó lượn bay lên bầu trời cao rộng.

- Mình đứng đây nói chuyện đi anh. - Sợ Kỳ Phương giận dỗi bỏ về, Nguyệt Cầm năn nỉ.

- Đứng đây nói chuyện ư.? - Kỳ Phương bật lên cười lớn. - Thú vị đấy, nhưng Nguyệt Cầm, anh hỏi em điều này, em có dám leo qua cổng ra ngoài với anh không?

- Leo... Leo rào ư? Nguyệt Cầm rụt vai sợ hãi. - Cao quá anh ạ!

- Không cao lắm đâu - Kỳ Phương đưa mắt nhìn những thanh sắt ngang trên cửa. - Chỉ cần em can đảm một chút thôi. Em có dám không?

Ngập ngừng đưa mắt nhìn cánh cửa rồi đưa mắt nhìn lẹ vào nhà, Nguyệt Cầm thầm cân nhắc. Leo tường trốn ra ngoài, thật là kinh khủng. Nhưng... bây giờ... muốn gặp Kỳ Phương... chỉ còn cách duy nhất này thôi...

Được rồi... cuối cùng... Nguyệt Cầm quyết liều để gặp anh. Hít sâu một hơi, thu hết hùng tâm dũng khí, cô bám tay vào thành cửa đu lên. Cao quá... Mấy lần suýt té rồi cũng qua. Cuối cùng cô lên được mặt thành. Kỳ Phương trông thấy, anh la to, động viên:

- Ồ, Nguyệt Cầm, em đã làm được rồi... thật tuyệt vời.

- Em không xuống được... - Bên ngoài mặt thành, cửa trơn tuột không có những thanh sắt

ngang để leo xuống. Nguyệt Cầm kêu to sợ hãi.

- Đừng hốt hoảng. - Nheo một con mắt lại, Kỳ Phương khom lưng xuống trước mặt cô. - Em hãy bước xuống lưng anh mà xuống.

Nguyệt Cầm kêu to hốt hoảng:

- Bước xuống lưng anh mà xuống ư? Em không dám đâu, sợ làm đau anh lắm.

- Không đau đâu. - Kỳ Phương quay đầu lại. - Em cứ xuống đi, nhanh lên, kéo ba em ra trông thấy bây giờ.

Nghe nhắc đến ba, Nguyệt Cầm thôi không đùn đẩy nữa. Rụt rè... đặt chân xuống lưng Kỳ Phương, cô nhắm mắt buông mình ào xuống. Đau một chút thôi... Nguyệt Cầm nghĩ thầm như vậy.

Nhưng...chẳng có cảm giác đau chút nào, chỉ có cảm giác bông bênh trong vòng tay nồng ấm. Lạ lùng, Nguyệt Cầm mở to đôi mắt... kinh hoàng nhận ra... Kỳ Phương đã bế bổng mình, gọn như một con mèo.

Ôi!... Cánh tay của anh thật là rắn chắc, bờ ngực anh thật là vững chãi. Một cái gì như một luồng điện từ anh chạy rần khắp người cô. Ê mê, ngây ngất quá! Nguyệt Cầm chỉ muốn úp gương mặt mình vào vai anh, buông mình vào cái cảm giác lạ lùng cứ tuôn tràn như suối.

- Em làm được rồi... anh nói có sai đâu.

Không hiểu được tâm ý của Nguyệt Cầm, Kỳ Phương vui vẻ thả cô xuống đất.

- Vâng... - Xấu hổ với ý định của mình. Nguyệt Cầm cúi đầu ửng hồng hai má.

Kỳ Phương nắm lấy tay cô:

- Đi nào.

- Đi đâu? Nguyệt Cầm ngây thơ.

Kỳ Phương nhẹ đặt một ngón tay xuống môi cô:

- Đến nơi khắc biết thôi. Bây giờ... em cứ nhắm đôi mắt lại và chạy theo anh.

- Vâng!

Ngoan ngoãn, Nguyệt Cầm nhắm ngay đôi mắt lai. Cô không cần biết Kỳ Phương sẽ dắt mình đến nơi nào. Cô chỉ cần được ở bên anh, nhìn anh cười, nghe anh nói là đủ lắm rồi. Làn gió trên cao như cũng vui cùng cô, hét phần phật bên tai cô mát rượi, lại chui vào mái tóc của cô làm xổ tung ra bay lượn trong gió.

- Tới rồi đây! - Kỳ Phương chợt dừng chân đột ngột. - Em mở mắt ra đi.

Nghe lời anh, Nguyệt Cầm từ từ mở to đôi mắt, bỗng kêu lên một tiếng thích thú:

- Trời ơi! Đẹp quá!

Rồi như không kiểm chế nổi lòng mình, cô tung chân chạy đi ngay, miệng cười vui như trẻ con.

Tựa lưng vào một thân cây lớn bên đường, Kỳ Phương thích thú nhìn Nguyệt Cầm tung tăng bên thảm lúa. Cô đang rất ngạc nhiên, Kỳ Phương mỉm cười nhớ lại cảm giác của mình lần đầu phát hiện ra điều bất ngờ thú vị này.

Đi nhiều nơi, nhiều chốn, từng tham quan nhiều thắng cảnh, nhưng quả thật lần đầu tiên Kỳ Phương mới nhìn thấy một cánh đồng rộng dường kia, đẹp dường kia.

Hơn cả kiệt tác của một thi nhân, đồng lúa trước mặt anh trải dài vô tận vàng rực một màu lúa chín. Nó như không có điểm dừng, chỉ có một đường tiếp giáp với chân trời xa khuất tầm nhìn. Không gian trước mắt, chỉ có hai màu vàng và xanh hoà trộn vào nhau. Thỉnh thoảng điểm một vài cánh cò trắng bay lên. Đẹp yên bình, thanh thoát đến lạ.

- Kỳ Phương ơi... em chưa bao giờ được thấy một cánh đồng lúa to đến như vậy. - Nguyệt Cầm đã trở về, trên tay cô là chùm bông lúa chín. - Cảnh vật ở đây đẹp tuyệt luôn, ôi... gió mới mát làm sao!

- Chờ anh một chút. Còn điều thú vị nữa đây. - Mỉm cười, Kỳ Phương hát tung con diều vào ngọn gió đồng đưa đến. Ngọn gió bốc lên, trong chớp mắt đã nâng con diều bay cao trên bầu trời xanh thẳm.

- Ôi, con diều đuôi đã bay được rồi kìa... - Nguyệt Cầm vỗ tay mừng rỡ. Kỳ Phương,.. anh thật là giỏi quá.

- Nó không phải là con diều đuôi đâu. - Ngồi xuống một cái rế cây cạnh Nguyệt Cầm, Kỳ Phương vui vẻ bảo.

- Nó là con diều.

- Con diều ư? - Vỗ ngược cao đôi mắt lên bầu trời,

Nguyệt Cầm lặp lại Giời anh. Vậy...con điều đẹp quá. Bay cao ghê... chắc phải tốn nhiều pin lắm.

Lại một câu ngớ ngẩn, nhưng lần này Kỳ Phương không cười nữa. Quay lại nhìn cô, tự dưng anh nghe sống mũi mình cay xé. Một niềm thương hại dâng trong lòng anh.

Làm người như Nguyệt Cầm không phải là đáng thương, tội nghiệp lắm sao? Như một con ếch tối ngày nằm dưới đáy giếng sâu, suốt đời cứ ngỡ trời chỉ lớn bằng cái vung trên đỉnh đầu mình. Cô nào biết, bên ngoài cái giếng, cuộc đời còn bao điều tươi đẹp, bao nhiêu việc phải làm. Sinh trưởng ở nơi này mười tám năm rồi, vậy mà... cô không hề biết làng quê mình có một cánh đồng đẹp dường này. Nếu anh không đến đây có lẽ đến hết cuộc đời mình cô bé cũng yên lòng sống mãi trong cái biệt thự, ngắm bầu trời qua song cửa sắt không khác một kẻ tù nhân. Tự nhiên Kỳ Phương bỗng muốn có một ngày, mình đưa được Nguyệt Cầm về thành phố. Cho cô được nhìn những công trình của nền văn minh hiện đại. Để cô được biết thế nào là tiện nghi, là cuộc sống của một người dân thành thị. Anh muốn mời cô ngồi vào chiếc Nissan của mình. Chở cô đi dạo khắp nơi rồi mời cô một lần thưởng thức món kem ngon tuyệt. Hẳn là cô sẽ giật mình trước vị lạnh của kem, và cũng sẽ rất thú vị trước sự thơm ngon của nó. Anh sẽ mời cô đi xem ca nhạc, mời cô đi xem phim. Hẳn cô sẽ chết khiếp, sẽ khóc hết nước mắt trước số phận của những nhân nhân vật, cô không bao giờ tin là chúng được tạo thành từ sự tưởng tượng của những nhà văn giống như anh.

- Kỳ Phương... anh làm gì mà cứ tùm tùm cười một mình hoài vậy hả? - Giọng Nguyệt Cầm, chợt vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỳ Phương, anh nhìn chăm chú cô:

- Anh đang cố tưởng tượng xem, trông chiếc đầm của em sẽ đẹp thế nào.

- Áo đầm ư? - Nguyệt Cầm cúi nhìn bộ đồ lụa trắng của mình. - Nó như thế nào hả anh?

- Ủ thì... như vậy nè! - Nhặt một hòn đá, Kỳ Phương vẽ xuống mặt đường một cô gái mặc áo đầm thật đẹp.

Nguyệt Cầm chăm chú nhìn giây phút rồi chợt hỏi:

- Sao anh không cho cô gái ấy mặc quần?

- Hờ? - Bị hỏi bất ngờ, Kỳ Phương sững người ra, không biết trả lời sao. - À, ờ... tại trang phục này như thế... người ta không cần phải mặc quần dài. Chỉ cần.... một cái quần nhỏ bên trong.

- Trời... như vậy là kỳ cục lắm, em hông chịu mặc đâu. - Đôi má chợt đỏ bừng, Nguyệt Cầm quay mặt đi, xấu hổ.

- Chẳng có gì phải xấu hổ đâu. - Tay Kỳ Phương se se ngón cỏ. - Các cô gái thành thị vẫn mặc như thế đi ngoài phố. Nguyệt Cầm, nếu anh mời em về thành phố chơi, em có thích không?

- Không! - Nguyệt Cầm đáp không cần suy nghĩ.

Kỳ Phương chưng hửng:

- Vì sao?

- Vì nơi ấy.. có bạn gái của anh. - Nguyệt Cầm phụng phịu. - Em không thích.

- Bạn gái ư? - Kỳ Phương chột mím cười. - Anh không có bạn gái. Mà dù có cũng chẳng sao. Cô ấy sẽ thích em. Em dễ thương lắm mà.

- Nhưng em không thích chị ta. - Nguyệt Cầm giận dỗi.

Kỳ Phương cảm thấy ngẩn ngơ. Lẽ nào Thu Lan nói đúng, Nguyệt Cầm đã yêu mình? Nếu quả như vậy thì sao? Kỳ Phương bâng khuâng thầm hỏi. Anh có nên đáp lại tình cảm của Nguyệt Cầm không? Hai tháng trời gần gũi, anh thấy Nguyệt Cầm thật đáng thương biết bao. Rất muốn làm một điều gì đó cho cô, nhưng... tất cả chỉ là tình cảm của một người anh dành cho em gái nhỏ. Nguyệt Cầm ngây thơ, non nớt chuyện đời... liệu cô có chịu nổi cú sốc này?

- Anh giận vì em bảo không thích bạn gái của anh hả? - Giọng Nguyệt Cầm run rẩy. - Xin lỗi anh, tại em lỡ lời thôi.

- Không đâu. - Kỳ Phương nhóng mắt cười nhẹ. - Không có. Thôi anh em mình chơi thả diều tiếp tục đi. Em có thích không? Để anh dạy cho em nhé.

- Dạ... - Nguyệt Cầm vui vẻ cầm lấy con diều. Theo hướng dẫn của Kỳ Phương, không bao lâu cô có thể tự mình điều khiển con diều bay tít lên cao. Vui thích quá, cô bật lên cười khanh khách...

- Ái... ời...

Đang hướng mắt lên trời nhìn theo con diều, Nguyệt Cầm bỗng khụy chân té ngã, cuộn chỉ rơi khỏi tay lăn lông lốc trên mặt đất. Kỳ Phương chạy vội đến đỡ cô đứng dậy, bất chợt kêu to hốt hoảng:

- Nguyệt Cầm em sao vậy?

- Em... em khó thở quá... - Sắc mặt bỗng đỏ bừng. Nguyệt Cầm đưa tay ôm ngực, hơi thở gấp gáp.

- Chắc là cảm nắng rồi!

Kỳ Phương vội vã bế Nguyệt Cầm đến một bóng cây. Sắn chai dầu trong túi, anh thoa lên thái dương của cô và lo lắng hỏi:

- Em sao rồi? Có đỡ chút nào không?

Chiếc đầu khẽ lắc, mi mắt khép lại, Nguyệt Cầm như bị mê đi. Hơi thở đuối dần, những đốm đỏ lan dần trên làn da trắng ngần của cô.

Làm sao bây giờ? Kỳ Phương quỳnh quáng. Biết không thể chần chờ, anh cúi xuống bế bổng cô lên cầm đầu chạy. Nguyệt Cầm, em đừng làm sao nhé. Không thì... anh sẽ ân hận lắm đấy. TỰ DUNG... sao lại trở bệnh như thế này. Trời ơi khổ!

- Bác sĩ... bác sĩ...

Hai tay ôm chặt Nguyệt Cầm, Kỳ Phương không thể nào nhấn vào chuông cửa, gấp rút quá, anh dùng chân đá mạnh vào cánh cửa rầm rầm.

- Có chuyện gì?

Bác sĩ Tùng ló đầu qua khe cửa với vẻ mặt lạnh lùng, Kỳ Phương lướt ngay vào, quỳnh quáng:

- Nguyệt Cầm... Bác sĩ... mau cứu Nguyệt Cầm. Cô ấy...

- Trời ơi... sao thế này... - Vừa nhìn thấy sắc mặt Nguyệt Cầm, ông hoảng hốt cắt ngang lời Kỳ Phương. - Mau ẵm nó vào phòng.

- Vâng... - Kỳ Phương bước như bay vào nhà. Dù vội vã anh vẫn kịp nhìn nhanh thấy ngoài phòng khách, người khách lạ hôm nào hỏi đường mình với

Nguyệt Cầm đang ngồi trên ghế salon. Đôi mắt cú vọ của gã nhìn như nuốt chửng Nguyệt Cầm.

- Đặt nó xuống giường mau!

Nắm lấy tay con, bác sĩ chợt la to hét hải khi thấy mạch yếu dần. Chộp nhanh ống thở oxy vào mũi con, ông vội vã làm tất cả những động tác cấp cứu dành cho một bệnh nhân. Trong giây phút sắc mặt Nguyệt Cầm dần trở lại hồng hào. Mạch nhảy tốt hơn. Con nguy

kịch không còn nữa. Kỳ Phương bây giờ mới dám thở mạnh, cất tiếng:

- Thưa bác sĩ, tôi chỉ rủ Nguyệt Cầm đi dạo, không ngờ...

- Cậu đừng nói gì cả... - Giọng bác sĩ lạnh lùng. - Lập tức rời khỏi nơi này..

- Cháu... muốn chờ cho Nguyệt Cầm tỉnh lại... - Kỳ Phương nhìn ông van xin.

- Tôi không cần... - Đôi mắt ông quắc lên giận dữ, tóm lấy cổ áo Kỳ Phương, lôi xệch anh ta ra cửa, ông quát lớn. - Lũ con trai vô tích sự, tối ngày chỉ biết tán gái với nhậu nhẹt. Lấy tư cách gì theo đuổi Nguyệt Cầm chứ. Cút mau... và đừng bao giờ bén mảng đến nơi này.

Vung tay đẩy mạnh Kỳ Phương ra ngoài, ông sập nhanh cửa lại. Tất cả diễn biến xảy ra nhanh quá, Kỳ Phương chẳng kịp có phản ứng gì. Anh chỉ thấy thái độ của ông hôm nay thật lạ, thật khác thường. Cả câu mắng của ông, cũng như muốn ám chỉ điều gì. Đường như... ông muốn khẳng định gã khách có đôi mắt cú vọ kia về quan hệ của mình đối với anh. Tại sao ông làm như vậy chứ Kỳ Phương cảm thấy mình dần dần hơn bao giờ hết.

* * *

Sáng ra, vừa mở mắt đã thấy mọi người tụ tập trước sân nhà của mình xì xào bàn tán, Kỳ Phương vui vẻ lên tiếng hỏi:

- Mọi người có chuyện gì vui thế? Kể cho tôi nghe với nào!

Nghe tiếng anh, đám đông quay lại, không phải tin vui như anh tưởng, một người hét lên tiếng bảo:

- Nguy rồi Kỳ Phương ơi, hồi hôm này con ma lại xuất hiện.

- Con ma xuất hiện ư? - Kỳ Phương lăm bằm. - Hôm nay mừng ba, phải còn đúng mười hai ngày nữa mới đến ngày con ma xuất hiện cơ mà.

- Không chỉ thế! - Một người khác chen vào. - Con ma còn trở nên hung hãn hơn nhiều so với trước. Nó đã giết người bị mình hút máu.

- Sao? - Kỳ Phương giật thót người. - Có chết người ư? Thế bác sĩ Tùng biết chuyện này chưa?

- Chúng tôi đã báo cho bác sĩ biết. Nhưng ông ấy bảo chuyện này không liên quan gì đến mình, nên không muốn giải quyết.

Đám đông nhao nhao nói:

- Chúng tôi phải tìm đến anh đây!

- Được rồi, đưa tôi đến nhà người bị nạn mau.

Xăng xái bước đi, Kỳ Phương quên mất mình chưa kịp đánh răng, rửa mặt.

- Con ơi là con... trời ơi... con tôi chết oan ức quá!

Chưa bước vào nhà, Kỳ Phương đã nghe tiếng người mẹ khóc con thảm thiết. Thật tội nghiệp. Cậu bé mới mười ba tuổi. Kỳ Phương nhận ra đứa bé, nó chính là người dạy anh dân con điều hôm trước.

- Bác ơi, để cháu xem nào.

Lách đám đông bước vào, Kỳ Phương nắm tay đứa bé, hy vọng tìm ra chút hơi thở mong manh nào.

- Sao cậu... con tôi còn cứu được không? - Người mẹ ngưng khóc, ngược đôi mắt lên chờ đợi một phép màu.

Nhưng Kỳ Phương lặng lẽ lắc đầu. Chẳng còn chút hy vọng nào. Toàn thân đứa bé đã cứng đờ, lạnh ngắt.

Trên cổ áo vết răng cắn ngập vào bầm tím. Người mẹ nghẹn ngào kể lại:

- Con ma đến lúc nửa đêm. Nó định tấn công tôi nhưng thằng Toàn cản lại, đấu vật tay đôi cùng với nó. Tôi sợ quá hét to lên cầu cứu, nhưng nhà tôi nằm ở sâu quá chẳng ai nghe.

- Thế sao dì... không chạy đi kêu cứu? - Kỳ Phương thắc mắc.

Người đàn bà kéo ống quần lau nước mắt:

- Tôi không thể bỏ đi, để một mình con tôi với con ma được. Tôi phải giúp nó đánh trả con ma. Nhưng... con ma mạnh lắm. Giằng co được một lúc, tôi bị nó xô té đập đầu vào cạnh giường ngắt xủ. Đến khi tỉnh lại trời đã sáng. Con tôi cũng đã chết rồi... trời ơi... tôi phải làm sao...

- Cậu Phương, cậu Phương...cứu tôi... cứu tôi với...

Vừa ngồi xuống định nói vài lời an ủi với người mẹ bất hạnh, Kỳ Phương đã vụt đứng lên vì giọng một người kêu lớn thất thanh.

- Cứu tôi với... Những người bị ma cắn đồng loạt lên cơn khát máu, họ tấn công tôi và

sắp đến đây rồi.

Một người, rồi nhiều người chạy vội vào nhà. Chưa kịp hiểu chuyện gì Kỳ Phương đã thấy sau lưng họ một đoàn nhiều người khác, mắt đỏ ngầu, mặt đờ đờ sát khí đuổi sát một bên. Nhận ra đó là đoàn người lên cơn khát máu. Kỳ Phương lạnh trí kêu to:

- Đóng cửa lại mau.

Cánh cửa được đóng lại ngay lập tức. Cũng may là nhà này chỉ có một cửa thôi, lại vô cùng chắc chắn. Nếu như... ở cái chuồng bò trống hươ của mình, Kỳ Phương không biết xử trí thế nào.

Nhưng đoàn người lên cơn khát máu thật tinh khôn. Cánh cửa được cài chặt bên trong vẫn không khiến họ chùn lòng. Họ tìm đủ mọi cách để lọt vào, cố phá cửa, cố trèo lên cả nóc nhà.

Cứ trốn như thế này thì không phải cách. Sớm muộn gì thì họ cũng phá được nhà. Đám dân làng xôn xao, lo lắng. Tình thế cấp bách quá, bác sĩ lại không có mặt, túng cùng Kỳ Phương quyết định ra lệnh cho đám trai làng:

- Hãy theo cách cũ, đánh cho họ ngất xỉu rồi hãy tính.

Vâng lời anh, đám trai làng đem theo gậy gộc, cuốc kẻo, lên ra ngoài bằng cửa sau bắt ngờ tập kích.

Đoàn người đang khát máu do lo tấn công không phòng bị, nên đám trai làng dễ dàng đập cho ngất xỉu.

Chưa đầy mười lăm phút, Kỳ Phương đã nghe họ gọi lớn:

- Anh Phương ơi, chúng tôi đã giải quyết xong, anh mở cửa ra đi.

Bước ra ngoài, nhìn đám người nằm ngổn ngang một đồng ngoài sân, Kỳ Phương hỏi một trai làng:

- Anh có biết bọn họ bao nhiêu người không?

- Một trăm sáu chục người. - Anh trai làng trả lời ngay. - Chúng tôi vừa mới đếm xong.

- Một trăm sáu chục người? Nhiều đến thế sao? - Kỳ Phương choáng giật mình. Bấy lâu nay, vì bọn họ nằm rải rác khắp làng... tấn công lẻ tẻ, anh ngỡ chỉ độ chừng vài ba chục người thôi.

- Minh làm gì bây giờ anh Phương? - Một người như là thân nhân của người kia lo lắng hỏi. - Nếu không kịp truyền máu, bọn họ sẽ chết mất.

- Cái này... - Kỳ Phương nghe rồi rầu. Chúng ta nên đến gặp bác sĩ thì hơn. Tôi không tin là ông ta bỏ mặc, thấy chết không cứu đâu.

- Thử một lần nữa xem... - Đám đông ngần ngừ rồi cũng vâng lời.

Trước khi kéo nhau đi, Kỳ Phương còn cẩn thận bảo đám trai làng đem hết bọn người ma ám vào nhà, cài chặt cửa, đề phòng bọn họ tỉnh lại tấn công bất ngờ, trở tay không kịp.

- Anh bạn trẻ, giải quyết gọn lăm, khoa học lăm. Đang cài chốt cửa, Kỳ Phương chợt nghe sau lưng mình giọng người đàn ông vang lên ròn rợn. Quay đầu lại, anh nhận ra người khách lạ hôm nào.

- Hãy để bọn người ấy đến gặp bác sĩ. Tôi có chút chuyện riêng muốn bàn với cậu đây. - Chẳng để Kỳ Phương kịp lên tiếng hỏi, ông ta nói luôn một hơi dài.

Vốn không có cảm tình với đôi mắt soi mói và gương mặt có vẻ gian xảo của ông, Kỳ Phương lắc đầu, lạnh lùng:

- Xin lỗi, ngay lúc này tôi không thể làm theo anh được.

- Chỉ một phút thôi. - Song thấy Kỳ Phương vẫn quay lưng lại, gã nói nhanh. - Nếu cậu muốn biết chân dung thật của con ma gây nên tai họa.

Miếng mồi câu quá ngon lành, Kỳ Phương không cưỡng nổi được lòng, quay ngoắt lại ngay:

- Ông biết con ma là ai ư?

- Phải. - Gã gật đầu. - Lúc này đoàn người đã đi được một đoạn khá xa rồi. Nên gã không cần sợ ai nghe trộm nữa. - Cậu... có thành kiến với tôi, vì ngỡ tôi là kẻ xấu phải không?

- Tôi... - Kỳ Phương không thể phủ nhận một khi ông ta đã biết rõ ràng.

- Không sao. - Gã mỉm cười. Một nụ cười đôn hậu nhưng vẫn không làm cho Kỳ Phương có cảm tình.

Giác quan thứ sáu bảo với anh rằng gã không thể nào là người tốt.

- Thật ra... cậu đã hiểu lầm. Cả dân làng ở đây cũng thế. Từ lâu các người đã bị gã bác sĩ kia lừa gạt. Sự thật tên của gã là Hữu Bằng.

Cảm thấy bất bình thay cho bác sĩ, Kỳ Phương lên tiếng cãi:

- Đôi lúc giấu tên không phải là sự lừa gạt.

- Đúng là giấu tên không phải là lừa gạt vì nó cũng là chuyện nhỏ. Nhưng... - Đưa tay quẹt mũi một cái, gã cho nổ luôn một trái bom đã bật sẵn ngòi. - Gây đại họa cho cả làng mới là chuyện lớn. Con ma mà các người đang tìm kiếm chính là Nguyệt Cầm. Con gái yêu của ông ta.

- Nguyệt Cầm là con ma ư? - Kỳ Phương bật lên cười lớn. - Ôi... không còn vô lý nào bằng. - Rồi anh giận dữ.

- Này ông, ông đã làm mất thời gian bằng câu chuyện nhảm nhí của mình rồi đó.

- Không nhảm nhí, cũng chẳng hoang đường đâu. Gã cất giọng lạnh lùng. Nếu không tin, đêm nay cậu cứ mời Nguyệt Cầm đi dạo một vòng sẽ rõ.

Lời ông ta khẳng định quá, Kỳ Phương hoang mang:

- Tại sao ông lại nói chuyện này cho tôi nghe chứ?

- Vì cậu là phóng viên. - Ông ta mỉm cười nham hiểm... - Tôi muốn cậu công bố chuyện này lên mặt báo. Cậu bé, hãy nên cảm ơn ta. Vì cậu sẽ trở nên nổi tiếng nhờ bài phóng sự tuyệt vời này. Thôi, bấy nhiêu đó đủ rồi, tin hay không, tùy cậu. - Vỗ nhẹ lên vai Kỳ Phương một cái, ông ta quay lưng bước đi ngay. Thoắt cái đã biến mất vào lùm cây trước mặt. Bí hiểm, bất ngờ như câu chuyện ông ta vừa kể vậy.

Nguyệt Cầm là con ma mà anh và một người đã tìm kiếm bấy lâu ư? Ông ta đi mất lâu rồi mà Kỳ Phương vẫn còn sững ra bất động. Và... có lẽ... anh sẽ còn đứng mãi như thế không biết cho đến bao giờ, nếu như đừng có ai đó đập vào vai mình một cái.

- Anh bạn trẻ, mau vào giúp một tay nào?

Giật mình, ngẩng nhanh đầu dậy, Kỳ Phương chợt kêu lên mừng rỡ:

- Bác sĩ.

- Thì là tôi đây, cậu làm gì mà mừng quỳnh vậy?

Vẫn cái giọng cầu nhàu quen thuộc vừa lạnh lùng, vừa tình cảm làm sao. Kỳ Phương không nhận ra ngay. Tự nhiên, anh nghe từ lồng ngực mình thổi phào ra một hơi dài nhẹ nhõm. Dù ai có nói gì, anh vẫn tin ông là một bác sĩ nhân từ tốt bụng.

Không tin, không bao giờ tin Nguyệt Cầm là con ma hung ác, là nỗi ám ảnh dân làng trong nhiều ngày tháng vừa qua, nhưng để khẳng định lập trường vững chắc của mình. Đêm nay Kỳ Phương sẽ lên lút mời cô đi dạo như lời gã kia đã mách.

Lần này Nguyệt Cầm không phải leo rào, cũng chẳng gặp phải chút khó khăn nào. Bởi cha của cô còn mãi lo cứu chữa cho một trăm sáu mươi bệnh nhân đang lên cơn khát máu.

Đi chơi giữa lúc công việc bộn bề, Kỳ Phương cũng thấy lòng ray rứt lắm. Hơn ai hết, anh biết rõ, bác sĩ phải khó khăn vất vả như thế nào mới có thể cứu chữa được một số lượng bệnh nhân như thế.

Những con bệnh đã lên cơn đột ngột, cũng như con ma đột nhiên xuất hiện không đúng lệ thường đi làm mọi việc rồi tung lên. Đầu tiên là việc phòng thủ.

Kế đến là số lượng máu dự phòng. Phải đến mười hai ngày nữa thì số lượng máu đăng ký ở trung tâm huyết học mới được điều về. Trong lúc cấp bách này, lấy đâu số lượng máu cần thiết để tiếp đủ cho hơn một trăm sáu mươi con bệnh.

Đành nhìn họ chìm dần vào cái chết ư? Không kịp đưa họ lên tuyến trên. Đoạn đường xa quá... nhìn những thân nhân của những con bệnh tối sầm đi, lòng Kỳ Phương đau nhói.

- Có cách giải quyết rồi...

Giữa bốn bề im lặng, giọng bác sĩ bỗng vang lên mừng rỡ. Ồ!... Mắt Kỳ Phương sáng bừng lên. Không cần ông lặp lại đến hai lần, những người dân làng đồng loạt xắn cao tay áo. Tự nguyện hiến dòng máu đỏ của mình cứu sống đồng loại.

Cảm động thay, cao quý thay lòng nhân đạo. Cùng bác sĩ cắm kim vào tĩnh mạch những con người vốn còm nhom, gầy yếu vì cuộc sống khó khăn, mắt Kỳ Phương bỗng cay xè. Cùng với họ, anh cũng bằng lòng hiến một phần máu đỏ.

- Ba à, cho con hiến máu với.

Nguyệt Cầm cũng xắn cao tay áo. Nhưng... bác sĩ đã lắc đầu:

- Không được.

- Sao thế? - Nguyệt Cầm nín thở hỏi. - Ba đừng thương con quá! Cho con hiến máu cứu người với. Kéo mọi người lại nghĩ ba vị thân, vị kỷ bây giờ...

Mặc cho con gái nài nỉ, bác sĩ vẫn cứng lòng. Ông có quyền làm thế, dân làng không

trách. Nhưng... Kỳ Phương lại không nghĩ thế. Ông không bao giờ vị thân vị kỷ. Không lấy máu Nguyệt Cầm... hẳn ông có một lý do chính đáng.

- Kỳ Phương! Anh sao vậy? Nãy giờ ra đây thấy anh trầm ngâm chẳng nói lời nào!

Giọng Nguyệt Cầm vang lên trong trẻo. Giật mình thoát khỏi cơn suy tưởng, Kỳ Phương quay người lại, dưới ánh trăng đêm, vẻ mặt lo lắng của Nguyệt Cầm hiện ra đẹp hơn bao giờ hết. Gương mặt này mà lại có thể xấu xa kinh khiếp như con ma trong tấm ảnh hôm nào ư? Thật là một lời phỉ báng, một sự xúc phạm không thể nào tha thứ được. Tự nhiên nghe giận sôi, Kỳ Phương nghiêng răng mắng lớn:

- Đồ vu khống, khốn kiếp...

- Sao anh mắng em?

Thấy Kỳ Phương bỗng hét lên, Nguyệt Cầm sợ hãi, co rúm người lại.

Kỳ Phương ôm lấy vai cô:

- Đừng sợ, anh không phải mắng em.

Đôi mắt cô gái hoang mang mở lớn:

- Thế anh mắng ai?

- Một thằng khốn kiếp. - Trong cơn tức giận, Kỳ Phương không thể kiềm lại. Hẳn dám bảo em chính là con ma hút máu.

- Em ư? Em là ma ư? - Quá đổi kinh hoàng, Nguyệt Cầm run rẩy lùi về sau một bước.

- Thế anh có tin không?

- Nếu tin anh làm sao dám cùng em đi dạo. - Kỳ Phương bật cười lớn.

Rồi sẵn trớn, Nguyệt Cầm đùa luôn:

- Bộ anh không sợ em hút máu của mình sao?

- Thật không thể tưởng tượng!

Những lời nói của Kỳ Phương sao mà khủng khiếp. Nguyệt Cầm bỗng nghe cơ thể còn cào một cảm giác lạ lùng. Danh từ "hút máu" sao như kích động, cơ thể nóng bừng, cổ họng cháy khô khiến Nguyệt Cầm chỉ muốn uống ngay một thứ gì đó.

- Anh nói chơi bộ làm em giận hả?

Giây lâu, không nghe Nguyệt Cầm lên tiếng, ngỡ cô giận thật Kỳ Phương quay sang xin lỗi. Nhưng chưa kịp quay đầu lại thì anh đã thấy một bàn tay móng vuốt đầy lông lá níu chặt cổ mình.

Sợ hãi nhưng bằng một bản năng sinh tồn, Kỳ Phương vùng mạnh người ra rồi sững người chết lặng. Điều vô lý hoang đường nhất đang hiện ra trước mặt anh. Nguyệt Cầm, người con gái ngây thơ xinh đẹp nhất đời, dần lột xác trở thành một con ma kinh khủng nhất.

Bất ngờ lẫn bàng hoàng khiến máu trong người Kỳ Phương như đông đặc lại. Ngắc người ra như pho tượng đá, anh quên cả việc vùng chạy thoát thân. Đến khi con ma nhào lên chụp lấy mình, anh mới hoàn hồn chột tỉnh. Không còn đường để chạy nữa rồi. Trong cơn bối rối, Kỳ Phương chợt nhớ đến lần thoát nạn của mình kỳ trước. Chiếc máy ảnh, con ma rất sợ thứ ánh sáng loé lên bất ngờ. Lăn tay xuống lưng tìm chiếc đèn pin Kỳ Phương bất thần rọi thẳng vào mặt con ma.

Ánh sáng đã làm con ma hoảng sợ mất một giây, đủ để Kỳ Phương chụp nhanh hòn đá dưới chân mình đập mạnh vào đầu nó. Cú đập vừa đủ mạnh làm cho con ma ngất xỉu.

Thoát nạn, Kỳ Phương nhảy ào qua con mương trước mặt. Được mấy bước, Kỳ Phương bỗng dừng chân quay lại. Anh không thể bỏ mặt con ma, cũng không thể tri hô với mọi người vì đó là Nguyệt Cầm. Dù sao giữa anh và cô cũng có với nhau những điều tốt đẹp. Trước khi làm sáng tỏ chuyện này, anh biết mình phải giữ cho cô bí mật hôm nay.

Nghĩ xong, anh cúi xuống bế bổng cô lên. Nương theo ánh trăng đêm, băng qua con đường tắt. Kỳ Phương trở về ngôi biệt thự một cách âm thầm.

* * *

Truyền song bạch máu cuối cùng cho nạn nhân cũng quá nửa đêm. Cái bụng đói như, lại thêm phần máu bị lấy ra làm cho ông xây xẩm mặt mày. Bước đến mâm cơm, ăn vội một chén cầm lòng, không kịp xỉa răng, uống nước, ông lại biến vào phòng làm việc.

Thời gian không còn nhiều nữa đâu, ông biết mình bây giờ phải tranh thủ từng giây một. Tên Tony Hải đã bắt đầu hành động. Dù hẳn không nói, nhưng ông biết. Sự việc hôm nay đã là một lời cảnh báo đối với ông.

Lấy một mẫu máu đưa vào kính hiển vi, ông bỗng giật nảy người lên sợ hãi. Mảnh kính rơi khỏi tay xuống đất vỡ toang. Có mảnh ghim vào trũng chân đau điếng, ông vẫn thờ người bất động.

Chung cuộc, sắp kết thúc rồi ư? Ngồi thờ xuống ghế, ông nghe mờ mờ hời hợt trên

thái dương mình. Dù hơn ai hết, ông là người biết rõ cái kết quả này. Nhưng... không ngờ... ông thật không ngờ mọi việc lại diễn ra nhanh đến thế.

Reng reng reng...

Tiếng chuông cửa chọt đồn dập. Giương đôi mắt thất thần nhìn vào đám ống nghiệm, ông không buồn đứng dậy.

Tiếng chuông cửa kiên nhẫn vang lên, vang lên từng hồi thúc giục. Buộc lòng, ông phải đứng lên, chậm rãi bước ra cửa:

- Bác sĩ, Nguyệt Cầm...cô....

Cánh cửa vừa hé mở, Kỳ Phương xộc ngay vào. Phải bế nguyệt Cầm suốt quãng đường dài, anh mệt quá, nói không ra hơi nữa.

Vừa nhìn thấy Nguyệt Cầm nửa người nửa ma, đầu lông lá, sắc mặt ông tái nhợt đi. Không nói một lời, giằng lấy Nguyệt Cầm khỏi tay Kỳ Phương, ông bế vội cô vào phòng làm việc.

- Cô ấy đang cùng tôi đi dạo... không hiểu sao...

Bước theo ông, Kỳ Phương vụng về giải thích. Anh không biết mình đáng khen hai đáng trách thước khám phá khủng khiếp này.

Không để ý đến Kỳ Phương, nét mặt ông đầy căng thẳng, hơi thở của Nguyệt Cầm đã yếu lắm rồi. Số lượng hồng cầu trong cô thiếu hụt đến mức không đủ vận chuyển ôxy cho cô nữa.

- Máu! Ông nhìn quanh phòng rồi thở dài tuyệt vọng. Tất cả số máu tìm được đã truyền hết cho bệnh nhân. Chỉ còn một cách duy nhất nữa thôi. Quay sang nhìn Kỳ phương một cái, ông quyết định.

- Kỳ Phương, cậu lập tức lấy giùm tôi một đơn vị máu.

- Vâng... - Cầm lấy ống kim, chọt nhớ ông vừa mới cho máu xong, Kỳ Phương dừng tay lại.

- Không được. Ông vừa lấy một lần, nếu lấy nữa, e nguy đến tính mạng.

- Nhưng... Nguyệt Cầm không thể chết! Cậu lập tức làm theo lời của tôi đi. - Giọng ông vẫn lạnh lùng ra lệnh.

- Không. - Kỳ Phương vẫn cương quyết lắc đầu. - Dù không biết chuyện gì nhưng tôi biết bác sĩ không thể chết vào giờ phút quan trọng này. Nếu cần máu để cứu Nguyệt Cầm, ông hãy lấy máu của tôi.

- Nhưng cậu có khác gì tôi đâu, cũng mới vừa cho máu. - Ông thở dài buồn bã. Lời Kỳ Phương nói đúng. Ông không thể chết, không thể bỏ dở công việc của ông lúc này. Càng không thể lặng yên bó tay nhìn Nguyệt Cầm đi vào cõi chết.

- Tôi sẽ đi tìm người hiến máu. - Kỳ Phương bỗng nảy ra một ý.

Ông chậm rãi lắc đầu:

- Không kịp đâu... nếu không có máu, Nguyệt Cầm sẽ chết trong vòng ba phút nữa.

Lời từ miệng ông nói ra, Kỳ Phương không có lý do gì để nghi ngờ. Lặng lẽ quay người lại, nhìn Nguyệt Cầm thêm thiếp giữa con mê, lòng anh như thắt lại. Dù bây giờ... đã biết cô chính là con ma mà mình từng quyết tâm tiêu diệt, Kỳ Phương vẫn không đành lòng nhìn cô đi vào cái chết. Bên tai, tiếng ông khóc nức lên đau khổ:

- Là tại tôi, tất cả là tại tôi... tạt sao ông trời lại bắt Nguyệt Cầm phải chịu. Nó ngây thơ, vô tội chẳng biết gì...

- Bác sĩ... những ống máu kia...

Chợt nhìn thấy những ống nghiệm chứa đầy máu đỏ trên bên làm việc, Kỳ Phương kêu lên mừng rỡ:

- Ông có thể lấy máu đó truyền tạm cho Nguyệt Cầm không?

- Hà? - Ông ngẩng ngay đầu dậy, ngập ngừng. Những ống máu này... không phải của Nguyệt Cầm. Ông vừa lấy từ người của những bệnh nhân để phân tích. Nó hãy còn mới lắm chưa kịp đông đặc lại. Liệu... có dùng được không...?

- Được hay không thì... ông cũng phải thử thôi. May ra... tâm trí như bừng sáng, ông quay bảo Kỳ Phương:

- Cậu mau bơm hết những ống máu vào kim tiêm cho tôi.

Ông định truyền máu trực tiếp cho Nguyệt Cầm bằng kim ư? - Kỳ Phương e dè trước cách truyền máu quá mạo hiểm của ông.

- Không còn thời gian nữa, đành phải liều thôi. - Vừa nói, ông vừa cầm phập ống tiêm vào tay Nguyệt Cầm.

Một cách chính xác, không dám chậm trễ, Kỳ Phương vội làm theo lời ông, hút hết những ống máu vào kim tiêm và trao nó cho ông. Chưa đầy nửa tiếng, ông và anh đã bơm hết hai mươi ống máu vào người Nguyệt Cầm. Thế nào... có khả quan chút nào không? - Nhìn ông rút kim khỏi tay Nguyệt Cầm, Kỳ Phương hồi hộp hỏi.

Không trả lời anh, ông nhẹ nhàng cầm tay con lên tìm mạch, thời khắc trôi thật chậm chạp.

- Sống rồi. Thành công rồi!

Ba phút trôi qua, giữa lúc Kỳ Phương có cảm giác không còn gì để chờ đợi nữa thì... ông bỗng hét to lên mừng rỡ.

- Sống rồi ư? - Như chưa tin, Kỳ Phương hỏi lại ông.

- Sống rồi.... - Ông ôm chầm Kỳ Phương vào lòng, bật lên tiếng khóc lớn. Nguyệt Cầm đã sống rồi... Kỳ Phương... chính cậu là ân nhân của nó. Tôi thật không biết nói gì... Cảm ơn cậu... cảm ơn...

- Đừng nói như thế! - Kỳ Phương nghe mắt cay xè. - Tôi cũng tình cờ nghĩ ra thôi. Ông... bác sĩ... ông nhìn kìa...

Bỏ ngang câu nói giữa chừng, Kỳ Phương hướng mắt về chiếc giường Nguyệt Cầm đang nằm. Có một sự đổi thay kỳ diệu mà không tận mắt chứng kiến, sẽ không thể nào tin nổi. Từ một con ma đầy lông lá, Nguyệt Cầm dần trở lại hình dáng cũ của mình. Đẹp, hồn nhiên như một thiên thần.

Quay đầu nhìn con một lần nữa ông lại trào nước mắt. Rồi bàn tay thành kính chấp lên giữa ngực, ông nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Cảm ơn trời...

Có rất nhiều câu hỏi quay tròn trong trí óc Kỳ Phương. Hơn bao giờ hết, anh muốn hỏi ông cho ra lẽ, rằng tại sao lại thế, có thuốc nào chữa được bệnh của Nguyệt Cầm không? Nhưng trước nỗi xúc động của người cha, anh lại thấy mình không thể mở lời. Lịch sự, Kỳ Phương gật đầu chào:

- Xin phép bác sĩ, tôi về.

- Cậu về ư? - Ông ngẩng đầu lên, tỏ vẻ ngạc nhiên. - Cậu không muốn nghe tôi kể chuyện này sao?

- Tôi rất muốn, nhưng... - Kỳ Phương mỉm cười, dối lòng. - Trông ông mệt mỏi quá... nên, hẹn một ngày gần đây vậy!

- Không... không hẹn được. - Lắc đầu, ông cất giọng trầm buồn. - Cậu hãy ngồi xuống ghế. Tôi sẽ kể. Ngay đêm nay hoặc không bao giờ nữa.

Vẻ mặt ông đầy nghiêm trọng, Kỳ Phương không dám cãi lời. Ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường Nguyệt Cầm, anh lắng tai nghe từng lời ông kể. Câu chuyện bắt đầu từ hai mươi năm về trước, khi ông chưa thay tên đổi họ, khi ông vừa hoàn thành học hàm thạc sĩ hạng ưu.

Và tuy tuổi đời còn rất trẻ, ông đã làm cho giới khoa học ngạc nhiên với công trình nghiên cứu của mình "Gen di truyền học". Quyển sách của ông được viện hàn lâm chú ý. Họp bàn nhau, họ quyết định tặng ông danh hiệu tiến sĩ. Không chỉ thế... họ còn muốn mời ông về viện hàn lâm cùng cộng sự...

Phần 4

Cầm tờ giấy nơi tay, Hữu Bằng hết đứng lại ngồi. Anh không biết dùng từ gì để diễn tả hết tâm trạng vui mừng của mình vào lúc này. Trở thành giáo sư trong viện hàn lâm. Anh... có nằm mơ cũng không bao giờ dám mơ đến một điều tuyệt vời hơn thế. Xuất thân từ một gia đình lao động nghèo, đông anh em, Hữu Bằng là đứa con duy nhất được cha mẹ cho học đến nơi đến chốn. Không phải anh ích kỷ. Nhiều lúc, nhìn cha mẹ vất vả, tần tảo kiếm miếng ăn. Anh chị em cha mình lem luốc tìm kế mưu sinh, Hữu Bằng cũng thấy xót xa, đau lòng lắm. Rất nhiều lần, anh đòi bỏ học ngang để phụ giúp cha mẹ. Nhưng... mọi người, từ cha mẹ đến các anh chị em của anh đều không đồng ý. Họ bảo:

- Gia đình ta dốt nát, nghèo khổ chịu sự khinh khi, rẻ rúng của người đời bấy lâu nay. Giờ chỉ còn trông mong vào một mình anh. Nếu muốn trả ơn, anh hãy cố gắng học cho thật giỏi, đỗ thật cao, làm rạng rỡ dòng họ. Đói đời hay không giờ chỉ còn hy vọng vào mỗi mình Hữu Bằng thôi.

Những lời nói đó đã động viên Hữu Bằng rất nhiều. Trong suốt cuộc đời học sinh của mình, anh luôn luôn là người đứng đầu danh sách dù điều kiện học luôn thiếu thốn, thua sút mọi người. Giành được bằng tiến sĩ. Hữu Bằng đã làm được điều mình hứa cùng cha mẹ và anh chị.

Hôm qua, Hữu Bằng đã đem mười triệu đồng, số tiền thưởng từ công trình nghiên cứu của mình về cho cha mẹ. Họ không nhận, bảo tất cả là của anh. Nhưng Hữu Bằng chỉ xin nhận lại một triệu đồng tặng vợ. Còn bao nhiêu xin cha mẹ hãy giữ lấy và chia cho các anh chị của mình.

Thấy Hữu Bằng sống có nghĩa có tình, cha mẹ vui lòng lắm. Họ nhận bốn triệu, còn bao nhiêu chia đều cho các đứa con khác. Thời gian trôi, các anh chị Hữu Bằng bây giờ đã lớn, đều có gia đình riêng. Cuộc sống vất vả, bộn ba như ngày trước. Nhưng... không giống với các gia đình khác. Gia đình của Hữu Bằng là một khối đoàn kết, thương yêu khăng khít, quan tâm lẫn nhau như hãy còn ở chung dưới một mái nhà đầm ấm ngày xưa.

Những chăm sóc, cưu mang của mọi người dành cho anh khi mình còn đi học, Hữu Bằng ghi nhớ mãi, anh nhất định sẽ đền đáp khi có dịp và anh cũng tin rằng Hương Huyền ủng hộ anh.

Hương Huyền, là cô vợ mới cưới được một năm của Hữu Bằng. Cô đẹp người, đẹp nết, từng nổi danh là hoa khôi trường đại học Y. Nhưng không phải vì thế mà Hữu Bằng đã cưới cô khi tuổi đời còn quá trẻ, trong tay chưa có sự nghiệp. Từ ngày còn ngồi ở trường đại học, Hữu Bằng vẫn tự nhủ lòng mình rằng, chỉ lập gia đình khi thực hiện xong tâm nguyện.

Tâm nguyện của anh là báo đáp nghĩa sanh thành cho cha mẹ. Đền trả công ơn của anh chị đã lo lắng cho anh ăn học thành tài. Và nhất là anh phải tự tạo cho mình một sự nghiệp vững chắc.

Vậy mà... chưa rời ghế nhà trường, Hữu Bằng đã vội vàng cưới vợ. Anh không hề có ý định cũng không quen biết Hương Huyền. Tất cả đều là sự sắp đặt của thầy chủ nhiệm. Thương cậu học trò nghèo hiền lành, chăm làm, hiếu học lại hết mực thương mình, ông đã mở lời tự nguyện đứng ra lo cho tất cả.

Trước sự yêu mến, nhiệt tình của ông, Hữu Bằng không thể từ chối. Đám cưới của anh được tổ chức đơn giản nhưng thật vui dưới sự chứng kiến của toàn thể giáo sư, sinh viên trường đại học Y khoa. Trong những tiếng trầm trồ, ngưỡng mộ, Hữu Bằng biết cũng không ít tiếng thở dài, tiếc rẻ của các chàng trai một thời đeo đuổi Hương Huyền.

Mình quả may mắn! Mỉm một nụ cười Hữu Bằng hướng mắt ra cửa trông chờ. Hương Huyền đi chợ vẫn chưa về. Cô không biết anh đã hạnh phúc và tự hào thế nào về mình. Cũng như tấm bằng tiến sĩ, Hương Huyền là giấc mơ đẹp nhất cuộc đời anh.

- Xin lỗi, anh có phải là Hữu Bằng, người vừa đạt danh hiệu tiến sĩ?

Một giọng nam trầm chột cắt ngang dòng suy nghĩ của Hữu Bằng. Giật mình ngẩng đầu lên. Nhận ra trước mắt mình là một thanh niên ăn mặc bảnh bao, lịch sự, Hữu Bằng đứng hẳn lên khỏi ghế.

- Vâng ạ! Chính tôi là Hữu Bằng!

- May quá! - Người mới đến cười vui vẻ. - Tôi đến gặp anh đây.

- Vâng! - Hữu Bằng gật đầu hoang mang. - Mời anh ngồi ghế..

- Cứ để tôi tự nhiên. - Ngồi xuống chiếc ghế đầu tap thường, người thanh niên đưa mắt nhìn quanh căn nhà lá nhỏ của Hữu Bằng. - Nhà của anh đây à?

- Vâng - Cảm thấy khó chịu trước cái nhìn soi mói của người khách không quen, Hữu Bằng vào thẳng vấn đề:

- Xin lỗi... anh đến gặp tôi có chuyện gì?

- Chậm đã! - Nhếch nụ cười khó hiểu, anh ta lấy từ trong túi ra một gói thuốc thượng hạng. Đưa ra trước mặt Hữu Bằng, anh ta mời. - Dùng một điếu đi.

- Cám ơn! - Hữu Bằng nhẹ đẩy tay - Tôi không biết hút thuốc.

- Thật đáng tiếc! - Cho gói thuốc vào túi, anh ta bắt đầu giới thiệu. - Tôi là Tony Hải...

Anh ta là người lai. Bây giờ Hữu Bằng mới để ý đến chiếc mũi cao, đôi mắt xanh và mái tóc hoe hoe không thuần Việt Nam.

- Giám đốc nghiên cứu sinh học, tôi đến đây để mời anh cùng cộng tác.

Viện nghiên cứu sinh học! Hữu Bằng có nghe danh. Đây là một viện nghiên cứu của người nước ngoài. Có không ít lời đồn đại về nơi này. Tất cả các nhà khoa học chân chính đều không có cảm tình với nó. Nhưng... vì sao... Hữu Bằng chưa biết rõ.

- Cảm ơn ông đã có lời mời! - Mỉm cười nhã nhặn, Hữu Bằng tìm lời từ chối. - Cách đây một tiếng tôi đã nhận lời mời vào làm cộng sự trong viện hàn lâm.

- Cộng sự với viện hàn lâm ư? - Tony Hải bỗng bật cười lớn. - Anh hãy mau rút lại quyết định của mình. Đó là một quyết định sai lầm đấy.

- Sai lầm ư? - Đôi lông mày Hữu Bằng chau lại. - Vì sao thế?

- Vì.. đó không phải là nơi mà anh có thể phát huy hết năng lực của mình. - Tony Hải nghiêm nét mặt.

- Viện hàn lâm chỉ là một nơi cho các lão già cổ lỗ sĩ nghiên cứu những thứ chán phèo vô dụng thôi.

- Những giáo sư già giàu kinh nghiệm không phải là những người già cổ lỗ sĩ. - Hữu Bằng cảm thấy bất bình trước cách ăn nói của Tony Hải. - Và những công trình nghiên cứu của họ không phải là những thứ chán phèo, vô dụng. Nó thật sự hữu ích cho cuộc sống.

- Có thể! - Tony Hải không nao núng. - Nó hữu ích cho cuộc sống nhưng không hữu ích cho bản thân anh. Với tiền lương một triệu đồng một tháng thì liệu đến bao giờ anh mới có thể tròn tâm nguyện của mình.

- Anh nói gì? - Hữu Bằng giật thót người. Trán trời nhìn gã đàn ông ngồi trước mặt, anh không biết gã là ai, sao có thể hiểu được tâm sự của anh như thế.

- Phải... tâm nguyện của bố anh. - Tony Hải lại mỉm cười một nụ cười thấu hiểu. - Sẽ nhanh chóng được thực hiện nếu như anh chấp nhận lời mời cộng tác với viện nghiên cứu anh học của tôi. Với mức lương khởi đầu mười triệu đồng một tháng... anh có cảm thấy mình cần suy nghĩ lại cái quyết định trước đây của mình không?

- Mười triệu đồng một tháng ư? - Tai Hữu Bằng như ù đi trước sức hấp dẫn của đồng lương vượt quá sức tưởng tượng.

- Đúng vậy! - Gật đầu, Tony Hải đưa ra một miếng mồi câu nữa. - Và số tiền đó còn tăng đến mức bất ngờ nếu anh có khả năng tốt. Ngoài ra, anh sẽ còn được làm việc trong một môi trường hiện đại và đầy đủ phương tiện. Công trình nghiên cứu gen... đề tài anh yêu thích được chúng tôi quan tâm hàng đầu. Anh đồng ý cộng tác với chúng tôi chứ?

Những ý nghĩ quay cuồng làm rối tung đầu óc Hữu Bằng. Cơ hội trước mắt quá lớn lao. Liệu anh có nên từ chối viện hàn lâm... niềm mơ ước một đời hay cái viện nghiên cứu sinh học gì đó... với tâm nguyện báo đền cha mẹ.

- Đừng đắn đo suy nghĩ nữa, chứng bệnh ung thư phổi của ba anh không chờ đợi được lâu đâu.

- Anh nói gì? - Hữu Bằng ngẩng nhanh đầu dậy. - Ba tôi bị ung thư phổi à? Sao ông không nói gì cho tôi biết?

- Ông già giấu anh thôi. - Rút từ trong cặp ra một xấp hồ sơ được photo, Tony Hải ném mạnh xuống bàn, trước mặt Hữu Bằng. - Là bác sĩ, anh hẳn biết đọc các xét nghiệm.

Cầm lấy tờ xét nghiệm, mắt Hữu Bằng vụt tối sầm đi!

Đúng là kết quả xét nghiệm của ba rồi, ông đã bị ung thư phổi từ lâu lắm. Vậy mà... vẫn âm thầm một mình cam chịu, giấu vợ giấu con.

- Tôi chỉ nói vậy thôi, còn quyết định vẫn là của anh. Có đúng không? - Tony Hải vụt đứng lên khỏi ghế. - Hãy suy nghĩ kỹ rồi quyết định cũng chưa muộn. Danh thiếp của tôi đây, chào anh.

Với tâm trạng một kẻ nắm chắc trong tay phần thắng, Tony Hải ngạo nghễ bước đi, bỏ mặc Hữu Bằng với tờ xét nghiệm trên tay. Giữa ơn nghĩa sinh thành và danh tiếng của bản thân mình, anh biết mình chỉ được quyền chọn một.

* * *

Cuối cùng Hữu Bằng quyết định chọn nhận lời cộng tác với Tony Hải. Anh không thể bỏ mặc cha trong cơn bệnh ngặt nghèo đau đớn thể xác vô cùng. Hai tháng lương ứng trước đủ để vô hoá chất lần đầu hòng ngăn chặn chứng ung thư.

Thật ra... cũng không có gì quá lắm. Hữu Bằng không cảm thấu quyết định của mình là một sự hy sinh như lời các anh chị truyền tụng. Với anh, viện hàn lâm hay viện nghiên cứu sinh học cũng giống nhau thôi. Tất cả đều vì con người mà sáng tạo.

Thế nhưng... sự đời thường không đơn giản như Hữu Bằng lầm tưởng. Hai tháng làm

việc ở viện nghiên cứu, bây giờ anh mới biết Tony Hải là người như thế nào, và mục đích của viện nghiên cứu sinh học nhằm phục vụ cái tên viện nghiên cứu sinh học, thật ra chỉ là một cái tên dùng để che mắt mọi người. Nó cũng không thuộc một quốc gia, một tổ chức nào trên thế giới. Nó là của Tony Hải. Và... nó được thành lập chỉ để phục vụ cho những ý đồ đen tối và vụ lợi riêng bản thân lợi dụng sự sơ hở của nhà chức trách, Tony Hải ngang nhiên thành lập một viện nghiên cứu sinh học. Với tôn chỉ nghiên cứu môi trường, chế tạo các loại phân bón vi sinh, hắn đã ung dung bỏ tiền ra mua chất xám của các nhà khoa học. Khi nào có thiên tài về phát minh sáng chế, hắn lập tức tìm đến dùng tiền và thủ đoạn để dụ dỗ về Hữu Bằng là một thí dụ điển hình.

Tony Hải đang nghiên cứu về vấn đề gì? Hữu Bằng không biết được. Anh chỉ biết hai háng nay hắn giao cho anh nhiệm vụ phân tích thành phần một loại máu trông rất lạ. Tò mò... nhiều lần Hữu Bằng muốn dò hỏi bạn đồng nghiệp cạnh bên. Nhưng chẳng một ai chịu mở lời nói rõ.

- Hữu Bằng, anh có điện thoại, giám đốc mời anh lên phòng làm việc gấp.

Chiếc nút đỏ trên bàn bật cháy, giọng cô thư ký thanh thanh. Hữu Bằng giật mình ngẩng dậy. Lau nhanh tay vào chiếc khăn, anh bước đi vội vã.

- Hữu Bằng... ngồi đi. - Vừa thấy anh, Tony Hải vội đứng lên, niềm nở. Chưa kịp hiểu chuyện gì, hắn đã lấy ra một phong thư lớn trao cho Hữu Bằng. - Cho anh đây.

- Tiền ư? - Hữu Bằng hé vội phong bì rồi kêu lên ngơ ngác khi nhận ra đó là tiền. - Rất nhiều, dễ chừng có đến hơn năm mươi triệu.

- Phải. - Gật đầu, Tony Hải lại tiếp tục lấy ra một phong bì khác. - Và cái này nữa, sẽ là của anh nếu anh chịu nhận lời hợp tác với tôi.

Đôi mắt mở tròn, Hữu Bằng như không hiểu. Không phải anh đã nhận lời làm việc với hắn rồi sao?

- Đó chỉ là bước khởi đầu. Tôi cần anh cộng tác ở một công việc cao siêu, vĩ đại hơn nhiều. - Như hiểu nỗi thắc mắc của Hữu Bằng, Tony Hải đứng lên đến ngồi cạnh anh cất giọng dỗ dành. Một tài năng lớn như anh không thể phí phạm với những công việc phân tích đơn giản ấy. Hữu Bằng... có một tổ chức quốc tế muốn nhờ chúng ta chế tạo vũ khí sinh học cho họ. Tôi đã nhận lời là muốn anh cùng hợp tác.

- Vũ khí sinh học ư? - Hữu Bằng thảng thốt.

Xưa nay đã từng nghe vũ khí hạt nhân... anh chưa từng nghe đến loại vũ khí lạ lùng này bao giờ. Tony Hải vỗ vai anh thân mật:

- Phải... một loại vũ khí khủng khiếp không cần đến nguyên tử. Nó không chỉ tiêu hao lực lượng đối phương mà còn làm cho tinh thần của họ bị suy sụp nữa. Hữu Bằng, ý tưởng này rất hay. Nếu thành công, tên tuổi của anh sẽ vang dội lẫy lừng và... dĩ nhiên số tiền anh có được trong vụ này sẽ là không tưởng nổi.

Những ngón tay nắm chặt xấp tiền, Hữu Bằng nghe bối rối. Trong nhất thời anh không thể nào nghĩ được điều gì. Vũ khí sinh học? Điều đó đúng hay sai? Liệu rồi anh có phải hối hận trước quyết định của mình.

Còn... từ chối thì cũng có nghĩa là anh không còn gì cả. Căn bệnh của ba càng lúc càng cần nhiều tiền hơn. Là một bác sĩ, nên không cần hỏi ai Hữu Bằng cũng biết sinh mệnh của cha lúc này như ngàn cân treo sợi tóc.

Ông có thể chết bất cứ lúc nào, vậy mà anh chưa làm một điều gì báo hiếu. Hơn lúc nào hết, Hữu Bằng muốn sửa lại cho ba căn nhà tranh đang mục nát, để ông có thể cùng mẹ sống trong những ngày cuối đời, an nhàn thanh thản.

Con của anh hai vừa đậu đại học, chồng chị ba cần một số tiền để gia cố thêm chuồng trại chăn nuôi... và bao nhiêu mối thâm tình đang cần anh giúp đỡ. Hương Huyền lại đang mang thai, cô không thể sống thiếu thốn sau khi sinh con cho anh được.

Với những ý nghĩ bình thường về vật chất và những nhu cầu tình cảm của một con người mang nặng nợ gia đình, trong một phút, Hữu Bằng đã bước qua lý trí, bằng lòng nhận lời Tony Hải trong một tâm trạng vô cùng thụ động. Anh ngây thơ nghĩ rằng loại vũ khí sinh học của mình sẽ giúp loài người bớt cảnh thương vong đồ nát.

Ý tưởng là của Tony Hải. Hắn muốn anh tạo ra một sinh vật biết hút máu người. Con vật đó không chỉ biết giết người mà còn tạo nên một ấn tượng ma quái nhằm lung lay tinh thần chiến đấu của đối phương.

Chỉ là một con vật biết hút máu thôi ư? Hữu Bằng nghe mừng rơn trong dạ. Theo anh, một con vật như thế ít nguy hiểm hơn một viên đạn rất nhiều.

Thế là anh lao mình vào nghiên cứu. Con vật mà anh chọn chính là loài dơi. Bằng cách tạo ra sự thiếu hụt chuỗi alpha trong cấu trúc Hemolobin anh khiến cho loài dơi kia lâm vào tình trạng thiếu hụt hồng cầu nghiêm trọng. Thêm vào biến đổi cấu trúc gien ở não bộ, con vật vốn hiền lành chỉ biết ăn hoa quả trở nên hung hãn khác thường.

Sự việc được tiến hành thuận lợi. Hữu Bằng đã tính trước, với trọng lượng của mình, một con dơi chỉ hút được nửa đơn vị máu. Đủ làm đối phương khiếp sợ chứ không đủ sức giết chết một con người. Anh không lường trước được một sai lầm. Rằng đã có một loài vi khuẩn xuất hiện trong quá trình nghiên cứu của mình. Chính loài vi khuẩn này đã để lại những hậu quả khủng khiếp về sau.

Vậy là xong, Hữu Bằng thở phào nhẹ nhõm. Chưa vội thông báo kết quả với Tony Hải, anh muốn khoe thành tựu này với Hương Huyền. Cô hẳn là tự hào nhiều về một anh chồng giỏi giang như thế. Số tiền năm mươi triệu đồng còn lại mà Tony Hải hứa đưa anh nhất định sẽ trích một phần cùng vợ đi du lịch. Tội nghiệp Hương Huyền, mang tiếng là vợ của một tiến sĩ mà chưa được cùng anh đi du lịch bao giờ. Từ lúc mang thai, anh đã mãi lo nghiên cứu chẳng ngó ngàng gì chắc cô buồn và tủi thân nhiều lắm.

- Hương Huyền ơi! Ra xem anh mang gì về cho em đây!

Chiếc Toyota dừng lại, vừa bước chân vào nhà, Hữu Bằng đã cất giọng gọi to. Hạnh phúc nhìn thấy vợ ra mở cửa với nụ cười mừng rỡ trên môi.

- Hữu Bằng, anh về sớm quá. Em vẫn chưa kịp làm cơm.

Bước từ từ thôi, kéo té. - Đưa tay ôm lấy Hương Huyền, Hữu Bằng nghe lòng tràn ngập một tình yêu. - Thai nghén mệt mỏi không lo, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chồng. Vừa gặp mặt đã lo cuống cuống với bữa cơm còn đang làm chưa xong. - Hôm nay em có khoẻ không?

- Khoẻ lắm! - Tựa đầu vào vai Hữu Bằng, cùng anh bước vào nhà, Hương Huyền rồi rít khoe. - Anh biết không, hôm nay con đạp những ba lần đó.

- Thật sao? - Đặt tay lên chiếc bụng đã nhô cao của vợ, Hữu Bằng mừng yêu con - Con gái, sao mà nghịch quá. Con làm đau mẹ nữa là ba đánh đòn con đó.

- Em không cho anh đánh đòn con đâu. - Chưa gì Hương Huyền đã bình con, cứ như anh là một người cha hung dữ lắm.

Hữu Bằng bật cười nhìn vợ đưa tay ôm lấy bụng như bảo vệ con:

- Ấy chết. - Hương Huyền bỗng chồm nhanh người dậy. - Nồi cơm... để em xuống xem.

- Cứ bỏ mặc nó đi. - Hữu Bằng kéo tay Hương Huyền lại. - Hôm nay vợ chồng mình đi ăn tiệm.

- Sao mà anh sang thế? - Ngồi xuống lòng anh, Hương Huyền nhẹ lắc đầu từ chối. - Đừng đi anh à! Ăn tiệm mắc lắm. Hãy để dành lo tương lai cho con.

- Đấy! Lại như vậy nữa rồi. - Hữu Bằng nhăn nhó. - Em lúc nào cũng dè xén, trù mìn sò như bà cụ vậy. Đừng lo... anh đã có tiền nhiều lắm rồi đây. Nói xong, để chứng minh, Hữu Bằng lấy từ trong túi ra một xấp tiền dày cộm.

Hương Huyền trông thấy không vui, còn lộ nét hoang mang, lo sợ:

- Tiền ở đâu nhiều thế? Anh làm điều gì bất chính phải không? Trời ơi, em nói với anh rồi... Nghèo bao nhiêu em cũng chịu được mà... anh phải giữ lấy thanh danh.

Cao quý thái tử tấm lòng người vợ lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chồng. Hữu Bằng nghe lòng ngập đầy niềm xúc động. Nhẹ hôn lên mái tóc Hương Huyền, anh trầm giọng:

- Em đừng lo. Anh không bao giờ làm chuyện phi pháp hay phải mất thanh danh. Đây là số tiền thưởng cho công trình nghiên cứu của anh thôi.

- Thật à? - Đôi mắt người vợ long lanh sáng. - Anh đã nghiên cứu được công trình gì sao không nói cho em biết với.

- Anh muốn tặng em một bất ngờ thôi.

Vui vẻ chồm người lên chiếc lồng, Hữu Bằng nhẹ tháo tấm phủ bên ngoài, Hương Huyền vội kêu lên ngơ ngác:

- Là một con dơi ư?

- Phải... là một con dơi. - Hào hứng, Hữu Bằng kể cho Hương Huyền nghe kế hoạch của mình với Tony Hải.

Những tưởng khi nghe xong, cô sẽ mừng rỡ khen anh tài giỏi rồi tặng cho anh một nụ hôn thưởng công. Nào ngờ... sắc mặt Hương Huyền cứ tái dần đi theo câu chuyện kể.

Cuối cùng, như quá đổi bàng hoàng... cô chỉ thốt được một câu:

- Khủng khiếp, thật là khủng khiếp quá!

- Không có gì khủng khiếp đâu. - Ôm vai Hương Huyền, Hữu Bằng mong một sự đồng tình. - Anh đã nghĩ kỹ lắm rồi. So với không hậu quả khủng khiếp của vũ khí. Con dơi của anh... chẳng là gì cả. Em xem, nó chỉ có thể dọa được tinh thần đối phương chứ không giết người.

- Đành rằng thế... nhưng... - Hương Huyền nhẹ ôm lấy chồng. - Là một bác sĩ, một nhà khoa học. Nhiệm vụ của anh là cứu người, là nghiên cứu phát minh ra những thứ có ích cho cuộc sống. Anh không thể vì tiền mà phát minh ra cái điều trái tự nhiên như thế. Anh đã nghĩ đến hậu quả của việc mình làm chưa? Một mai, khi những con dơi khát máu, hung hăng này được nhân thành diện rộng. Khi chúng ta không kiểm soát được chúng... chuyện gì sẽ xảy ra? Nỗi kinh hoàng không còn là của riêng phe đối lập, nó sẽ đe dọa đến cuộc sống của những người dân lương thiện.

- Chuyện không thể đến nỗi ghê rợn như em nghĩ. - Hữu Bằng nhẹ vuốt tóc Hương Huyền. Trong phút chốc, anh đã thấy hối hận vì đã đem câu chuyện rùng rợn này ám ảnh cô. Nhưng để mọi chuyện không xảy ra như em nói, anh sẽ suy nghĩ, nghiên cứu tìm xem có cách nào khiến lũ dơi kia sẽ phải tự huỷ trong một thời gian ngắn.

- Dù anh có nói gì, em cũng không đồng ý với hành động của anh. - Hương Huyền vẫn lúc đầu. Anh có biết, làm như vậy là huỷ hoại môi trường, là tàn nhẫn lắm! Rồi đây loài dơi sẽ vì anh mà tuyệt chủng trên thế gian này.. Không... anh phải huỷ bỏ phát minh này. Hữu Bằng vì đứa con trong bụng, em tha thiết yêu cầu anh dừng công bố nó.

Huỷ hoại môi trường? Diệt sạch loài dơi trên hành tinh? Điều đó... lẽ nào Hữu Bằng không biết. Một khi anh biến đổi gen làm cho loài dơi phải tự huỷ trong một thời gian ngắn, thì cũng có nghĩa là anh đã rút ngắn thời gian sống của một thế hệ dơi nối tiếp. Gen di truyền học...

- Điều đó anh có lạ lòng gì? Nhưng... huỷ bỏ phát minh... - Hữu Bằng biết mình không thể nào làm được, vì số tiền Tony Hải trao cho đã tiêu xài gần hết và... chút kiêu ngạo của bản thân nữa.

Một khi phát minh này được công khai. Tên tuổi của anh nhất định sẽ lẫy lừng vang dội. Mọi người sẽ phải khâm phục xem anh như một vị thánh đã tìm ra cách giải thoát cho loài người, vũ khí sinh học thay cho vũ khí hạt nhân... Điều này thật vĩ đại, phi thường. Sao Hương Huyền lại nhìn sự việc này ở một góc độ tiêu cực quá!

Với suy nghĩ, niềm tin mình đã lập nhiều công hơn tội, Hữu Bằng kiên quyết không nghe lời vợ, mặc cho cô giận dỗi bỏ vào phòng nằm khóc, bữa cơm chiều hôm đó, đã không diễn ra như Hữu Bằng mong đợi.

Rồi Hương Huyền sẽ hiểu mình thôi. Hữu Bằng tự an ủi. Nhìn cô nằm quay lưng lại với mình, anh không buồn, không giận chút nào mà lại càng cảm thấy yêu cô nhiều hơn nữa. Bởi một tâm hồn nhân hậu, mềm yếu như Hương Huyền sẽ không bao giờ chấp nhận cho chồng phát minh ra một thứ vũ khí hại người như thế.

Cuộc sống thôi! Hữu Bằng chỉ muốn nói với cô như vậy. Anh không thể cưỡng lại qui luật của cuộc sống vật chất. Phát minh này tuy độc ác, nhưng nó đã giúp anh làm tròn số phận của một con người với gia đình. Ba mẹ của anh giờ đây đã có thể yên nghỉ trong một căn nhà ấm cúng giữa trời mưa bão. Các anh chị em cũng đều tạm ổn về kinh tế với những phương tiện được anh giúp đỡ cho. Hương Huyền... chỉ một lần này thôi... anh hứa có em... An tâm với lời tự hứa của mình, Hữu Bằng ngủ quên lúc nào không biết...

Ầm...xoảng...

Anh ngủ rất lâu, rất say và chỉ tỉnh lại với một tiếng động vang lên thật lớn từ nhà bếp. Hương Huyền... nghĩ cô vấp té, làm Hữu Bằng sợ điếng hồn. Nhanh như chớp, anh phóng vội ra sau rồi đứng yên bất động.

Trước mắt anh là một cảnh tượng quá hãi hùng. Hương Huyền đang dùng hết sức bình sinh gỡ con dơi ra khỏi cổ mình nhưng không được. Hai hàm răng của nó đã cắm sâu vào làn cổ trắng ngần, một dòng máu đỏ ngọt lành đang chạy vào bụng nó.

-Ồ không! - Hữu Bằng kêu lên sợ hãi. Anh chạy vội đến bên Hương Huyền tiếp cứu. Nhưng cũng như cô, anh không làm gì được. Để không tổn hại đến vợ, anh đành phải đứng yên chờ cho con vật hút đến no bụng máu.

- Khốn kiếp! - Một tay đỡ lấy Hương Huyền, Hữu Bằng dùng cánh tay còn lại đập mạnh con dơi xuống đất, con vật bị đập trúng đầu giãy chết liền ngay lập tức. Như chưa hả cơn giận, Hữu Bằng còn dùng chân đá mạnh vào bức tường trước mặt.

- Hương Huyền... - Thanh toán xong con vật, Hữu Bằng quay sang nhìn vợ. Vì quá khiếp đảm, cô đã ngất đi! Nhẹ đặt Hương Huyền nằm trên giường, nhìn cô xanh xao trong cơn mê, cổ bị hằn sâu vết răng dơi, Hữu Bằng ân hận quá. Anh không ngờ nạn nhân đầu tiên của phát minh này lại là người vợ yêu quý của anh.

- Ui da... - Tiếng Hương Huyền rên khẽ.

Hữu Bằng mừng rỡ nắm lấy tay cô:

- Hương Huyền ơi! Em tỉnh rồi sao?

- Con dơi đâu rồi... - Tâm trí vừa tỉnh lại, Hương Huyền lập tức nhớ đến nhớ đến con vật đã tấn công mình.

- Anh đã đập nó chết rồi... Nhưng nó làm sao mà tấn công em được. Anh đã nhốt nó rất kỹ. - Hữu Bằng đỡ cô dậy.

- Tại em bắt nó. - Đưa mắt nhìn xác con dơi bết máu dưới chân tường, Hương Huyền hạ giọng.

- Bắt nó? - Hữu Bằng lạ lẫm. - Tự nhiên em bắt nó làm gì?

- Em muốn giết nó đi. - Giọng Hương Huyền như muốn khóc. - Dù em biết làm như vậy anh sẽ không vừa ý. Nhưng em thà bị anh giận chứ không thể để anh phát minh ra loạt sinh vật khủng khiếp này.

- Em ngây thơ quá! - Nhẹ vuốt tóc Hương Huyền, Hữu Bằng cười triu mến. Anh không

giận em cũng như em không thể huỷ phát minh của anh khi chỉ giết con dơi ấy. Với công trình trong tay, anh vẫn còn có thể tạo ra những con dơi khác kia mà...

Em đúng là ngây thơ thật áp mặt vào tay chồng, Hương Huyền cười như con nít. - Chẳng những không cản được anh mà còn bị con dơi tấn công ngược lại. Ôi! Nó thật là hung hãn. Em vừa mở cửa lồng là nó đã tấn công ngay. - Nói đến đây sợ quá, Hương Huyền khóc nức lên.

Hữu Bằng nhẹ vuốt tóc cô:

- Thôi đừng sợ nữa. Mọi chuyện đã qua rồi. Ngày mai... anh sẽ cho em uống nhiều sắt và axit pholic để bù lại lượng máu đã mất đi. Bây giờ, em ngủ đi, anh sẽ dỗ cho em ngủ nhé.

- Nhưng anh phải hứa với em huỷ bỏ phát minh của mình. - Nắm lấy tay Hữu Bằng, Hương Huyền nài nỉ. - Hứa đi anh!

- Anh không hứa được. - Hữu Bằng lắc đầu. - Em biết để phát minh ra công trình này, anh và Tony Hải đã mất nhiều công sức và tiền bạc. Anh không thể nào huỷ bỏ trong một giây...

- Rồi anh sẽ phải trả giá cho hành động của mình. - Nước mắt ứa ra, Hương Huyền nói trong bất lực và Hữu Bằng thở hắt ra. Anh không muốn làm cho vợ phải buồn. Nhưng cũng không thể huỷ bỏ tâm huyết của mình cho cô vừa lòng được.

* * *

Lặng lẽ đến bên bàn thờ đốt một nén nhang cho vợ rồi đến bên con ngời xuống, Hữu Bằng vẫn không tin những gì xảy ra là sự thật.

- Không, anh không bao giờ tin là Hương Huyền đã chết đâu. Tất cả chỉ là một giấc mơ, một cơn ác mộng hãi hùng. Ngày mai này, khi tỉnh lại, anh vẫn thấy mình ngồi trên bàn, vui mừng với thư mời cộng tác của viện hàn lâm.

- Phải, tất cả sẽ được làm lại từ đầu. Sẽ không có sự xuất hiện của Tony Hải. Mà dù có anh cũng nhất định sẽ không nhận lời của hắn. Để đừng bao giờ tồn tại một phát minh ghê ghê đây tội lỗi, để Hương Huyền của anh mãi là cô vợ trẻ, hiền lành, nhân hậu bên chồng và Nguyệt Cầm, đứa con khờ của anh không phải lìa xa mẹ khi vừa tròn một ngày tuổi.

- Nhưng... đã muộn rồi. Dù có gào thét, có khóc la ân hận trọn kiếp này anh cũng không thể nào làm gì được nữa. Vĩnh viễn anh đã mất đi người vợ yêu quý nhất của đời mình. Vĩnh viễn không bôi xóa khỏi lương tâm một niềm cắn rứt đau thương...

Nhớ hôm ấy, giải quyết xong bài toán học búa trong phương trình minh họa, Hữu Bằng hài lòng đóng khung công thức cuối cùng. Vừa đứng lên định thông báo tin mừng cùng Tony Hải thì điện thoại reo vang:

- A lô... - Anh trả lời với một tâm trạng đầy hưng phấn. Nhưng... bên kia đây bây, giọng của má anh hoàn toàn trái ngược.

- Alô... là má đây. Hữu Bằng! Con về mau, Hương Huyền đã chuyển dạ rồi.

- Sao? - Hữu Bằng ngạc nhiên quá đỗi. - Đã chuyển bụng rồi à? Hãy còn hơn một tháng nữa kia mà? - Rồi anh lo lắng... - Cô ấy có bị té ngã không?

- Không! - Giọng bà gấp rút. - Tự nhiên lúc chiều sang ăn cơm với má, vợ con bỗng la đau bụng rồi vỡ ối. Má đưa nó vào bệnh viện xong là gọi điện cho con ngay. Hiện bác sĩ đang thăm khám cho Hương Huyền trong phòng đó. Hữu Bằng ơi... liệu vợ con có chuyện gì không? Sao má lo quá.

- Không có chuyện gì đâu. - Hữu Bằng bình tĩnh. - Cô ấy sanh non... hiện nay vẫn có nhiều người sanh thiếu tháng như thế mà đứa bé vẫn khoẻ mạnh thông minh. Má đừng lo quá!

- Ủ thôi. Má vào với nó đây.

Bà cúp máy lâu rồi mà Hữu Bằng vẫn còn cầm mãi cái ống nghe. Trấn an mẹ nhưng sao lòng anh hồi hộp quá. Tự nhiên sao lại sanh non? Sức khoẻ của Hương Huyền tốt lắm kia mà...

- Tôi có chuyện gấp phải về sớm đây. - Thông báo với cô thư ký xong, Hữu Bằng chạy như bay ra cửa. Không kịp chờ thang máy, anh phóng luôn xuống bốn tầng lầu bằng cầu thang bộ. Tự mình lái chiếc Toyota, anh chạy thẳng vào bệnh viện.

- Hữu Bằng. - Đang nhấp nhòm trước cửa phòng cấp cứu vừa thấy bóng anh, bà Tịnh chạy ra ngay. - Vợ của con có vấn đề rồi. Bác sĩ phải quyết định mổ gấp bỏ mẹ, cứu con... nhưng mẹ chưa có ý kiến.

- Má nói gì? - Chiếc cặp rơi xuống đất, Hữu Bằng nghe như có tiếng sét nổ trong đầu. - Tại sao lại có chuyện như vậy được.

- Má không biết. - Bà khóc nức nở. - Gọi điện cho con xong, nghe bác sĩ báo thế, tâm trí má rụng rời, còn không dám ký vào tờ cam đoan cùng cô y tá.

Nhẹ tay đẩy mẹ sang bên, Hữu Bằng xăm xăm bước vào phòng cấp cứu. Một cô y tá trông thấy anh chạy lại ngay:

- Xin lỗi, anh có phải là chồng của cô Hương Huyền không ạ? Nếu phải, xin nhanh chóng ký vào giấy cam đoan để chúng tôi tiến hành phẫu thuật. Tình trạng đã nguy cấp lắm rồi.

- Tôi muốn gặp bác sĩ điều trị. - Hữu Bằng vẫn bước đều. - Tôi muốn biết điều gì đã xảy ra cho vợ tôi?

- Có chuyện gì ồn ào thế? - Một vị có lẽ là bác sĩ trưởng khoa, nghe tiếng ồn vội bước ra với vẻ khó chịu. Rồi chợt thấy Hữu Bằng, ông ta đổi ngay thái độ. - Ồ! Hữu Bằng, cậu đi đâu mà nét mặt căng thẳng thế?

- Thái Tuấn! - Nhận ra bạn học cũ, Hữu Bằng mừng rỡ, chộp mạnh lấy vai Thái Tuấn. - Hương Huyền là vợ tôi, cậu nói mau đi! Chuyện gì đã xảy ra?

- Hương Huyền là vợ cậu ư?... - Gương mặt Thái Tuấn lộ vẻ lo lắng. - Tớ thật cũng không biết giải thích thế nào với cậu về tình trạng của vợ cậu bây giờ.

- Tại sao? - Hữu Bằng nôn nóng.

Thái Tuấn thở ra một hơi dài:

- Vì bệnh của vợ cậu... tớ chưa từng được học. Có một sự phân huỷ máu rất là lạ đang diễn ra với tốc độ nhanh trong người Hương Huyền.

- Nghĩa là...? Một cái chết dần vì mất máu đang đến với Hương Huyền ư? - Hữu Bằng nhanh chóng hiểu ra sự việc.

Thái Tuấn lặng lẽ gật đầu. Hữu Bằng lại kêu lên:

- Thế sao cậu không cho truyền máu?

- Vô ích! - Thái Tuấn lắc đầu. - Tôi cũng đã nghĩ đến cách này và làm thử. Nhưng... tốc độ tan máu rõ ràng xảy ra nhanh hơn nếu có sự xuất hiện của máu lạ vào người. Qua xét nghiệm... tình trạng tan máu kia có thể lan truyền đến thai nhi. Nên việc làm duy nhất hiện nay là phẫu thuật gấp cứu con bỏ mẹ

- Không, tôi không tin... tôi không đồng ý. - Như một người bị mất tích, Hữu Bằng hét lớn. - Các người chưa tận dụng hết khả năng. Bằng mọi giá phải cứu Hương Huyền. Tôi cam lòng mất con để còn cô ấy..

- Hữu Bằng... bình tĩnh lại. - Đặt tay lên vai Hữu Bằng, Thái Tuấn ôn tồn. Tôi hiểu cậu... nhưng... đã bó tay rồi. Tốt nhất... bây giờ cậu hãy trở vào gặp Hương Huyền, nói với cô ấy vài câu trước khi quá muộn.

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, vừa nhìn thấy Hương Huyền nằm xanh xao trên giường bệnh. Hữu Bằng vội lao vào. Nắm lấy tay cô, anh nói dồn dập:

- Hương Huyền... em đừng sợ... anh sẽ cứu em.

- Không kịp nữa đâu. - Nhẹ mở đôi mắt u hoài, Hương Huyền mím một nụ cười héo hắt. - Anh đừng tốn công vô ích.

- Em đừng nghĩ quẩn. - Hữu Bằng áp bàn tay lạnh giá của vợ vào mặt mình. - Bệnh của em không có gì nguy hiểm cả.

- Anh dối em làm gì? - Hương Huyền xót xa. - Đừng quên em cũng từng là bác sĩ như anh. Chứng bệnh của em không thuốc chữa. Bởi nó chính hậu quả của việc anh làm.

- Em nói sao? - Hữu Bằng nghe sống lưng mình lạnh toát.

Hương Huyền nhẹ chớp mi nói:

- Gần đây, thấy trong người không khỏe, lại luôn chóng mặt, nhức đầu, em đã tự thử máu của mình để rồi phát hiện số lượng hồng cầu giảm đi một cách rõ ràng không nguyên do.

- Thế tại sao em không cho anh biết?

- Em muốn nói... nhưng dạo này anh quá bận... đi sớm về trễ, loay hoay công việc nên quên đi mất. - Hơi thở bỗng trở nên khó khăn, sợ mình sẽ không kịp nói hết những điều đề nghị, Hương Huyền vội nói nhanh. - Hữu Bằng, em đã phát hiện ra... có một loài vi khuẩn được sinh ra từ nước bọt của con dơi. Loại vi khuẩn đó phá huỷ hồng cầu... có khả năng truyền bệnh rất cao... nguy hiểm lắm... nên... anh không nên công bố phát minh này...

- Đừng nói nữa... - Nhận thấy mạch đập của cô yếu dần đi, Hữu Bằng lo lắng. - Anh lập tức truyền máu cứu em...

- Không kịp đâu... - Hương Huyền nín áo Hữu Bằng, khi thấy anh dọn quay lưng. - Đừng chần chừ nữa nếu anh muốn cứu đứa con mình. Hữu Bằng, lần cuối... anh mau hứa với em đi. Anh không được công bố phát minh này..

- Hứa! Anh hứa với em. - Nước mắt tuôn ràn rụa lên môi, Hữu Bằng gật đầu nhanh như một con bura củi.

Hương Huyền tặng cho anh nụ cười cuối cùng của cuộc đời mình.

- Vậy là em an tâm lắm.

Rồi cô ngheo đầu sang bên kia, lịm dần đi. Hốt hoảng, Hữu Bằng bổ nhào ra cửa, gọi to:

- Bác sĩ... Thái Tuấn... mau cứu vợ tôi!

Các bác sĩ lập tức chạy nhanh vào phòng mổ, vây lấy Hương Huyền, họ vội vàng làm các thủ tục cấp cứu. Một bàn tay đặt lên vai Hữu Bằng, Thái Tuấn trầm giọng nói:

- Như vậy nhé!

Không còn đường chọn lựa, Hữu Bằng đành gật đầu trong nước mắt. Cửa phòng phẫu thuật sập lại ngay trước mắt, ngọn đèn đỏ bật lên, Hữu Bằng cảm nhận được rất rõ ràng. Con dao mổ lên tay Thái Tuấn vừa cắm phập xuống tim mình đau nhói. Hương Huyền đã chết rồi... chết vì sai lầm của chính bản thân anh...

- Oa...oa... oa...

Tiếng khóc con trẻ chột vang cắt ngang dòng suy nghĩ của Hữu Bằng. Cúi xuống nôi bế con lên tay, anh dịu dàng đặt bình sữa pha sẵn vào miệng Nguyệt Cầm. Nhìn con nút một cách khó khăn, anh nghe lòng quặn thắt.

Tội nghiệp con... cả cuộc đời không bao giờ được biết thế nào là dòng sông ngọt ngào từ bầu sữa mẹ, cũng như sẽ không bao giờ được gọi tiếng mẹ thiêng liêng, triu mến như mọi người.

- Tất cả là tại ba! Hữu Bằng tự sỉ vả mình. Ba quá tầm thường, ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân. Nếu mẹ của con không kịp phát hiện ra rồi dùng cái chết của mình để cảnh tỉnh, ba đã phạm một tội tày trời, đã gây nên một thảm họa lớn với cuộc đời rồi. Nguyệt Cầm ơi, con có biết... một mai khi phát minh của ba được tung ra... sẽ không chỉ là một cái chết thương tâm của mẹ con, mà hàng trăm, hàng ngàn người cha, người mẹ vô tội sẽ phải chết oan vì con vì khuôn bất ngờ này. Mẹ con thật ra không chết oan đâu... Hương Huyền... anh nhất định không làm em thất vọng.

Nhẹ nhấc bình sữa ra khỏi miệng Nguyệt Cầm, Hữu Bằng âu yếm đặt con xuống nôi, cất giọng ầu ơ cho nó ngủ rồi đứng lên. Đến bên bàn thờ vợ, anh thành khẩn đặt một nén nhang.

- Từ nay sẽ không còn phát minh cũng như không tồn tại một Hữu Bằng nào trên thế gian này nữa. Hương Huyền em vừa ý không, anh đốt bỏ công thức của mình đây.

Ngọn lửa loé lên trong phút chốc đã thiêu rụi cái công trình chưa công bố thành tro. Tâm huyết, công sức bao ngày tan biến trong chớp mắt, nhưng Hữu Bằng không cảm thấy buồn, thấy tiếc. Lương tâm phần nào thanh thản với ánh mắt long lanh trong sáng của Hương Huyền trong di ảnh.

Bước đến bàn viết một bức thư trao trả toàn bộ tài sản cho Tony Hải, Hữu Bằng quyết

định từ bỏ thế giới danh vọng của mình. Tìm đến một làng quê yên bình, sống đời gà trống nuôi con, xa vòng danh lợi. Những tưởng sẽ sống yên bình với con thơ. Dem hết sức mạnh cống hiến cho nhân loại như một chút cũng lao chuộc lại lỗi lầm.

Thế nhưng... cuộc đời không dễ dàng tha thứ cho những lỗi lầm trong dĩ vãng của Hữu Bằng.

Sau bao năm nằm yên trong cơ thể Nguyệt Cầm, con vi khuẩn năm xưa bùng sống dậy, tiếp tục gieo rắc kinh hoàng...

.....

Câu chuyện đã kể hết lâu rồi, vậy mà... Kỳ Phương vẫn ngồi yên bất động. Sao như huyền thoại, hoang đường không tin được. Người đàn ông đang ngồi trước mặt anh đây, trông hiền từ, nhân hậu thế, không ngờ lại là chủ nhân của một phát minh tàn nhẫn, rùng rợn nhất. Ông đã là thủ phạm giết chết vợ mình. giờ lại sắp trở thành đao phủ giết luôn đứa con gái yêu thương duy nhất trong cuộc đời ông.

Ông đáng giận hay đáng thương Kỳ Phương không thể nhận xét thế nào cho đúng. Cả hai chăng? Ông đáng bị lên án, bị nguyên rủa, nhưng cũng đáng thương, đáng được thông cảm lắm. Thế mới biết có những sai lầm không thể nào sửa chữa. Chỉ một chút cạn suy là ân hận một đời.

- Kể với cậu, tôi không mong nhận được sự đồng tình hay thương hại. - Giây lâu trong im lặng, ông chợt cất giọng trầm buồn. - Dù không hề cố ý... tôi cũng trở thành kẻ sát nhân gián tiếp giết chết vợ, con mình... và cả một trăm sáu mươi người vô tội khác.

- Bác sĩ nói sao? - Kỳ Phương giật thót người sợ hãi. - Không lẽ... Nguyệt cầm và những người kia...

- Phải... - Không để Kỳ Phương nói hết câu, ông đã gật đầu cướp lời. Một khi những con tan máu vượt khỏi tầm kiểm soát, tất cả phải chết... một cái chết oan ức tức tưởi như Hương Huyền ngày xưa vậy.

- Không có thuốc gì... cách gì cứu được sao? - Kỳ Phương tự biết mình hỏi một câu thừa. Nhưng ý nghĩ Nguyệt Cầm cùng những người vô tội kia phải chết làm anh tối tăm mặt mũi.

- Tôi đã làm đủ mọi cách. Nhưng... ngả đầu ra sau ghế, ông nói trong tuyệt vọng. - Chẳng thể nào ngăn chặn sự phát triển và huỷ diệt con vi khuẩn ấy. Nó sẽ còn lan rộng... lây truyền nếu chúng ta không cương quyết một lần dứt bỏ đi.

- Dứt bỏ nó... - Kỳ Phương chợt rùng mình sợ hãi. - Bác sĩ... lẽ nào... ông đành tâm giết họ

ư?

- Tôi thật không thể nhẫn tâm. Nhưng... gục đầu vào lòng bàn tay, ông ngập ngừng giây phút. - Bây giờ ngoài cách này, tôi không còn nghĩ ra cách nào hay hơn được. Nếu không ngăn chặn, dập tắt ngay... e số người phải chết còn tăng mãi.

- Tàn nhẫn quá! Kỳ Phương cắn nhẹ môi mình. Nghĩ đến một ngày phải đưa Nguyệt Cầm vào cũi chết, tim Kỳ Phương đau nhói.

- Bác sĩ... - Nắm lấy tay ông, anh van vãn. - Ông đừng vội thất vọng, bỏ cuộc sớm như vậy. Hãy cố tìm xem, may ra còn có cách cứu vãn tình hình.

- Không còn cách nào khác hơn đâu. - Nhẹ gõ tay xuống bàn tay Kỳ Phương, ông lặng người đi trong nỗi đau tất nghẹn. - Anh bạn trẻ, anh không cần phải van xin, an ủi ta cứu người đâu. Hơn cả cậu, khi đi đến quyết định này, tôi đã ray rứt, suy nghĩ kỹ. Dù không thương đám người kia, tôi cũng phải nghĩ đến Nguyệt Cầm. Nó là con gái của tôi, đứa con duy nhất cậu biết không?

Đọc được những nỗi ray rứt trong ánh mắt khổ đau đầy tuyệt vọng của ông, Kỳ Phương thở ra một hơi dài:

- Rồi ông định... giết họ bằng cách nào? Ông sẽ phải trả lời ra sao trước pháp luật?

- Tôi sẽ không giết họ cũng không làm gì cả. Tôi chỉ nhốt họ vào một căn phòng thật kín, để họ không hút được máu người. Một khi không còn máu, họ sẽ phải tự chết thôi.

- Còn Nguyệt Cầm...ông cũng sẽ... dùng cách này ư? - Kỳ Phương nghe lòng thảng thốt.

- Phải. - Hướng mắt nhìn con, ông trù mến nói. - Tôi sẽ cho con tôi một liều thuốc an thần, rồi cùng ra đi với nó.

- Sao? - Kỳ Phương nhảy nhồm. - Bác sĩ... ông sẽ... tự vẫn ư? Không... tôi không đồng ý cho ông làm một việc tiêu cực như thế.

- Tôi không tiêu cực. - Môi hé nụ cười buồn, ông đặt tay lên vai Kỳ Phương thân mật. - Tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi. Với bao nhiêu tội lỗi đã gây ra, tôi thấy mình có chết đi cũng chưa đền đủ đâu.

- Đúng. - Kỳ Phương nhìn thẳng vào mặt ông nghiêm khắc. - Với một cái chết của mình, ông không đền đủ tội với những người đã chết. Nhưng với sự sống, với tài năng của mình... ông là thiên tài hiếm có... đừng... đừng thêm một lần phạm sai lầm.

- Thông minh xuất chúng, tài năng tốt bụng... - Ông bật cười lớn. - Những danh từ đó

không còn đúng với một lão già lụm cụm như tôi nữa. Kỳ Phương, kể cho cậu nghe tất cả, tôi không phải chờ nghe cậu cản. Tôi chỉ muốn giúp cậu hoàn thành thiên phóng sự điều tra của mình. Cậu hãy viết tất cả lên mặt báo, rõ ràng, cụ thể từng chi tiết. Nêu đích danh từng tên nhân vật thật. Tôi muốn... tai tiếng của mình trở thành một tấm gương để người đời thông vào cùng suy gẫm và đánh giá. Hy vọng nó sẽ là bài học hữu ích cho những nhà khoa học. Tiền... tuy cần thiết, tuy không thể thiếu trong cuộc sống mỗi người, nhưng đừng bao giờ đánh mất bản thân, bán rẻ lý trí và nhân phẩm của mình.

Ý ông đã quyết... Kỳ Phương biết mình sẽ không bao giờ thay đổi được nếu không tìm ra một cách giải quyết triệt để hơn.

Thế còn Tony Hải...còn cái viện nghiên cứu sinh học giả hiệu của hắn thì sao? - Chợt nhớ đến gã người lai đã mách bảo mình, Kỳ Phương nhất mực quan tâm. - Ông cứ để hắn mặc tình nhòn nhơ ngoài vòng pháp luật tiếp tục gây tội sao?

- Hắn sẽ không bao giờ còn có tội nữa. - Ông mỉm cười. - Hôm qua tôi đã viết một tờ tường trình gửi Lên Bộ tố cáo việc làm của hắn. Với tất cả bằng chứng mà tôi đã thu thập được, tôi tin rằng, không bao lâu nữa hắn cùng cái viện khốn kiếp kia sẽ bị trục xuất khỏi Việt Nam.

- Ông đã hành động đúng. - Kỳ Phương tỏ vẻ thán phục. - Lẽ ra ông phải làm như thế từ lâu rồi.

- Đó cũng là một sai lầm ông thừa nhận. Vì ích kỷ, vì sợ ảnh hưởng đến tiếng tăm, uy tín của mình tôi đã không dám đứng ra tố cáo, vạch trần âm mưu của hắn. Để từng ấy năm trời phải sống âm thầm, trốn tránh như một loài côn trùng. Vì tôi mà Nguyệt Cầm phải sống trong thiếu thốn trăm bề. Làm như vậy, tôi...còn thua loài cầm thú...

Muốn nói một lời để an ủi sẻ chia cùng ông mà tìm mãi chẳng được từ nào, Kỳ Phương đành đứng lên từ tạ ra về.

Bây giờ anh có thể đặt bút một lèo viết hết thiên phóng sự, cũng như có thể kết thúc câu chuyện "Chuyến tàu đêm" một cách dễ dàng. Thế nhưng, Kỳ Phương biết mình sẽ chẳng viết một dòng nào. Anh không thích một kết cục tàn nhẫn, đau thương vậy... phải tìm một kết thúc khác, nhân bản hơn, tốt đẹp hơn. Song... anh sẽ tìm thấy ở đâu trên bầu trời cao rộng đẹp để ánh dương hồng kia có phải...?

Phần 5

- Thế này là thế nào? Anh mau lập tức trả lời tôi...

Xấp bản in bị ném mạnh xuống bàn, giám đốc Trần đùng đùng giận dữ. - Tên Kỳ Phương đó, hấn chết gì chỗ nào? Tại sao anh không tìm liên lạc. Anh có biết... báo Tia chớp đã sứt mất một nửa số lượng rồi không?

Đón nhận cơn thịnh nộ của giám đốc, Khải Văn chỉ biết cúi đầu im lặng. Dù biết rõ mình đã bị giám đốc mắng oan. Số lượng báo bị giảm hoàn toàn do lỗi của Kỳ Phương. Hấn đã không gọi về toà soạn dù chỉ là một dòng tin nhỏ.

Nhưng... anh lại không thấy phật lòng, cũng không nghe giận thủ trưởng một chút nào. Con phần nộ của ông là hoàn toàn đúng, vì ngay chính bản thân mình, Khải Văn cũng giận Kỳ Phương kinh khủng. Không nể tình hấn là đồng nghiệp thân thiết, anh đã mắng hấn là tên vô trách nhiệm từ lâu. Thừa biết sự sống còn của tờ báo nằm trong tay mình. Vậy mà cứ mãi nhờn nhơ cùng trời xanh nước biếc....

- Tôi gia hạn cho cậu hai ngày nữa phải tìm gặp Kỳ Phương và bắt hấn giao bài ngay. Bằng không thì cả anh, cả hấn... đều biến khỏi mắt tôi đi. - Chờ giây lâu, vẫn không nghe Khải Văn hứa hẹn gì, giám đốc Trần quyết định ra tối hậu thư.

Điều này.. xem ra khá bất công đối với Khải Văn. Anh không nhịn được, bật thành lời:

- Giám đốc Trần, ông thật là vô lý. Tại sao lại ghép tôi chung với Kỳ Phương chứ? Tôi không... - Câu nói bị cắt ngang bởi cánh cửa được mở ra đột ngột.

Như trong chuyện hoang đường, Kỳ Phương hiện ra ngay trước mắt mọi người sau một câu niệm chú. Vụt quên mất câu nói còn dang dở của mình, cũng như không còn nhớ đến cơn giận hờn, Khải Văn ào lên ôm chặt lấy Kỳ Phương mừng rỡ:

- Trời ơi, thằng quý, sao không chết luôn đi.

- Kỳ Phương! - Chiếc ghế bật ngửa ra sau vì cái đứng lên vội vã đã không làm giám đốc Trần để ý. Bước lên trước mặt ông chìa nụ cười niềm nở, thân mật bắt tay Kỳ Phương như quên tuốt trận lôi đình vừa mới xảy ra đây.

- Cuối cùng cậu cũng đã về rồi, thật là may.

- Vâng! - Đứng yên tiếp nhận sự đón chào nồng hậu, Kỳ Phương ngập ngừng giây lát rồi khẽ nói. - Xin lỗi vì tôi đành phải để mọi người tiếp tục thất vọng. Tôi về đây không phải

để nộp bài mà là để xin nghỉ phép một tuần.

- Nghỉ phép ư? - Miệng giám đốc Trần há tròn vo. Khải Văn cứ ngỡ tai mình ù đi. Có nhầm không? Kỳ Phương xin nghỉ phép. Hắn muốn chọc giám đốc nổi xung thiên lên chắc? Thời hạn hai ngày hắn không còn nữa. Ông ta sẽ tổng cổ ngay tức khắc gã phóng viên ngạo mạn vô trách nhiệm. Dĩ nhiên... anh sẽ bị một miếng của hắn lây sang. Phen này... không chết cũng bị thương thôi.

- Nghỉ phép! - Nhưng Khải Văn đã tính lầm. Không có con thịnh nộ nào, chỉ có gọng giám đốc chùn xuống như sợ hãi.

- Để làm gì? Nếu cậu có lý do chính đáng, tôi nhất định sẽ duyệt cho.

- Thưa giám đốc... xin ông thông cảm ký duyệt cho. Tôi xin nghỉ phép để... đưa Nguyệt Cầm đi chơi ạ?

- Hả? - Khải Văn nhảy bật lên trong lúc giám đốc Trần lại té ngồi ra ghế.

- Kỳ Phương, cậu không đùa tôi chứ?

- Tôi không dám đâu. - Nói rồi, Kỳ Phương quay ra sau gọi khế. - Nguyệt Cầm vào đi em. Hãy chào giám đốc của anh và đây nữa, gã Khải Văn đáng ghét mà anh vẫn thường kể cho em nghe đó.

- Dạ....

Bây giờ cả ông Trần lẫn Khải Văn đều tin là Kỳ Phương không giỡn. Rõ ràng sau lưng anh vừa bước ra một cô gái đẹp tuyệt vời, cô ta đang khép nép cúi đầu lễ phép:

- Cháu chào chú, chào anh ạ!

- À! Ra thế. Bây giờ Khải Văn mới vỡ lẽ. Anh đã hiểu vì sao những ngày qua Kỳ Phương lười viết bài đến thế. Chỉ vì cô gái xinh đẹp kia làm cho tâm hồn hắn mê mẩn quên hết việc đời thôi. Hừ! Bao nhiêu người trông đợi, vậy mà hắn cứ nhõn nhõn... Bỗng nổi giận đùng đùng, quên cả giám đốc đang ngồi trước mặt mình, Khải Văn bước lên hét lớn:

- Kỳ Phương, cậu vô trách nhiệm vừa thôi. Nông nổi này còn xin nghỉ phép đi chơi cùng người yêu nữa. Cậu có biết tình hình cấp bách lắm rồi không? Cả thành phố này đang sôi lên trước cơn ma hút máu người. Đêm qua nó lại tấn công giết đi hai người nữa đấy.

Sắc mặt Khải Văn khi giận trông hung dữ quá, làm Nguyệt Cầm phải lùi về sau sợ hãi. Kỳ Phương ôm lấy vai cô trầm giọng:

- Cậu đào đâu ra cái tin con ma đêm qua vừa giết hai người hả?

- Còn đào đâu nữa? - Khải Văn ném tờ báo "Mặt trời" trước mặt Kỳ Phương.

- Lại tay phóng viên Trọng Hải. - Kỳ Phương nhặt tờ báo lên xem qua rồi kêu lên giận dữ.
- Dám công bố thông tin giả, đánh lừa công chúng. Làm gì có chuyện đêm qua con ma tấn công ai chứ?

- Hừ! Cậu nói nghe cứng quá. Cứ như đêm qua ở cạnh con ma không bằng vậy? - Khải Văn lại hét lên.

- Sao lại không? - Hét lên rồi mới nhớ, Kỳ Phương hoảng hồn đưa mắt ngó nguyệt Cầm. Cô như quá khiếp đảm trước cuộc cãi nhau, rút mình vào sau cạnh cửa, đôi mắt nhìn quanh lăm lét.

- Thế thì cậu nói đi. Con ma đã làm gì đêm qua hả? - Không bỏ qua cơ hội, như con thú đánh hơi thấy mồi ngon, Khải Văn sẵn tới hỏi luôn.

- Tớ không có thời gian tranh cãi... - Sợ bị hấn tra hỏi một hồi sẽ lòi ra những điều không đáng nói, Kỳ Phương quay sang phía ông Trần, nãy giờ vẫn ngồi yên như phỗng để nghe hai người tranh cãi.

- Từ phút này, tôi xin nghỉ phép đúng một tuần, mong ông đồng ý.

- Nhưng... công việc ở toà soạn bề bộn lắm. - Giám đốc Trần từ chối khéo. Cậu có thể... bàn cùng cô bạn gái thư thả một thời gian.

- Xin lỗi... Kỳ Phương cắt ngang lời. - Tôi không thể nào thư thả được. Xin ông thông cảm, dù có phải bị đuổi việc tôi cũng phải nghỉ thôi.

Nói rồi, không chờ đến sự gật đầu đồng ý của ông Kỳ Phương bước đến bên Nguyệt Cầm, cất giọng dịu dàng:

- Mình đi thôi em.

Cô gái bên lên, sợ hãi nắm tay Kỳ Phương bước đi rụt rè, không quên cúi đầu chào ông Trần và Khải Văn.

Vì vẫn tức giận với Kỳ Phương, Khải Văn gầm gừ với Nguyệt Cầm luôn. Sau đó cố tình nói cho anh nghe rõ:

- Cô ta đẹp thật, nhưng cũng đâu đáng để đem cả sự nghiệp tên tuổi ra đánh đổi. Đúng là thằng đại gái... dở hơi...

- Kỳ Phương ơi, sao mọi người lại tỏ ra giận dữ với anh như vậy? Họ không thích anh đi với em có phải không?

Xe chạy được một lúc lâu, Nguyệt Cầm vẫn còn ám ảnh những lời Khải Văn lúc nãy, nên nhìn Kỳ Phương dè dặt.

- Ồ không, không đâu! - Sợ cô hiểu lầm rồi tui thân, Kỳ Phương vội giải thích. - Chẳng liên quan gì đến em. Họ giận dữ vì thấy anh ham chơi quá. Có mỗi bài phóng sự viết mãi không xong.

- Nhưng... anh sắp viết xong rồi, tại sao anh không cho họ biết?

- Hà? - Kỳ Phương giật nảy người. - Sao Nguyệt Cầm biết anh sắp viết xong rồi?

- Em bảo anh sắp viết xong cái gì kia?

- Em chỉ đoán vậy thôi. - Mắt Nguyệt Cầm vẫn nhìn chăm chăm ra phía trước rồi bất chợt kêu to. - Ôi, Kỳ Phương... anh nhìn kia... căn nhà mới cao làm sao! Kia... còn kia nữa... ôi hay quá! Tuyệt quá... Sài Gòn nhiều xe chạy quá!

- Ủ! Em cứ từ từ khám phá. Còn nhiều điều thú vị lắm đấy - Kỳ Phương thở phào ra. Hú vía! Lúc nãy nghe cô nói, anh cứ ngỡ cô đã biết tất cả rồi. Không đâu, bác sĩ bảo đến bây giờ Nguyệt Cầm vẫn chẳng biết gì. Thật tội nghiệp, Kỳ Phương nghĩ đến phút giây biết con ma mà Nguyệt Cầm luôn căm thù, muốn huỷ diệt kia chính là mình. Liệu cô sẽ ra sao nhỉ? Cú sốc này kinh khiếp quá, cô sẽ phát điên lên mất. Không... anh đã bàn với bác sĩ rồi. Bất luận chuyện gì xảy ra đi nữa cũng phải giấu nhẹm Nguyệt Cầm, để cô còn được sống những ngày cuối đời mình trong hồn nhiên thanh thản.

- Đưa Nguyệt Cầm ra Sài Gòn ư? - Chưa nghe Kỳ Phương nói hết câu, ông đã lắc đầu ngay. - Không được, phiêu lưu mạo hiểm lắm. Cậu có biết trong giai đoạn cuối của mình, Nguyệt Cầm có thể biến thành ma bất cứ lúc nào, trong cơn

khát máu, nó không nhận biết được ai đâu. Đi chơi với nó, cậu sẽ gặp nhiều nguy hiểm.

Kỳ Phương biết và nghĩ đến điều này, nhưng anh không sợ. Dù có phiêu lưu trên sinh mạng của mình, anh cũng phải làm tròn lời hứa với Nguyệt Cầm. Cô phải một lần mở rộng tầm nhìn trước khi nhắm mắt... cũng như có được một kỷ niệm đẹp trong đời...

Những lý lẽ đầy thuyết phục của Kỳ Phương cuối cùng cũng lay chuyển được ông Bằng. Trước khi đi, để đề phòng một tình huống có thể xảy ra, ông đã trang bị cho Kỳ Phương năm ống tiêm đựng đầy máu, phòng khi Nguyệt Cầm lên cơn đột ngột, với số lượng máu tiếp vào này, anh có thể cầm cự đưa Nguyệt Cầm trở về.

- Vâng... vậy là... Kỳ Phương đã đưa Nguyệt Cầm về đến Sài Gòn. Nhìn nụ cười rạng rỡ nở bừng trên gương mặt ngây thơ như con nít của cô, Kỳ Phương biết mình đã hành động đúng. Hơn bao giờ hết anh cảm thấy mình có thể chết đi để nụ cười kia tươi mãi.

- Kỳ Phương ơi, anh đưa em đi đâu vậy?

Thấy Kỳ Phương đưa mình vào một cái cổng to, có nhiều nhân viên bảo vệ soát vé chặn ngay trước cửa ra vào, Nguyệt Cầm sợ hãi nhưng Kỳ Phương trấn an ngay:

- Đừng lo, đây là nơi đầy thú vị đấy.

Mặc dù hai viên soát vé chẳng nói gì, Nguyệt Cầm vẫn sợ hãi nép sát vào người Kỳ Phương, trước nhiều cặp mắt mỉm cười thông cảm. Cô gái đẹp này trông quê quá. Chắc mới đi thành thị lần đầu thôi.

Thường khi, nếu phải đi với một cô gái vụng về, quê mùa như Nguyệt Cầm, chắc Kỳ Phương phải thẹn lấm. Nhưng... lần này lại không, Kỳ Phương chẳng xấu hổ chút nào. Ngược lại, anh còn thấy tự hào, thấy mình thêm vững chắc bên một tâm hồn quá đổi ngây thơ và bé bỏng.

- Khu vui chơi giải trí lớn và đẹp nhất Sài Gòn đấy. - Bước hẳn vào trong rồi, Kỳ Phương mới quay sang bảo Nguyệt Cầm.

Bây giờ mới nhận ra vẻ hoành tráng, xinh đẹp của khu giải trí, Nguyệt Cầm mở to đôi mắt sững sờ.

- Đẹp quá! Nằm mơ em cũng không ngờ thế gian này tồn tại một nơi xinh đẹp như thế này. Kỳ Phương, anh nhìn kìa... những đứa bé kia làm gì quay tròn trên chiếc máy bay như vậy hả?

Cô hỏi lớn quá làm khách đi ngang phải ngoái đầu nhìn lại, tội nghiệp cô gái đẹp... cả chiếc đu quay cũng không biết nữa.

- Đi theo anh. - Kỳ Phương chợt nắm tay Nguyệt Cầm, dẫn cô bước vào một phòng thời trang gần đó, lựa mua một bộ đồ thật đẹp, anh bắt cô thay ngay rồi dẫn cô đi tham quan du lịch.

Trong bộ đồ moden hợp thời trang và thanh nhã do Kỳ Phương chọn, Nguyệt Cầm đẹp lên một cách bất ngờ. Bây giờ nhìn cô không ai có thể ngờ đấy là một cô gái quê mới lần đầu đi thành phố. Bước chân cô ngập ngừng, khập khiễng với đôi giày mới... đáng yêu hơn kiểu cách các cô gái thật thành làm duyên gấp trăm gấp vạn lần.

- Em dùng thử cái này đi.

Mua một cây kem, Kỳ Phương dịu dàng trao cho Nguyệt Cầm. Không nghi ngại gì, cô đưa vào miệng cắn ngay, ăn luôn lớp vỏ bọc bên ngoài.

- Ôi! Kỳ Phương vội đưa tay ngăn lại, anh từ tốn mở bao và giải thích với cô cách ăn như thế nào cho gọn.

- Dạ em hiểu... Nguyệt Cầm gật đầu nhưng cứ cầm mãi lên tay.

Kỳ Phương lại phải lên tiếng nhắc:

- Sao em không ăn đi?

- Chờ một chút, kem còn nóng lắm!

- Nóng ư? - Kỳ Phương tròn mắt.

Nguyệt Cầm gật đầu:

- Anh không thấy khói bay nghi ngút à?

- Trời! - Không còn nhìn được nữa, Kỳ Phương bật cười lớn. - Trời ơi... Nguyệt Cầm, em cứ ăn thử một miếng đi xem có nóng không?

- Dạ... - Nghe lời anh nhưng vẫn sợ, Nguyệt Cầm cắn một miếng nho nhỏ rồi kêu lên ngo ngác. - Ô... nó lạnh... ngộ quá ta... - Thích thú cô ăn ngấu nghiến hết cây kem... quên hết chuyện đời.

Ngồi yên nhìn miệng cô ăn một cách ngon lành, lòng Kỳ Phương bỗng nao nao một cảm giác khác thường, muốn được ghi khắc hình ảnh đó vào tâm khảm.

- Kỳ Phương, anh làm gì mà nhìn em hoài vậy! - Ăn xong cây kem, ngẩng lên thấy Kỳ Phương chăm chú ngó mình, Nguyệt Cầm then quá kêu lên.

- À! Chớp mắt chợt tỉnh, Kỳ Phương vui vẻ. Hôm nay em đẹp lắm Nguyệt Cầm. Bây giờ anh em mình đi chơi đu quay nhé? Em có dám không?

- Dám. - Nguyệt Cầm gật đầu. - Có anh ở cạnh là việc gì em cũng dám làm hết á!

- Vậy thì đi. - Nắm tay cô, Kỳ Phương bước đến quầy vé. Thường ngày anh rất sợ độ cao, nhưng... hôm nay vì cô, anh phá lệ thử một lần lên cao cho biết.

Vòng quay đã bắt đầu, Nguyệt Cầm kêu lên sợ hãi bởi cảm giác tròn trành. Giây lâu quen dần, cô bắt đầu kêu to thích thú:

- Tuyệt quá! Kỳ Phương ơi... chúng mình cao chưa. Anh nhìn xem, những người dưới chân mình bé xiu. Một lát anh chụp cho em pô hình nhé. Em muốn đem về khoe với ba, với nhỏ Lan... Chà! Cả xóm sẽ ganh tỵ cho xem. Trời ơi... sao mà em hạnh phúc dữ vậy nè...

Hạnh phúc! Mắt Kỳ Phùng bỗng cay xè. Nguyệt Cầm em đúng là tinh khiết, trong lành quá. Với em hạnh phúc có được thật dễ dàng. Em không biết ganh đua cũng không biết đố kị cùng ai cả. Cuộc đời em lẽ ra phải được sung sướng lắm. Em có biết là mình không còn sống được bao lâu nữa không? Sao em cứ cười, cứ nói líu lo như chim vậy? Em có biết một hành động ngây thơ của mình là một nhát dao cửa vào lòng anh đau nhói.

- Hết rồi ư? - Chiếc đu quay dừng lại, Nguyệt Cầm kêu lên vẻ tiếc rẻ. Kỳ Phương lại dắt cô sang một trò chơi khác. Nguyên một buổi sáng cả hai đã chơi hết các trò chơi của khu du lịch. Và... có lẽ họ sẽ còn chơi nữa nếu bụng của Nguyệt Cầm không đột nhiên sôi sục vì đói.

- Kỳ Phương ơi... em đói bụng rồi, mình ăn cái gì đó đi anh.

- À... ừ...!

Đưa Nguyệt Cầm vào một nhà hàng, Kỳ Phương đãi cô một bữa đặc sản. Nguyệt Cầm thích lắm, cô ăn ngay không khách sáo. Và... một lần nữa...cô làm anh bật cười với những cử chỉ quê mùa chất phác của mình. Vui nhất là lúc cô ăn đùi gà chiên bột. Loay hoay, lơ ngơ thế nào mà cái đùi gà bay vào trúng ngay mặt một vị khách nước ngoài. Báo hại Kỳ Phương phải sang năn nỉ, xin lỗi...

- Bây giờ mình chơi tàu lượn siêu tốc nhé Kỳ Phương?

Vừa ăn xong, bụng no căng, Nguyệt Cầm lại đòi chơi nữa. Kỳ Phương nhẹ lắc đầu:

- Không được... chơi bây giờ sẽ đau bao tử đó.

- Ừ! Nguyệt Cầm hờn dỗi quay mặt đi khiến Kỳ Phương phải chìa ra trước mặt cô hai tấm vé màu hồng.

- Đừng giận, anh đưa em đến nơi này, tuyệt lắm.

- Nơi nào thế? - Nguyệt Cầm háo hức.

Kỳ Phương nói nhỏ:

- Rạp xem phim.

- Rạp xem phim! - Đôi mắt tròn mở lớn. - Là trò chơi gì thế? Có vui không?

Kỳ Phương bí mật:

- Đến xem rồi biết.

- Ồ!...

Nhìn vẻ mặt ngêch ra ngo ngác của Nguyệt Cầm, Kỳ Phương biết cô không hình dung được cái việc xem phim là thế nào đâu. Cô đang tưởng mình sắp được tham gia một trò chơi thú vị. Hẳn cô còn đang suy nghĩ xem một lát chiếc ghế mình ngồi sẽ bay lên, hay chỉ đứng yên nhún một chỗ như trò chơi nhún lúc nãy kia.

- O! Màn hình đã được chiếu lên rồi. - Nguyệt Cầm quá đỗi ngạc nhiên, kêu lớn. - Kỳ Phương, những con người kia sao lại chui vào được trong tấm vải như vậy hả?

Kỳ Phương chưa kịp trả lời, từ hàng ghế trên đã vang lên tiếng cười khúc khích của một đôi trai gái.

- Trời ơi... cô gái kia là người hành tinh này sao mà ngu ngơ, ngây thơ thế!

Kỳ Phương nói nhỏ xuống tai cô:

- Họ không phải người thật đâu. Họ chỉ là những hình ảnh được ghi lại, tựa như anh chụp hình em vậy. Khác ở chỗ hiện đại hơn, kỹ thuật hơn... những hình ảnh kia có thể đi đứng nói cười.

- Vậy, em hiểu rồi... - Nguyệt Cầm gật đầu chăm chú nhìn lên màn ảnh. Câu chuyện phim hay quá, thu hút hết tâm trí của cô. Để cô không hay cạnh bên mình Kỳ Phương vừa thở ra một hơi dài buồn bã.

Một ngày vui vẻ cuối cùng cũng trôi qua hết. Cũng như cái ngày Nguyệt Cầm vĩnh viễn biến mất trong cuộc đời rồi cũng sẽ đến thôi. Hôm qua ông Bằng đã nói với anh rằng... sự sống sót của Nguyệt Cầm không còn quá một tuần.

Và... một trăm sáu mươi nạn nhân của cô cũng không tài nào kéo dài hơn một tháng. Sự kiện này nhất định sẽ gây nên chấn động dữ dội trong dư luận... Nhưng... chỉ một thời gian thôi, rồi tất cả cũng sẽ chìm vào quên lãng. Kỳ Phương không hiểu liệu mình có quên được Nguyệt Cầm? Sao phút giây này anh chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng. Muốn thét gào... muốn hét lên hỏi ông trời. Sao ông đối xử bất công, tàn nhẫn với Nguyệt Cầm

như thế? Trong suốt cuộc đời của mình cô chưa từng tổn hại đến ai, chưa từng làm đau một cành cây ngọn cỏ...

- Ôi! Tiếng Nguyệt Cầm chợt kêu lên bên lễn. Dứt mình khỏi cơn suy tưởng Kỳ Phương bỗng nghe nao cả dạ. Đôi mắt của Nguyệt Cầm nhìn anh rất lạ. Kỳ Phương ơi... anh nhìn xem trên màn ảnh, người ta làm gì kỳ quá!

Nhìn lên màn ảnh rồi nhìn trở lại Nguyệt Cầm, Kỳ Phương cười khế:

- Không kỳ đâu, người ta đang biểu lộ tình yêu đấy.

- Tình yêu là gì? - Nguyệt Cầm tự hỏi rồi ngo ngác nhìn quanh. Những cặp nhân tình quanh cô, ai cũng giống như trên màn ảnh, cùng hôn nhau say đắm.

- Kỳ Phương ơi... - Giây lâu, cô bỗng rụt rè gọi khế.

- Em muốn được anh hôn. Có được không?

Như có luồng điện chạy dọc sống lưng, Kỳ Phương nhìn sâu vào đôi mắt Nguyệt Cầm với một niềm thương mãnh liệt đang trào dâng trong ấy. Không thể cầm lòng, anh từ từ cúi xuống môi hồng đặt nhẹ một nụ hôn.

Là một phóng viên từng trải, lăn lóc khắp các nẻo đường, Kỳ Phương từng được hôn nhiều cô gái. Nhưng... chưa bao giờ anh có được một cảm xúc trọn vẹn như thế này. Bờ môi Nguyệt Cầm ngây thơ, run rẩy. Cô không kinh nghiệm gì, chỉ biết ngỡ ngàng đón nhận... vậy mà... Kỳ Phương lại thấy lòng hưng phấn, ngất ngây. Vòng tay siết chặt Nguyệt Cầm vào lòng mình, anh cảm thấy nụ hôn càng lúc càng tiến sâu hơn... cuồng nhiệt hơn...

Thật lâu trong cảm giác mê mê, ngây ngất, Kỳ Phương khó dứt môi mình khỏi môi Nguyệt Cầm. Chợt nhận ra bờ má cô ràn rụa châu rơi, anh lo lắng hỏi:

- Anh làm em đau có phải không?

- Không! - Vòng tay ôm lấy cổ anh, cô khóc nghẹn ngào. - Em khóc vì quá sung sướng, quá hạnh phúc thôi. Nụ hôn của anh... em sẽ nhớ cho đến chết.

- Đừng nói bậy! - Kỳ Phương đặt vội ngón tay xuống môi cô.

Ngả đầu vào ngực anh, Nguyệt Cầm khế mỉm cười:

- Hôn em một lần nữa đi anh.

Không đáp, Kỳ Phương đặt nhẹ môi mình xuống môi cô. Trong cảm giác lâng lâng bay bổng của tình yêu, anh chợt nghe tim đau nhói, một giọt lệ vừa trào ra khỏi mắt anh, thấm qua môi Nguyệt Cầm mẫn mẫn...

* * *

- Không, Nguyệt Cầm... em đừng đi... hãy ở lại với anh một lát. Anh còn có chuyện chưa nói hết với em...

Bàn tay nắm chặt lấy chiếc băng ca, Kỳ Phương gào lớn khi thấy cô y tá dọn đẩy Nguyệt Cầm vào bên trong phòng cách ly.

- Đã trễ thời gian qui định hơn năm phút rồi. Xin anh thông cảm. Bác sĩ Bằng đã có lời dặn kỹ... - Đôi mắt buồn của cô y tá nhìn Kỳ Phương đầy thương cảm, như bảo anh rằng. - Mình không hề muốn chia cách anh với Nguyệt Cầm, chẳng qua... vì nhiệm vụ phải làm thôi.

- Đừng lưu luyến nữa Kỳ Phương... - Đôi mắt nhắm nghiền vì ảnh hưởng của thuốc bỗng mở ra, Nguyệt Cầm nhìn anh đầy lưu luyến, cô cất giọng buồn buồn. Hãy chúc em lên đường may mắn.

- Chúc em lên đường may mắn...? - Kỳ Phương lặp lại lời nói của Nguyệt Cầm và bước lên nắm chặt lấy tay cô, anh bỗng oà khóc. - Không... anh không cho em đi đâu cả. Em phải nghe anh nói... Anh yêu em...

Mí mắt chợt khép lại mở ra, Nguyệt Cầm mỉm cười mãn nguyện:

- Em cũng yêu...

Cô không nói trọn câu, liều thuốc mê đã đưa cô vào giấc ngủ say. Một giấc ngủ mà cô không bao giờ tỉnh lại.

Ý nghĩ mình sẽ mất Nguyệt Cầm vĩnh viễn đã làm cho Kỳ Phương không sao chịu nổi. Anh chạy theo chiếc băng ca, anh gọi lớn tên cô... muốn làm tất cả để gọi cô ra khỏi giấc ngủ im lìm. Nhưng... cánh cửa đã lạnh lùng sập lại ngay trước mặt như ranh giới âm dương chia lìa mãi mãi. Anh và Nguyệt Cầm đã thuộc về hai thế giới khác nhau. Đời này, kiếp này... sẽ không bao giờ còn có cơ hội gặp nhau nữa đâu...

Giữ đúng lời hứa, Kỳ Phương đã dắt Nguyệt Cầm rong chơi khắp Sài Gòn suốt một tuần. Dấu chân của hai người đã in khắp nơi, đã lưu lại không biết bao nhiêu hình ảnh khắp chốn.

Kỳ Phương thực sự có những giây phút tuyệt vời nhất trên đời mình bên cạnh Nguyệt Cầm. Cùng lúc, anh càng thấy quyến luyến, thấy yêu cô nhiều hơn bao giờ hết. Để đôi khi trong hoang tưởng, anh thậm chí mơ đến một phép thần kỳ diệu. Đến một viễn cảnh tương

lai thật tuyệt vời thơ mộng. Trong một căn nhà nhỏ, anh và Nguyệt Cầm cùng sống hạnh phúc đời vợ chồng. Hai người sẽ có một đứa con xinh như mộng. Quên hết ganh đua chuyện trần gian, chỉ biết hưởng những ấm êm, thanh thoi bên nhau.

Đem ý tưởng này kể với Nguyệt Cầm, anh thấy mắt cô long lanh sáng. Ôi... cô còn mong điều gì hơn thế nữa. Thế nhưng...cuộc vui chóng tàn, ngày tháng qua mau.

Thấm thoát thời hạn một tuần đã hết. Cùng Nguyệt Cầm chuẩn bị hành lý trở về quê, lòng Kỳ Phương nặng trĩu. Đêm đó, nằm cạnh bên nhau cả hai đã mong trời đừng bao giờ sáng.

- Cậu nói sao? Suốt một tuần liền Nguyệt Cầm không lên cơn khát máu nào? Ông Bằng kêu lên thảng thốt khi thấy Kỳ Phương giao trả lại mình năm ống máu còn nguyên... - Thật là kỳ lạ quá... Tôi đã tính sai ở chỗ nào?

Qua ngày sau, đích thân ông tìm đến nhà Kỳ Phương để báo một tin mừng:

- Tôi đã nghĩ ra rồi... thật không ngờ... Kỳ Phương, cậu có biết, trong một phút vô tình cậu đã giúp tôi giải bài toán học búa mà tôi phải nặng đầu suốt mười tám năm qua. Cuối cùng... tôi đã tìm được cách diệt con vi khuẩn khốn kiếp ấy rồi...

- Thật ư? - Ôi... Kỳ Phương nghe ông ta nói mà vui mừng khôn xiết. Ôm lấy tay ông, anh quay tròn như đứa trẻ được quà. Phải hơn năm phút sau đợi niềm hưng phấn dịu đi, anh mới có thể bình tâm nghe ông Bằng kể lại rõ ràng, tường tận.

- Tất cả đều bắt đầu từ một tình cờ ngẫu nhiên thôi. Kỳ Phương, cậu còn nhớ hôm nào trong cơn nguy kịch, tôi là cậu đã dùng những ống máu mang đầy mầm bệnh của những bệnh nhân kia tiêm thẳng vào người Nguyệt Cầm không? Nó không những cứu được Nguyệt Cầm trong cơn nguy kịch mà còn giúp cho cơ thể của nó tạo ra một kháng thể mới... đủ sức cầm cự với sự tấn công của con vi khuẩn. Đó là lý do vì sao suốt một tuần cùng cậu du lịch khắp Sài Gòn mà Nguyệt Cầm không bị một lần lên cơn khát máu. Hôm qua, khi xét nghiệm lại máu của Nguyệt Cầm tôi đã phát hiện ra một điều thú vị. Rằng... nếu ta đem những kháng thể vừa tạo được của Nguyệt Cầm tiêm cho những bệnh nhân, thì trong một thời gian ngắn, số kháng thể đó có thể diệt hoàn toàn số vi khuẩn có trong họ.

- Thật tuyệt vời! - Một lần nữa, Kỳ Phương nhảy cẫng lên mừng rỡ. Nắm lấy tay ông, anh cứ lắc mãi trong sự tự hào. - Ông thật sự là một thiên tài... Cuối cùng.... con ma cũng bị ông tiêu diệt. Tất cả bọn họ sẽ sống.

- Phải... tất cả bọn họ sẽ sống. - Giữa vui mừng, giọng ông bỗng nghẹn đi, chùng xuống đau đớn. - Chỉ trừ Nguyệt Cầm.

- Sao cơ...? - Nụ cười trên môi vụt tắt, Kỳ Phương sững người bất động. Ông vừa bảo... cơ thể Nguyệt Cầm tạo loại kháng thể, có sức cầm cự với vi khuẩn khát máu cơ mà.

- Vì là thế hệ đầu tiên... nên loài vi khuẩn có trong máu Nguyệt Cầm có sức sống mạnh, nên loại kháng thể vừa tạo được trong người Nguyệt Cầm chỉ có thể cầm cự với loài vi khuẩn một thời gian, chứ không đủ sức diệt nó. Loại kháng thể này chỉ có thể tiêu diệt được thế hệ sau của nó thôi.

Niềm hy vọng vừa bùng lên đã tắt làm ngay, đôi mắt Kỳ Phương sụp xuống:

- Nói vậy... nghĩa là... chúng ta chỉ có thể cứu được một trăm sáu mươi người kia mà không cứu được Nguyệt Cầm. Bác sĩ... ông hãy nghĩ cách đi... biết đâu...

- Tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi... - Bác sĩ thở ta một hơi dài.

Đôi mắt ông chợt trở nên xa vắng. Ngập ngừng giây lâu ông cất giọng khàn khàn. - Muốn cứu đám người kia... buộc lòng ta không thể không hy sinh Nguyệt Cầm.

Đôi mắt mở to, Kỳ Phương như không hiểu nên ông đành nói thẳng ra:

- Muốn tạo ra kháng thể, bây giờ ngoài cách lấy vi khuẩn của bệnh nhân vào người Nguyệt Cầm chúng ta không còn cách nào khác.

- Cấy vi khuẩn của những người kia vào người Nguyệt Cầm? - Kỳ Phương kêu to hoảng hốt. - Ý ông muốn bảo là chúng ta sẽ hút hết kháng thể vừa tạo được của Nguyệt Cầm để làm kháng sinh trị bệnh?

Dòng nước mắt tuôn tràn trên đôi má nhăn nheo, ông gật đầu thổ lộ tâm trạng người cha phải giết đi đứa con yêu quý nhất của mình.

Nhưng... như vậy là tàn nhẫn lắm. - Kỳ Phương không đành lòng một chút nào. Ông cũng thế, nắm lấy tay Kỳ Phương, ông như cầu cứu:

- Ta cũng bối rối lắm rồi... không biết phải xử trí sao cả. Kỳ Phương, cậu có hiểu tâm trạng của ta khi phát hiện ra cách trị bệnh này không? Ta mừng nhiều... mà cũng đau lòng nhiều lắm. Dù biết rằng... sự hy sinh của Nguyệt Cầm là xứng đáng... Nhưng nó là con của ta... đứa con duy nhất của ta, cậu hiểu không?

Làm sao mà Kỳ Phương không hiểu! Nắm lấy tay ông, Kỳ Phương tuôn tràn bao cảm xúc. Phút giây này... anh không thể khuyên ông một lời nào. Bởi lẽ... với anh bây giờ con đường nào cũng quá nhẫn tâm, cũng không nữa...

- Suốt đêm qua, và cả sáng này nữa... ta cứ như kẻ đứng giữa ngã ba đường. Không biết

phải đi vào đường nào cho đúng, Kỳ Phương cậu là người ngoài sáng suốt hơn... Hãy nói đi, ta phải làm sao?

- Cháu không biết... - Kỳ Phương lắc đầu, tâm tư bối rối. - Lý trí bảo một đường, con tìm làm một nẻo. Dù mang mầm bệnh, Nguyệt Cầm vẫn là một con người, chúng ta không thể nói hy sinh là hy sinh ngay được...

Đúng vào lúc cả ông lẫn Kỳ Phương hoàn toàn bế tắc trong cách lựa chọn thì... bất chợt sau cánh cửa, Nguyệt Cầm bỗng bước ra.

- Sẽ dứt khoát hơn nếu anh và ba nghĩ rằng sự hy sinh của Nguyệt Cầm là cách giải quyết duy nhất hiện thời. Một cái chết để một trăm sáu mươi người được sống là một con số quá rõ ràng cụ thể.

- Nguyệt Cầm... - Cả hai nhìn nhau hoảng sợ. Thì ra cô đến lâu rồi, đã nép mình sau cánh cửa nghe rành rọt mọi chuyện.

- Nguyệt Cầm!... - Sự thật phũ phàng sẽ làm cô kinh khiếp, Kỳ Phương bước vội đến nắm tay cô. - Em đừng sợ... hãy còn có anh đây.

Nhưng... trái với tưởng tượng cả hai người, Nguyệt Cầm không tỏ ra sợ hãi chút nào. Nét mặt hồn nhiên, thanh thản như chẳng biết chuyện gì, cô mỉm cười nhìn Kỳ Phương thân thiết:

- Anh không phải lo lắng cho em. Em không sợ đâu. Thật ra... chuyện này... không phải bây giờ em mới biết. Tâm lý chuẩn bị em đã có từ lâu, không còn ngỡ ngàng, hoảng hốt như lần đầu nhận biết mình là ma nữa.

- Con biết chuyện này từ lâu rồi ư? - Ôm lấy đầu, ông Bằng rên rỉ. - Khốn khổ thân con quá.

- Cha! - Nguyệt Cầm hướng mắt nhìn ông trù mẩn. - Đừng quá khổ đau như thế. Thật ra... chuyện này chưa lâu lắm. Hôm đó, chập chờn nửa mơ, nửa tỉnh, vô tình con đã nghe được câu chuyện giữa ba với anh Kỳ Phương.

- Là hôm đó sao? - Kỳ Phương tự trách mình. - Anh đúng là đáng trách quá! Hẳn là em phải đau khổ lắm trong những ngày qua?

- Đúng là khi biết chuyện em đau khổ lắm. - Nguyệt Cầm cất giọng buồn buồn. - Sợ hãi và hoảng loạn, em chỉ muốn chấm dứt ngay cuộc sống của mình. Trời ơi, con ma hung ác từng giết hại người vô tội. Con ác mộng, niềm kinh hoàng của mọi người chính là em... Trong một phút vừa biết chuyện em đã oán hờn cha. Trách giận ông tạo ra oan nghiệt. Nhưng... sau nghĩ lại, em thôi không giận mà càng thấy thương ba hơn bao giờ hết. Em

tự trách mình trong bao ngày tháng cứ nhón nhơ sống vô tư với hạnh phúc nào biết lòng cha canh cánh nỗi ưu phiền.

- Em ước mình được sẻ chia cùng ba sự đau khổ ấy. Em không trách ba khi ông có quyết định sẽ cho em cùng chết với những bệnh nhân đã không còn thuốc chữa. Em biết đi đến quyết định này, lòng ba phải băn khoăn, trăn trở nhiều lắm. Em không thể để ông đã đau lòng càng đau lòng hơn nên cứ vờ như chẳng hay biết gì. Ba muốn em được vô tư, sung sướng đến phút cuối đời thì em sẽ sống vui, sống hạnh phúc cho ba được vui lòng. Đường đến cái chết càng lúc càng gần, nhưng em không thấy sợ. Nhất là sau khi được anh dắt đi chơi khắp thị thành. Kỳ Phương em thật sự biết ơn anh. Anh đã cho em nhiều kỷ niệm đẹp, những phút giây được sống hết mình. Những ngày ở cạnh anh là những ngày tươi đẹp và có ý nghĩa nhất đời em. Để em không còn phải hối hận một điều gì khi bước chân vào cõi chết. Em thật sự hạnh phúc và mãn nguyện với những gì có được trong đời. Một người cha yêu kính thương em hết mực và một người bạn trai đã yêu thương và quan tâm đến em nhiều như thế. Em tự nhủ, bao giờ gặp mẹ, em nhất định sẽ kể về anh với mẹ. Mẹ chắc là vui lắm.

Ngừng một lát, không gian chùng như tê liệt không còn một tiếng động. Sau đó điều kỳ diệu đã xảy ra? Đôi mắt Nguyệt Cầm long lanh sáng:

- Nghe ba kể với anh mà lòng em vui khôn tả. Cuối cùng thì ba cũng tìm được cách cứu người rồi. Vậy là... từ nay lương tâm ba sẽ không còn bị ray rứt nữa. Bóng ma dĩ vãng vĩnh viễn sẽ chôn vùi trong ký ức của ba... Em chỉ ngạc nhiên trước thái độ không dút khoát của anh và ba thôi. Tại sao hai người lại yếu đuối như vậy chứ? Lúc đầu đã chấp nhận cho em chết cùng đám bệnh nhân kia. Giờ chỉ có mình em chết sao cả hai không cảm thấy vui mừng, lại sầu não ủ dột thế kia? Hai người làm em lo quá, nên đành phải bước ra nói những lời này...

Giọng Nguyệt Cầm nhỏ nhưng rạch ròi, cương quyết, chứng tỏ, cô đã đắn đo, suy nghĩ trước khi nói ra. Phi thường, vĩ đại thay! Kỳ Phương thật không ngờ, những lời như thế lại được thốt ra từ một cô gái quê mùa, không học vấn. Sống mũi cay xè, anh thấy mình khóc ngon lành trước mặt cô.

- Đúng là ban đầu ba chấp nhận cho con chết cùng với mọi người. Nhưng bây giờ... - Nói đến đây, đau khổ quá ông Bằng khóc nức lên. - Tất cả đều được phép màu cứu sống. Đành lòng nào cha nhìn con đi vào cõi chết.

- Con biết. - Bước đến bên cha, Nguyệt Cầm nhẹ nắm tay ông. Bằng một nghị lực phi thường, cô thuyết phục ông mà không để rơi giọt nước mắt nào. Làm như thế là bất công cùng ba lắm. Thế gian này chẳng có người cha nào nỡ lấy đi sự sống của con mình. Nhưng con mong ba hãy cạn suy. Sự sống của con bây giờ đã trở nên vô nghĩa. Một thời gian nữa thôi, khi những kháng thể trong con không còn cầm cự nổi con cũng sẽ phải đi vào cõi chết. Đó là một cái chết vô nghĩa đây oan ức. Thà rằng bây giờ ba cho con đi sớm

hơn một chút. Dem cái chết của mình cứu một trăm sáu mươi nạn nhân khốn khổ kia. Không chỉ được nhẹ lòng thanh thản mà con còn được chút tiếng thơm, chút tự hào với cuộc đời rằng mình đã không phải sống một kiếp người vô ích. Ba... con cầu xin ba hãy vì con, vì tất cả mọi người mà mau có một quyết định đúng đắn. Hứa với con là ba sẽ bằng lòng, sẽ bằng lòng đi ba....

Cái giọng khẩn thiết, cũng như lý lẽ mang đầy tính thuyết phục của Nguyệt Cầm đã khiến bác sĩ Bằng không thể nào từ chối. Nhìn ông gật đầu nhận lời con, Kỳ Phương cảm thấy đất trời dưới chân mình đảo lộn. Không anh muốn hét to lên nhưng hoàn toàn bất lực. Anh ghen ngào nhìn ông và Nguyệt Cầm xằng xái lo chuẩn bị.

Để có đủ lượng kháng thể cần thiết, việc đầu tiên là phải lấy máu của một trăm sáu mươi bệnh nhân truyền hết vào cơ thể Nguyệt Cầm. Đợi đến khi lượng kháng thể được hình thành đầy đủ, chính ông Bằng sẽ cho một cây kim vào tĩnh mạch Nguyệt Cầm để rút tất cả số lượng máu trong người cô ra. Sau đó mới tiến hành phân tích, tách những hồng cầu kháng thể vừa hình thành ra khỏi hỗn hợp máu. Biến chúng thành một dung dịch đậm đặc rồi đem tiêm vào cơ thể của những bệnh nhân...

Và... bây giờ trong căn phòng vô trùng kia, ông Bằng đang tiến hành công đoạn rút máu ra khỏi người của Nguyệt Cầm. Để tránh cho cô không phải đón đau trước khi lấy máu, ông đã truyền cho Nguyệt Cầm một liều thuốc an thần. Cô sẽ ngủ, một giấc ngủ an lành đến ngàn thu không trở lại.

Sự sống đang dần rời khỏi Nguyệt Cầm! Không....!!! Kỳ Phương nắm mạnh tay vào cửa phòng cấp cứu. Hãy mở cửa ra, hãy ngưng ngay tất cả. Trả Nguyệt Cầm lại cho anh, cho cuộc đời tươi đẹp. Trời ơi... sao tất cả vẫn im lìm... chỉ có tiếng thời gian gõ nhịp tí tách. Những giọt máu cuối cùng đang rời khỏi người Nguyệt Cầm. Chiếc băng ca đã chậm chậm đẩy trở ra. Bước sau tử thi Nguyệt Cầm được phủ khăn trắng toát, gương mặt ông Bằng bệch ra, bất động trong một trạng thái đau thương cùng cực. Nhìn theo bóng ông khuất xa dần, tim Kỳ Phương đau nhói từng hồi. Từ nay, cuộc đời đã vĩnh viễn mất đi Nguyệt Cầm.

* * *

- Ê, thì ra chuyện con ma hút máu là có thật. Cô ta tên Nguyệt Cầm.

- Ai mà không biết, tôi còn có cả hình cô ta ép vào bóp nữa nè. Xem đi, đẹp tuyệt trần luôn.

- Ủ! Đẹp thật... không ngờ lại là ma... uổng thật. Đọc báo mà tôi cứ buồn ngẩn ngơ hết mấy ngày. Thương cho cô Nguyệt Cầm kia quá!

- Tôi thiết phục tay phóng viên Kỳ Phương ấy. Hắn viết phóng sự hay như thật. Đọc mà cứ tưởng hắn là người trong cuộc vậy.

Báo "Tia chớp" phen này phát tài to. Báo in ra bao nhiêu bán hết bấy nhiêu. Đắt như tôm tươi vậy.

Trên toa tàu đầy ắp tiếng cười nói. Mọi người không phát hiện ra, trong góc ghế có một gã thanh niên đang trầm tư, hướng mắt về nơi xa xôi trong trạng thái bất động. Không tham gia câu chuyện với mọi người, nhưng anh lại lắng nghe không sót một lời họ bình luận.

Không xa lạ, anh là Kỳ Phương, là người đang được mọi người đề cập trong câu chuyện kể. Là người vừa hoàn thành xong thiên phóng sự điều tra ly kỳ, cảm động nhất xưa nay. Anh đang trên đường trở lại Sài Gòn.

Vậy là một lần nữa, bài phóng sự của anh gây được tiếng vang lớn trong dư luận. Toà soạn hài lòng, độc giả hết lời khen tặng. Nhưng Kỳ Phương không thấy tự hào một chút nào. Bởi để có được một bài phóng sự hay ho tuyệt vời như thế, anh đã phải đánh đổi quá nhiều. Không chỉ có máu và nước mắt. Anh đã phải lìa xa Nguyệt Cầm, người con gái mà anh yêu quý nhất.

- Xin lỗi, anh có phải là phóng viên Kỳ Phương không? Một giọng nam trầm khẽ cắt ngang dòng suy nghĩ của Kỳ Phương. Ngẩng đầu lên, anh ngỡ ngợ nhận ra người đang đứng trước mặt mình. Trông quen lắm, nhưng không nhớ mình đã từng gặp anh ta lúc nào.

- Tôi là Vân Phi, người lữ khách hôm nào đã gặp anh trên chuyến tàu đêm. Như biết Kỳ Phương không thể nào nhớ ra mình, Vân Phi nhắc lại lần đầu gặp gỡ.

- Ô... phải rồi... - Bây giờ mới nhớ ra, Kỳ Phương cười niềm nở rồi kéo anh ta ngồi xuống chiếc ghế trống cạnh bên mình. - Ngồi uống đây và cho tôi biết, anh có về gặp bác sĩ Bằng để ông cứu chữa chưa?

- Tôi đã về, đã gặp ông, cũng đã chữa được con bệnh khát máu quái ác nhất đối với mình. - Sau nụ cười mãn nguyện của một người vừa thoát nạn, Vân Phi thở ra một hơi dài. - Không ngờ... con ma đó lại là Nguyệt Cầm. Càng không thể ngờ cô lại có một hành động anh hùng ca cả thế. Tôi thật khâm phục và biết ơn Nguyệt Cầm, cô chính là ân nhân, là người cứu tôi và hơn một trăm người khác khỏi cái chết tàn nhẫn nhất...

Sóng mũi cay xè, Kỳ Phương chớp nhanh đôi mắt cố ngăn mình đừng khóc. Giá mà anh có thể quay ngược thời gian cho hôm nay là buổi đầu tiên anh gặp Vân Phi, được anh kể cho nghe chuyện ma quái dị ở làng mình.

Có lẽ anh sẽ không thay đổi được diễn biến của câu chuyện, cũng không ngăn được cái chết của Nguyệt Cầm. Nhưng anh có thể yêu cô sớm hơn, bù đắp cho cô nhiều hơn, để cô có được những tháng ngày dài hơn thật vui vẻ và hạnh phúc.

Mọi việc đã kết thúc, cơn ác mộng thật sự không còn nữa. Cái chết của nguyệt Cầm không oan uổng chút nào... - Vân Phi nói xong câu này cũng là lúc cơn tàu dừng lại, vội đứng lên, anh vẫy tay tạm biệt Kỳ Phương.

- Thôi tôi phải đi đây, chúc anh có thêm nhiều phóng sự điều tra hay hơn nữa.

Anh ta và mọi người đã xuống hết từ lâu, vậy mà Kỳ Phương vẫn còn ngồi mãi trên góc ghế. Mọi việc đã kết thúc, cơn ác mộng cũng không còn, thời gian trôi qua, tất cả sẽ chìm vào quên lãng. Nhưng... anh không muốn thế. Anh không bao giờ muốn quên đi. Bởi với anh, đó không phải là cơn ác mộng mà là một giấc mơ đẹp nhất đời mình. Yên nghỉ đi Nguyệt Cầm, anh sẽ không quên, không bao giờ quên em trong suốt đời này. Anh sẽ làm cho tên em thành bất tử không chỉ với riêng anh mà với tất cả mọi người đang có mặt trên thế gian.

Từ nay, ánh trăng đêm không còn là nỗi kinh hoàng ám ảnh trong tâm tưởng của mọi người. Khi cùng nhau thưởng thức chung trà bên ánh trăng thanh bình huyền diệu, chúng tôi sẽ nhắc về em như một huyền thoại, một tấm gương sáng ngời nhân hậu, bao dung. Về sự hy sinh vô cùng thánh thiện. Nguyệt Cầm, em là vàng trắng đẹp nhất đời không bao giờ lặn tắt...

Chúng tôi thật lòng biết ơn em... Người anh hùng đã hy sinh bản thân mình cho đồng loại. Bên em... không một cái ác nào có thể tồn tại được.

HẾT